

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΡ. 34
206

**ΕΞΑΙΣΙΑ
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ**

«ΣΟΥΔΑΝΙΣ»

Είς φυσικάτατον καστασὴν
καὶ μαύρον χρομα.

(Ὅχι) «ἔκκενα καὶ πρά-
σινα ἢ τὸ ἀσπίσιον μαύρι-
σιν» «χρῶμα πίσιση». Μὲ τὴν ρο-
σὴν «Σουλτανί» ἀδύνατον
να διακρίνῃς τὰ βαμμένα
μαλλιά. λήρῃς σιγῆγια
διαρκεία

μακρὰ, ἴνι ὑμῆνι, ΤΕΛΕΙ-
ΩΣ ΑΒΛΑΒΗΣ. Κεντρικὴ
ἐπιθετικὴ: Ἀπολλωνος 26B
Οἶκος γυναικ. φορεμάτων
Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ, ἐπὶ
15ετίαν βαπτιστῆς τῆς Αὐ-
τοκρατορ. Ἀσπλῆς καὶ ἀνοτε-
ρῶς κοινωνίας (Καν) πόλεως.
ΔΙΑΠΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΤ-
ΣΜΑ ΔΙΑ ΒΑΦΗΝ. Διὰ τὰς
ἐπαρχίας 8ρ. 100. Αἱ τοῦ
ἐξωτερικοῦ καὶ τὸν ἐπι-
χίων παραγγέλια ἐκτελόν
ταὶ ἀμείνων. Γραφεῖα: Καν
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΝ ΒΕΚΤΑ-
ΣΗ. Ἀθῆναι. Ἀπολλωνος
26B.

**ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ**
Νά βάψετε μόνον Σας τὰ πε-
ρινώ Σας φορέματα με Γερ-
μανικᾶς βαφᾶς μάρκας **O**

ARTI

καὶ θὰ γίνουτε ἐντελῶς και-
νούργιοι.

Αἱ βαφαὶ **ARTI** πωλοῦνται
εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἑμπορικά τῆς συνοικίας σας
εἰς 50 μοντέρνους χρωματι-
σμούς

Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι.

Λέκκα 21α.

**ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»**

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἑν-
τασιν καὶ διαύγειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι
ἓνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος καθέ σπιτιοῦ.

Πωλεῖται : Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,
Λέξα 21α.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
 ΖΟΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
 ΜΑΙΛΟΤΣ
 ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
 ΖΟΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ
 ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
 CLAVETTE - PARIS
 ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
15 ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15
 ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Α.Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,
ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

TO ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI

(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ / ΣΦ/ΑΣΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σας προσφέρει κάθε εύκολιαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνατο-
ρου σκεποῦ.

Κεφάλαια ἡσφαλισμένα μεχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δισε-
κατομμύρια δραχμαί.

Ἀσφαλιστήρια ἡγυυρημένα παρὰ τοῦ Θεσαυροφυλακείου τοῦ
Ἰταλικοῦ Κράτους.

GEN. ANTIPROSPERITÀ :

Γωνία Σταδίου 47 - Γ. Σταυρὸν 2, (2ος ὁροφος).

Διὰ τὴν δρο-
ρότητα καὶ
λεπτότητα
δέρματος ο
σώμεν εἰς τὰς
ρίας τὴν σφημ
νὴν **CREME**
ALICE.

Χονδρική
λιανικὴ πώλησις
ΣΤΥΛ. ΜΠΑΧΑ
Ἀθῆναι
Σταδίου 23

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
 Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
 ἑταίριαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἱδιαι-
 τῆς Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
 Ἑωφ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑ-
 λκυστὴν ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τα-
 ρέας 1. Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7
 π.μ. Ἀπορ. Τηλεφ. 7—62.

ARTI — E.J.B.

Cinco é seis

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ	150	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1930.	ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	80		
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ	1		
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....ΔΟΛΛΑΡΙΑ	6		
ΑΦΡΙΚΗΣ.....ΣΕΛΙΝΙΑ	30		
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.....»	30		

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Μ^τ **D. Stroumbos** 261 w. 85th Str New-York U. S. A.

Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. **Χρ. Σαράφης** 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Ἐν Βελγικῇ Κογκό ὁ κ. **Γ. Ἀντωνιάδης** B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
 Έν' Αμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
 NEW YORK NEWS AGENCY
 General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
 Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ
ΚΑΤΩ Η ΚΟΥΖΙΝΑ

Κάτω λοιπὸν ἡ Κουζίνα !... Στὴ
ἐξῆς πρέπει νὰ τρώγουμεν τὰ
τροφὰς μᾶς ὡμὰς, ὥπως τὰς τρώ-
γουν καὶ ἅλα τ' ἄλλα πλάσματα
τῆς Δημιουργίας. Αὐτὸ τοῦλάχιστον
σὺν μᾶς συνιστᾷ ὁ περίφημος
Ρώσος ἐπιστήμιων Ρουσσοκόφ-
γυρῶ ἀπ' τὴν θεωρίαν τοῦ ποιοῦ-
ἐν ἵνεκεν τῶσδε θόρυβος τελευταίᾳ ἐ-
κ τὸν τύπον. "Ἄν ἀκολουθῶσαμεν
τὴν θεωρίαν τοῦ, μᾶς λέγει, θα-
ῖσσουμε ὑγιεῖς ἐπὶ 140—160 χρό-
νια!... Φαίνεται ὁμως, ὅτι τὴν
θεωρίαν τοῦ αὐτὴ τὴν ἤξεραν πάν-
τα ἡ γυναῖκες καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν
ἐγκαταλείψει τὶς κουζίνες τοῦ
εἰς τὸ ἑλῶς τοῦ Θεοῦ. Ἀσφαλῶς
δὲ τώρα ποῦ ἕνας τέσσο περίφη-
μος ἐπιστήμιων διεκρύβε, ὅτι
ἄνθρωπος πρέπει νὰ τρῶῃ ὡμὰς
τὰς τροφὰς τοῦ, οὔτε ἡ κευτῶ-
Μαρία θὰ μείνῃ πεῖσά στήν κου-
ζίνα καὶ ἔτσι θὰ ἀποθάνωμεν ὅ-
λοι τῆς πείνας, ἐκτός ἂν συνθη-
σουμε νὰ τρῶμε ὡμὰ κρέατα, σάν-
τὰ θηρία, ὡμὰ ψάρια σάν τοῦς
γάλρους ἢ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο σάν
τοῦς Καννιβάλους!

ΔΙΑΙΤΑΙ

Πριν όμως από το Ρουσσάκωφ και πολλοί άλλοι επίσης «διόρισμοι» επισημειωμένες έμπορεύουσες διαφορές διαιτάς δια να γίνεται μακροβόσιος υ ανθρώπων. Μεταξύ αυτών περιφέρησαν προ έτων και ή «γιαουρτσίδιαι» του Μετανάκωφ, την οποίαν πολλοί άθηναίοι, εν οίς και ο άειμνηστος Γαβριηλίδης, άκολούθησαν τότε πιστάς.

*Μα αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδιε ν' ἀποθάνουν νέοι, σχετικῶς, πρᾶγμα ποὺ ἴσως νὰ μὴ συνέβαινε ἂν δὲν διε-
ἐάλλοντο εἰς καμίαν διαίταν. Τὸ ἐ-
διο συνέκη καὶ μετὰ τὴ χοροφαγία,
τὴ φρουτοφαγία, τὴ γαλακτοφω-
καὶ διαφορὲς ἄλλες θεωρίαι διαίτης,
ἡ ὁποίη ἔκαναν θόρυβο γιὰ ἓνα δι-
αστήμα καὶ εἵπειτα ἐξοστῆσαν γιὰ νὰ
μὴν ἀκουστούν περὶ. Τὸ ἴδιο δὲ θα-
συμβῇ καὶ μετὰ τὴ θεωρία τοῦ Ρουσσώ.
κόψ. Ὡστε, ὅς μὴ βιαστούν οἱ Ἀ-
θηναῖοι νὰ μιμηθοῦν... τὰ ζῶα!*

H MANTPA

Οι ἀπελπισμένοι καὶ ἀηδισμένοι
ἀπὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως τρέχουν κάθε
βράδυ στὴν μάντρα τοῦ Ἑλτίκ. Κι

PENNIES

Μολοντί ὁ ἀσφύς τῶν χυραινῶ-
των ἔστισε αἰσῶς τίς 26,000, ὥσπo-
τε ὑπάρχουν ἀκόμα μερικὰ ἀλάτι
στῶν ἁθῶν καὶ πρὸ πάντων στῶν
Περσιᾶ.

— Ἡ πελατεία τῶν ἀμαζιῶν χυ-
τῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ μερικὸν νοσταλ-
γὸς τοῦ παλθοῦ καλοῦ καίρου, πού
τὰ πείνουν γὰρ νὰ γυρίσουν εἰς αἰ-
κῶς γόνιμα τόποι.

— Ἐν τῷ μεταξύ πολλοὶ ἀπὸ τῶν
ἀμελῶν, τοὺς ὁποίους
ἡ ἀνάγκη τοὺς ἔκανε
σῶναι, δὲν μποροῦν νὰ
ξυλάσουν μερικὲς ἀπο-
τίες παληγῆς τοὺς συνή-
θους.

— Πηγες στὴ μάν-
τρα τοῦ Ἀττίκ ; Πᾶ-
σοῦ φάνηκαν τ' ἀστεῖ
του ; Ἀναστατίχ

ΙΣ ΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
ΜΕΤΑΞΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΡΑΣΩΝ

— Ἐπὶ τοῦ Πάπα Ἀ-
λεξάνδρου Γ' βιβλι-
οθήκας τοῦ Βατικ-
ανοῦ ἦσαν οὐ περιφάν-
εις βυζαντινὸς ἐκκλησια-
στικῶς συγγραφῶν ἱερῶν Ἀλλήτιος,
ὁ ὅστις ἐπὶ τοιαύτῃ ὁλόκληρᾳ γρά-
μῃ ἐταλανεύσθαι μεταξὺ ἱεροσύνης
καὶ γάμου, μὴ ζήσονται ποῦ ἀπ' τῆς
δυνάμει προτιμήσει.

— Γιατί δὲν περιβάλλεται τὸ ἱε-
ρικό σῆμα; τὸν εὐτίσας μὴ μέρα ὁ
κύριος

— Για νᾶμαι ἐλεύθερος νὰ παν-
τρευνῶ, ὅταν θελήσω!
— Καὶ γιατί δὲν παντρεύεσαι;
— Για νᾶχο τὸ δικαίωμα νὰ γίνω
παπᾶς!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δυὸ εἶνε τὰ ὠραιότερα πράγματα
τοῦ κόσμου. Ὁ ἔρως καὶ ὁ θάνατος.
Λ ε ο π ά ρ ο δ ι :

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ ΟΙ Μ. ΑΝΔΡΕΣ

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα ανθρώπων, οι οποίοι έζησαν σε βαθύ πνεύμα, χωρίς να χάσουν τις φυσικές ή πνευματικές των δυνατότητες. Έτσι, ο περίφημος Ρωμαιο-Κότσων σε ηλικία 86 έτων έγραψε βιβλία με τα σφάλματα και τη ζωική του νέου. Επίσης από τους Έλληνες πατέρες, ο Θεοδοσίος συνέγραψε τους θάνατος «Χριστιανούς» το σε ηλικία 99 έτων και ο Σοροκλή τον «Οδοπόδα επί Κολωνών» σε ηλικία 95 έτων.

Ὁ ἄρχιεπισκοπὸς Μπουρβάν, ὁ
 ὁποῖος ἐργαζόταν μέχρι τὸν πόνο τῆς
 ζωῆς του, εἰς ἡλικίᾳ 70 ἐτάων ἔλα-
 βε· «Τὸ γῆρας εἶνε πρόκλησις. Μα-
 κρόδοι ἐπίσταν· καὶ γενεολόγοι συγχό-
 νως ὑπέρβαν τὸ Οὐμυόλοδοι· ὁ Ἀρχι-
 επίσκοπος, ὁ Βιλαμὴν καὶ ἄλλοι, μετα-
 πῶν ὁποίων καὶ ὁ Θεότοκος γὰν τὸν
 πόλε τῆ βασιλίσσας τῆς Ὀλλανδίας»
 Ἀρχιεπίσκοπος

— Αὐτός γέρονς; Κάθε ἄλλο. Δὲ
ἐγέγρασε, ἀλλὰ παράχρησε! Αὐτὸ εἶν
ὄλο!
Ἐπίσης κάποιος ἄλλος βαθύγρο
σπᾶς, δρωτηθεῖς ἀπὸ τὸ βασιλεῖα Λου
δοβίκο ΙΔ' περὶ τῆς ἡλικίας του, ἂ
πάντησε:

—Τὸ βαρβαρικό σου ἔγγραφο εἶ-
νε πολὺ καλὸν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι
καθόλου γέροισ!

Ἀπὸ τοῦ ἐπικρατοῦ Ρωμαιοῦ
στρατηγοῦ ὁ Μάριος, ὃν καὶ πολὺ
προσώστηνεν ἡλικία, πήρηναι κα-
τασκευαστὴν καὶ γυναικίσαν στο Ηερί-
τον Ἄρσεν καὶ ὁ Πουπλίος ἐπολε-
μοῦσε καὶ τὴν πρώτην γυναικὴν σὲ ἡλι-
κίᾳ 58 ἐτῶν.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Από μία στατιστική περί ηλικία
 εν σχέσει προς τὰ διάφορα επαγγέλ-
 ματα μαθαίνουμε ὅτι οἱ ἱερεῖς τοῦ
 κατὰ μέσον ὄρον 65 χρόνια, οἱ ἑμ-
 ποδοὶ 62, οἱ ὑπάλληλοι 61, οἱ γεωρ-
 γοὶ 60, οἱ στρατιωτικοὶ 59, οἱ δικη-
 γόροι 58, οἱ καλλιτέχναι 57, οἱ κα-
 νειντοὶ 56 καὶ οἱ μιστοὶ 55.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

Ἐπιστολὲς ποιητικῆς, ἐπιστολὲς ἑξυμνητικῆς, ἐπιστολὲς
φλογερῆς, ἐπιστολὲς ἐρωτικῆς... ἐπιστολὲς περὶ καὶ ἑρμη-
τρῆς, προτάσεις γάμου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Ένα δαίμονο του Σεπτεμβρίου του 1794, ένας νέος κύριος—μάλιστα είκοσι χρόνων—άφου έκανε επί μισή ώρα τον περιπάτο του κάτω απ' τα φυλλοματά μιας παραλιτικής λεωφόρου της Νεαπόλεως, έτοιμαζόταν να μπη σε κάποιο κέντρο για να πάρει το αναψυκτικό του, όταν έβλεπε δύο γυναίκες, ή όποιες από ώρα βάζαν πίσω του, τον έπιασαν συγχρόνως ή μία απ' το δεξί χέρι κι' ή άλλη απ' το αριστερό και τού είπαν μαζί:

—Καλησπέρα, υποκόμη ντέ Γκεσλέν!... Καθώς βλέπουμε έτοιμάζεσαι να πάρης το παγωτό σου... Νάρθουμε να μας κατέστει κι' εμάς!...

Ο υποκόμης στάθηκε για μιὰ στιγμή ξαφνιασμένος και κύτταξε τις δύο γυναίκες που, κλονίζοντο φορούσαν ρούχα απλά, φαινόταν πολύ κομψές. Γι' αυτό τού απάντησε χωρίς να διασάσει καθόλου:

—Είμαι στις διαταγές σας, κυρίες μου... Είμαι πρόθυμος να σας προσφέρω όχι μόνο παγωτά, αλλά και σουπέ, αν θέλετε...

Τότε ή μία από τις δύο κυρίες, ή οποία φορούσε μπλέ, έσκυψε προς τη φίλη της και της είπα αγγλικά:

—Αυτά οι Γάλλοι από τη στιγμή που θα γεννηθούν είναι ευγενείς προς τις κυρίες...

Ο υποκόμης χαμογέλασε και απευθυνόμενος προς την κυρία που είχε μιλήσει, της είπα:

—Προσέχετε, κυρία μου... Ξέρω τα αγγλικά...

—Α! Έκανε εκείνη. Και θ' αγαπάτε, φυσικά, τους 'Αγγλους;

—Ναι! της απάντησε εδύνα ο Γκεσλέν. Για να είμαι ειλικρινής, ά γαπώ περισσότερο τις... 'Αγγλίδες!

—Και τις 'Ιταλίδες; τον ρώτησε τότε 'Ιταλικά ή άλλη κυρία, ή οποία φορούσε κόκκινο τουλάτσα.

—Και τις 'Ιταλίδες τις αγαπώ! φώναζε ο υποκόμης. 'Αγαπώ όλες τις γυναίκες του κόσμου, υπό τον όρο να είναι... ώμορφες, όπως είστε σεις, κυρίες μου...

Μιλώντας ή δύο κυρίες και ο υποκόμης, είχαν μπεί σ' ένα κέντρο και καθύσαν στην ταράτσα του, από την οποία φαινόταν το πανόραμα δολιχόρου του κόλπου της Νεαπόλεως. Ένα να κλαυθίον, τους περιέριε παγωτά και σουπιά.

Τι ήθελαν να κάνουν στη Νεάπολη, κύριε υποκόμης; ρώτησε ξαφνικά ή κυρία που φορούσε τὰ μπλέ.

Στην ερώτηση αυτή υπήρχε κάποιος περιέργος τόνος, ή όποιος έκανε διακριστή εντύπωση στον υποκόμη. Κατανοώντας κι' έτοιμάζονταν απάντηση ανάλογη, όταν ή άλλη κυρία σέ τὰ πόξ του πάτησε κυρτά τὸ πόδι, σαν να τὸ έλεγε: «Προσέχετε!»

—Θεέ μου! απάντησε παίρνοντας

πάλι πρόσχαρο ύφος. 'Ηρθα στη Νεάπολη, απλούστατα για να δω τί... Νεάπολη. Τίποτε παραπάνω! Μά θη, και κάποια άλλη άφορμή ή ανάγκη σε νάρθω εδώ... Οι σημερινοί κύριοι της πατρίδας μου, της Γαλλίας, θεωρούν αναγκαίο να σκοτώνουν ήλους τους ανθρώπους που δεν αρέσκονται όπως αυτοί... Γι' αυτό έκρινα κι' εγώ καλό να φύγω στο εξωτερικό, ως ε-του ή μόδα αυτή του αίματος πέ-ρσας...

—Όποτε, τον ρώτησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν εγκρίνετε τις επαναστα-

κυλούς απ' τὰ μάτια της χωρίς να τὸ δη κανείς.

—Μά, εξακολούθησε ή ντέ Γκεσλέν, ενώ φιλούσε τὸ μικρό γαντοφο-ρεμένο χέρι της που έτρεπε μέσα στο δικό της, μά, κυρία μου, χωρίς να με παρεξηγήσετε, τολώ να σας πω ότι με υποβάλετε σε ανάγκη αυτή τη στιγμή.

—Ναι, τὸ απάντησε ή κυρία με τὰ μπλέ, κυττάζοντας τον στα μά-τια. Και μὸς φαίνεται; ότι δεν θά με-τανοήσετε αν μὸς απαντήσετε σε ότι σας ρωτήσω... 'Η φρονιμονομία α-

π' τὸ μπράτσο του νεαροῦ Γάλλου εὐγενούς, τον ερώτησε με χαϊδευτική φωνή:

—Θά σας άρεσει, κύριε υποκόμης, ένας περίπατος με τὴ βάρκα;

—Είμαι στη διάθεσί σας, κυρία μου, της απάντησε εκείνος.

—Τότε έλάτε μαζί μου.

Έπειτα από λίγες στιγμές, ή υποκόμης ντέ Γκεσλέν έπαιρνε θέση ανάμεσα στις δύο κυρίες μέσα σε μιὰ κομψή βάρκα, που έτοιμζε με ένατική γόνδολα και ή οποία ήταν άκρως δολιχόμηνη στην προκομική.

Σε λίγα, ή βάρκα σπρωγμένη απ' τὰ κουνιά που τὰ τραβούσαν τέσσα-ρες εὐρύστοι κωπηλάτες, έγκυττείτο με τὸ λιμάνι κι' άνοήχτηκε στα γα-λινία νερά τὸ κόλπου της Νεαπό-λεως.

Η γόντα ήταν λαμπρή, ή άέρα γλυκός και δροσερός και ή οὐρανός λαμπροκόσμος γεμάτος άστρα...

Συναρπασμένος από τὸ θείο πανό-ραμα που άπλωνόταν γύρω του, ή υποκόμης ντέ Γκεσλέν είχε μείνει σιωπηλός και α-χε ξεχάσει πὸς δεν βρισκόταν μόνος του...

Έκαστα όμως μιὰ φωνή, λίγη πε-ριπατική, τὸ τὸ θύρισε:

—Ε λοιπόν, υποκόμη, τὸν έλεγε αυτή ή φωνή, φαίνεται ότι δεν είμαι καθόλου άξια να προκληθώ έναν παλ-μό στην καρδιά σας...

Ο ντέ Γκεσλέν απάντησε αμέσως ή έτοιμότητα:

—Τὸ να θυμάζω την πατρίδα σας, κυρία μου, είναι πάν να θυμάζω εμάς την ίδια...

Η κυρία με τὰ μπλέ, γιατί αυτή είχε μιλήσει, άρχισε να γελάει...

—Όραία μου απάντησα, είπα, μὴ την επάτατε, γιατί πρέπει να ξέ-ρετε ότι δεν κατάγομαι από τη Νεά-πολη, ούτε καν από τὸ Βασίλειο τὸν Δού Σικελιών...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

—Α! έκανε ή υποκόμης ξαφνι-σμένος.

—Ναι, εξακολούθησε ή κυρία με τὰ μπλέ, δεν είμαι 'Ιταλίς. Και τὸ περίεργο ακόμα είναι ότι κανείς από τους τρεις μας δεν κατάγεται από τὰ πόδια αυτά μέρη... Εσείς είστε Γάλλοι, ή φίλη μου είναι 'Αγγλίς κι' εγώ είμαι Αυστριακή...

μισήσε καθόλου γι' αυτό... 'Ω! δὲν ζηλεύουμε καθόλου ή μιὰ την άλλη, 'Εμείς! 'Αρεσά θανατάτε στη Νεά-πολη. Θανατάτε τώρα κι' εμάς...

—'Ω, κυρία! είπε ή ντέ Γκεσλέν. Μὲ τιμωρείτε σκληρά για ένα άκού-σιο λάθος.

Τὴ στιγμή εκείνη ή κυρία με τὰ πόξ, τὸν πάτησε για δεύτερη φορά τὸ πόδι, σαν να τὸν έλεγε: «Προσέχετε!»

Δὲν πέρασε ν' άγαπήσετε εμένα!... 'Όσοις ή νεαρός Γάλλος έβλεπε για λίγη ώρα διαταρακτικὸς ανάμεσα στις δύο γυναίκες...

Η κυρία με τὰ μπλέ ήταν βέβαια όρνια, αλ φαίνεται κάπως παρασμένη στην ήλίκια, ενώ ή κυρία με τὰ πόξ ήταν ένα αληθινὸ θαύμα όμορφιάς και νεότητος, 'Ενι θαύμα απ' αυτά που σπάνια αντικρύ-ζουν οι άνθρωποι μέσα στους αιώνας.

Ασφαλώς δὲ σ' αυτήν ή νεαρός Γάλλος υποκόμης θάδινε την προσ-τιμή του, αν εκείνη τὴ στιγμή ή κυ-ρία με τὰ μπλέ δὲν τὸν έλεγε:

—Βλέπω πὸς διατάζεστε... Φαί-νεται πὸς φοβάστε, έπειδή δὲν ξέρετε με ποιες έχετε να κάνετε... Λοιπόν, ας κάνουμε τις άπορίθιτες συστά-σεις. Μὴ φοβηθὲτε όμως περισσοτέρως, αὐτά μάλιστα ποιες είμαστε... Λοιπόν, εγώ είμαι ή βασίλισσα Μαρία Καρο-λίνα, κόρη τῆς αυτοκρατορίας τῆς Αυστρίας, Μαρία Θηρεσία, αδελφή τῆς δυστυχισμένης βασίλισσας σας, Μαρία 'Αντουανέττας, και σύζυγος τὸν Φερδινάνδου IV, βασιλέως τῆς Νεαπόλεως και τὸν δύο Σικελιών...

Η φίλη μου πάλι, είναι ή λαίδη 'Εμμα Χάμιλτον, σύζυγος τὸν λόρδου Χά-μιλτον, πρεσβευτοῦ τῆς 'Αγγλίας στην Αὐλή τῆς Νεαπόλεως... Είστε τώρα ευχαριστημένοι;

(Ακολουθεῖ).

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ

Μεταξὺ τὸν μακροβιωτέρων άν-θρώπων τὸν κόσμου συγκαταλέγεται και κάποιος Θωμάς Πάρσε, ή όποιος έζουσε κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα σ' ένα χωριό τῆς 'Αγγλίας.

Ο Πάρσε παντρεύτηκε για δεύτε-ρη φορά σὲ ηλικία 120 ετών και δια-τήρησε άκμαίες όλες τις σωματικές του δυνάμεις επί πολλά χρόνια ακόμα.

Όταν έγινε 152 ετών, τὸν ανακάλο-ψε κάποιος κόμης, ή όποιος πὸν επήγε ως άξιωματικό φαινόμενο σὸν Λον-δίνο. 'Εκεί βίωσε ή δυστυχής γέρος υπογεωθώνης ν' αλλάξει τὴ συνθη-σμένη του δίαιτα κι' βίωσα από λί-γον καιρό πέρασε από βαρυντομαχία.

Στὸ διάστημα που βρισκόταν σὸν Λονδίνο γένησε να τὸν ιδῇ κι' ή βα-σιλεύς Κάρολος Α', ή όποιος, όταν τὸν φώδηγαν μπροστά του, δὲν βρῆ-κε να τὸν άποψήνη παρὰ αὐτὴ τὴν ε-ρώτηση:

—Έφτασε σὲ μιὰ ήλίκια άπί-στευτη, τὸν είπα. 'Αλλά τί έκανε, παραπάνω απ' τὸς άλλους ανθρώ-πους;

—Βασανίστηκε περισσότερον καρὸ απ' αὐτοὺς! απάντησε εὐφροέστατος ή κλονόβιος νέος.

Ο μακρόβιος αυτός άνθρωπος μετά τὸ θάνατό του έλαβε τιμές σχεδὸν βασιλικές. Θάφτηκε σὸν Πάνθεο τὸν Οδονταίνετος, όπου αναπαύονται μὸ-νον οι ήγούμενοι και οι μεγάλοι άνδρες τῆς 'Αγγλίας!

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΚΑΦΕΣ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ

Η άποσκευές τὸν σοφοῦ αρχαιολόγου. Η παρεξηγήσεις τὸν τελωνοφύλακα. Τὸ τρομερὸ έγκλημα. Η σύλληψις τὸν αρχαιολόγου. Ο άπαίσιος έγκληματίας. Μία κωμική άνάκρισις. Η γελοιοποίηση ενός άνακριτοῦ. Η άποκάλυψις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν πρὸ πολλῶν ετών, έγιναν ή πρώτες άνακαρτές τῆς Αιγύπτου, συ-νέβη τὸ εἶδος κομικό περιστατικό:

Μεταξὺ τὸν σοφῶν αρχαιολόγων που είχαν πάει σὸν Κάιρο πρὸς έξε-ρεύνησι τὸν τάφον τὸν Φαραώ, ήταν κι' ένας Γάλλος ακαδημαϊκός, ή κό-μης Δ... ή όποιος γυρίζοντας στην πατρίδα του, πήρε μαζί του ή μού-μι, τὴν οποία θά χρησιμοποιού, για τις μελέτες του.

Όταν ή κόμης Δ... ύστερα από ένα άρεσά έπίπνο ταξίδι σὴ Με-σόγειο, αποβιβάστηκε σὴς γαλλικές άκτές, άνυπομονώντας να ιδῇ τὴν οί-κογένειά του, έβαλε τὰ πράγματά του βιαστικά σ' ένα ταχυδρομικὸ πῆξι και έφυγε, ξεχνώντας να πάρει μαζί του τὴν πολύτιμη μούμια.

Ο τελωνοφύλας που πήγε σὲ λίγο να έπισκεφθὲ τὸ πλοίο, ανακάλυψε σὲ μιὰ γωνία τὸν άμπαριὸν ένα κι-θώτιο περιέργου σχήματος και, νομί-ζοντας ότι έπορεύεται πρὸς λιθοσπι-ρίου, τὸ ήναψε.

Φαντασθὲτε όμως τὴν έκπληξή του, όταν άνοίγοντας τὸ κιθώτιο βρῆκε μέσα μιὰ γυναίκα τυλιγμένη με φα-σιές από τὸ κεφάλι ως τὰ πόδια!

Νομίζοντας ότι πρόκειται πρὸς έγκλη-ματος, έτρεξε άμέσως να καταγγείλῃ τὸ φοβερό γεγονός σὸν άστυνόμο, ή όποιος κατέφθαιε άμέσως ἐπὶ τόπου.

Αμέσως συνετάχθη ή σχετική έκ-θεσις και τὸ... πῶμα μετεφέρθη σὸν άστυνομικὸν τμήμα.

Ο αρχαιολόγος, σὸν όποιος αὐτὴς ή μούμια, ξεστάζοντας τὴν έπουένη τις άποσκευές του, είδε πὸς τὸν έ-λειπε τὸ πολύτιμο εἶδμά του κι' έ-τοξε άμέσως σὸν πλοίο για να τὸ ζητήσῃ. Μόλις βίωσε έφτασε εκεί, συνελήφθη από τὸν άστυνόμο και ώ-δηγήθηκε θριαμβευτικά σὸν άνα-κριτή.

—Πῶς είσαι ή κύριος τὸν κιθώ-τίου με τὸ πῶμα τῆς γυναίκας; τὸν ρώτησε ή άνακριτής με φρίκη. Καλὰ τὴν έπαθες! 'Επείσε άνδρας σου σὴ χέρια τῆς Δικαιοσύνης...

—Τί σημαίνουν τὰ λόγια σας, πα-ρακαλώ, ρώτησε ή αρχαιολόγος.

—Εἶνὸ όφέλιμα να μὲς εἰρηγήσε- τις περιστάσεις ὑπὸ τις όποιες διέ-πραξες τὴ δολοφονία...

—Δολοφονία! έκανε κατάπληκτος ή αρχαιολόγος.

—Μάλιστα, κύριε.

—Διέπραξα εἰνὸ καμιά δολοφο-νία; ρώτησε ή αρχαιολόγος τρομαγ-μένος.

—Η τοῦλάχιστον ὑπῆρξε συνε-ργός τὸν έγκληματος...

—Μὸς φαίνεται ότι όνειρεύεστε, κύριε άνακριτά.

—Καλά, αὐτὸ θά τὸ δοῦμε. Προέ-πει να ξέρετε ότι ή όφθαλμός τῆς Δι-καιοσύνης άγρυπνεῖ διαρκῶς και...

—Αλλόμονο σὸς έγκληματίας! Νομί-ζεις ότι οι λειτουργοί τὸν νόμου δὲν ανακάλυψαν τὸ πῶμα πὸν είχα; κρυμμένο σὸν κιθώτιο;

—Αὐτὸ έννοείτε λοιπόν; φώναξε ή αρχαιολόγος, πνιγμένος σὴς γέλια.

—Κακοῦργε! φώναξε τότε ή άνα-κριτής. Δὲν μετανόεις τὸν άχρηστον

έσων!

—Κατηγορούμενε, πὸς τολμᾷς να κοροϊδεύης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴ Δικαιοσύνη;

—Δὲν κοροϊδεύω, κύριε άνακριτά. Σὰς βεβαιώνω ότι ή μακαρίτισσα ζῶ-σε ἐπὶ τῆς εἰρήνης τὸν Φαραώ!

—Θά σὲ βάλω σὴς κάτεργα, κα-κοῦργε!

—Κύριε άνακριτά, είπα ή αρχαιο-λόγος αλλόμονα, τόνα και παίρνον-τας ὑφὸς σφάρο, Τὸ άστέιο παρατρέ-βηκε και πέτασε τὰ πόδια τὸν όποφο-τό. Θά μὸς επιτρέψετε να σας πω ότι είστε ή άναίσθητος, απ' όλους τοὺς δικαστικούς που κατέλαβαν τις

σήμερα θέσι άνακριτοῦ. Ποῦ εκ-παιδεύηκατε, κύριε, και δὲν κατα-λάβατε ότι ένεργείτε από γῆς ά-νακρισίας για μιὰ αἰγυπτιακή μούμια;

—Μουνα; έκανε κατάπληκτος ή άνακριτής.

—Μάλιστα, κύριε! Κι' αν ή άνα-κρισία σας γινόταν με τὴ φυσική σει-ρά τὸν έρωτήσεων, θά μαθαίνατε ότι έχετε τὴν τιμή να μιλήτε πρὸς τὸν κόμητα Δ... μέλος τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας και τὸν 'Αρχαιολογικὸν Σὸλλονόμῳ τῆς Γαλλίας.

Εννοείται ότι έπειτα απ' αὐτὸ ή άναθή άνακριτής καταπακίτηκε να ζητήσῃ συγγνώμη από τὸν... δολο-φόν. Αλλ' ή γκῆρα του παρέμεινε ι-στορική.

—Εγώ!

—Κύριε γραμματέα, σημειώστε πα-ρακαλῶ τὴν όμολογία τὸν ένόχου. Ποῦς τὴν έτίλειε με λιὰ σκηνία απ' τὸ κεφάλι, ως τὰ πόδια;

—Εγώ, κύριε άνακριτά!

—Σημειώσατε, κύριε γραμματέα.

—Τί σημαίνουν τὰ λόγια σας, πα-ρακαλῶ, ρώτησε ή αρχαιολόγος.

—Εἶνὸ όφέλιμα να μὲς εἰρηγήσε- τις περιστάσεις ὑπὸ τις όποιες διέ-πραξες τὴ δολοφονία...

—Δολοφονία! έκανε κατάπληκτος ή αρχαιολόγος.

—Μάλιστα, κύριε.

—Διέπραξα εἰνὸ καμιά δολοφο-νία; ρώτησε ή αρχαιολόγος τρομαγ-μένος.

—Η τοῦλάχιστον ὑπῆρξε συνε-ργός τὸν έγκληματος...

—Μὸς φαίνεται ότι όνειρεύεστε, κύριε άνακριτά.

—Καλά, αὐτὸ θά τὸ δοῦμε. Προέ-πει να ξέρετε ότι ή όφθαλμός τῆς Δι-καιοσύνης άγρυπνεῖ διαρκῶς και...

—Αλλόμονο σὸς έγκληματίας! Νομί-ζεις ότι οι λειτουργοί τὸν νόμου δὲν ανακάλυψαν τὸ πῶμα πὸν είχα; κρυμμένο σὸν κιθώτιο;

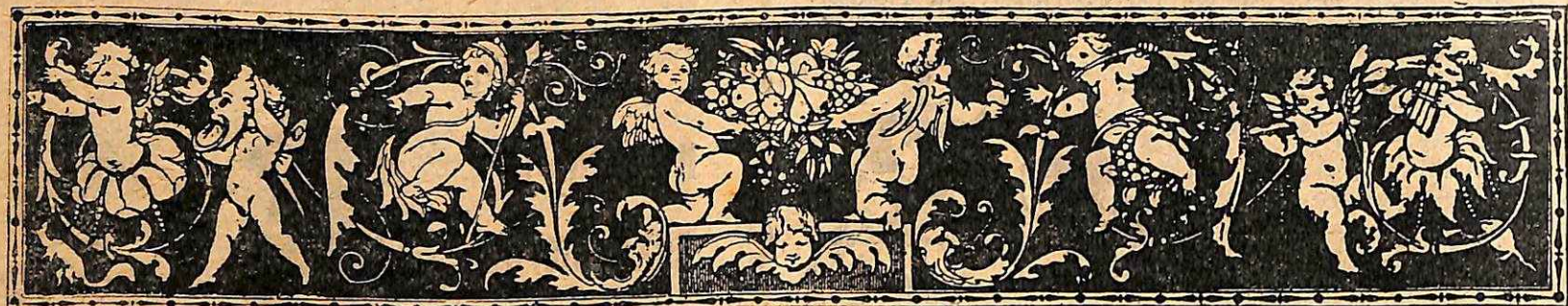
—Αὐτὸ έννοείτε λοιπόν; φώναξε ή αρχαιολόγος, πνιγμένος σὴς γέλια.

—Κακοῦργε! φώναξε τότε ή άνα-κριτής. Δὲν μετανόεις τὸν άχρηστον

έσων!

—Κατηγορούμενε, πὸς τολμᾷς να κοροϊδεύης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴ Δικαιοσύνη;

—Δὲν κοροϊδεύω, κύριε άνακριτά. Σὰς βεβαιώνω ότι ή μακαρίτισσα ζῶ-σε ἐπὶ τ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ ΚΑΙ Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ

Η άκρη και η παρακμή του 'Αργυροκαστρού. Ο εκπαιρισμός των χριστιανών. Η προτάσεις του 'Αλή Πασά περί υποταγής. Το συμβούλιο των 'Αργυροκαστριτών. Η εκστρατεία του 'Ομερ Βρυώνη. Η παράδοσις του 'Αργυροκαστρού. Ένας ωραίος θρύλος. Η βασιλεία του 'Αργυρού και τα κλειδιά του Καστρού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Το περίφημο 'Αργυρόκαστρο της Ηλείας, στο οποίο από ολίγων ακόμη ημερών η 'Αλβανική άρχε καταδικάσαν πολλούς από τους 'Ελληνες κατοίκους του, γιατί υποστήριζαν τα 'Ελληνικά σχολεία, σε φυλάκισι 8 και 10 ετών, ήταν μία από τις λαμπρότερες πόλεις της Βυζαντινής 'Ελλάδος.

Την εποχή εκείνη λεγότανε 'Αργαυή η 'Αργυροπολίχνη και είχε μεγάλο πληθυσμό και σημαντική κίνηση. Όταν όμως σκαλωθήκε από τους Τούρκους, άρχισε να ξεψέγγει. Ωστόσο στα 1700 πήρε πάλι κάποια ακμή και σ' ένα διάστημα μάλιστα έθεωρείτο ως μία από τις πλουσιότερες και επιτοκιώτερες πόλεις της Ευρωπαϊκής Τουρκίας.

Αλλά από τότε που έγινε το Δέλινο έδρα της τοσαρχίας, το 'Αργυρόκαστρο άρχισε να ξεψέγγει δριστεί. Έτσι, έπειτα από λίγο καιρό ερημώθηκε σχεδόν ολόκληρο, γιατί οι Χριστιανισμός του πληθυσμός, πιεζόμενος από τους 'Οθωμανούς, αναγκάστηκε να φύγει σ' άλλες πόλεις κοντινές όπως το Γιάννενα, ή μακρινές, όπως η Κωνσταντινούπολις.

Τα σπίτια και την περιουσία των Χριστιανών που φεύγανε, την πέφτανε οι Τούρκοι, οι Τουρκαρβάντες και πολλοί άρνησιθήσαν από τα γύρω χωριά της 'Επισκοπής, του Δοξατίου, Κηισισιράτης, κλπ.

Το 'Αργυρόκαστρο είχε χτισμένο άκονα σε τρεις λόφους, οι οποίοι δεσπόζον μιάς μεγάλης και ευφόρου πεδιάδος ή οποία λέγεται Τουρκοελληνικά 'Τσαίρια του 'Αργυροκαστρού. Στο μέσον άνορθώς της πόλεως, άπάνω στον βράχο, είχε το 'Ενετικό φρούριο, το όποιον σώζεται ως σήμερα, σε καλή κατάσταση.

Στην εποχή του 'Αλή Πασά το 'Αργυρόκαστρο είχε 2.500 κατοίκους. Ο 'Αλής σάν έγινε Πασάς των Γιαννινών, θέλησε να πάρη και το 'Αργυρόκαστρο και γι' αυτό έστειλε άπειταμένους του, να πείσουν τους κατοίκους του να ζητήσουν την ειρηνική υποταγή τους σ' αυτόν.

Οι 'Αργυροκαστρίτες όμως, οι οποίοι ήξεραν καλά και τον 'Αλή και την ύπουλο πολιτική του, έδειξαν προσβλητικά τους άντιπροσώπους του και άμέσως άφω έκαναν συμβούλιο, σε μιά σιναιά της πόλεως των, που λέγεται 'Παλιοκάρνι, άποφάσισαν να μη

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

Στο πολεμικό αυτό συμβούλιο έλαβαν μέρος και οι άντιπρόσωποι της Λι αποουγιάς Μειούς—'Αγας Γαροδικιώτης, 'Αγγας—Ντρίς—Χασάνης Ζουζιανός, Μτέκος Ζουλιάνης και Σελήν.

Έπίσης τους υποσχέθηκε να τους βοηθήσει στον άγώνα τους κατά του 'Αλή και ο Τοπάρχης του Δελίνου

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

Στο πολεμικό αυτό συμβούλιο έλαβαν μέρος και οι άντιπρόσωποι της Λι αποουγιάς Μειούς—'Αγας Γαροδικιώτης, 'Αγγας—Ντρίς—Χασάνης Ζουζιανός, Μτέκος Ζουλιάνης και Σελήν.

Έπίσης τους υποσχέθηκε να τους βοηθήσει στον άγώνα τους κατά του 'Αλή και ο Τοπάρχης του Δελίνου

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

Μουσταφά—Πασάς, ο όποιος φοβόταν μήπως, άμα πάρη ο 'Αλής το 'Αργυρόκαστρο, έπεδίωκε να καταλάβη και το Δέλινο.

Μόλις τα έμαθε όλα αυτά ο 'Αλής, έγινε θηρίο, από τον θυμό του και διέταξε άμέσως τον 'Ομερ—Βρυώνη να πάρη δέκα χιλιάδες άνδρες και να πάη να καταλάβη το 'Αργυρόκαστρο.

Φανατισμένος και ο 'Ομερ Βρυώνης τράβηξε με μανία κατά του 'Αργυρο-

καστρού και άφω κατάμερμησίσε ένυ μικρό σώμα 'Αργυροκαστριτών που τον άντέταξε άμυνα παντά στη Γιάτσα, άπάνω στον δρόμο του Δελίνου, πολέωρησε έπειτα στενή την πόλη.

Ο 'Ομερ, έκτός του πολυπληθούς στρατού του, διέθετε δριανό πυροβολικό και διάφορα πολεμικά μηχανήματα.

Η έπιάνισις του στρατού του 'Ομερ Βρυώνη με τα περίεργα αυτά μηχανήματα, προκάλεσε μεγάλο πανικό στους 'Αργυροκαστρίτες, οι οποίοι βλέ-

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

Στο πολεμικό αυτό συμβούλιο έλαβαν μέρος και οι άντιπρόσωποι της Λι αποουγιάς Μειούς—'Αγας Γαροδικιώτης, 'Αγγας—Ντρίς—Χασάνης Ζουζιανός, Μτέκος Ζουλιάνης και Σελήν.

Έπίσης τους υποσχέθηκε να τους βοηθήσει στον άγώνα τους κατά του 'Αλή και ο Τοπάρχης του Δελίνου

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

Μουσταφά—Πασάς, ο όποιος φοβόταν μήπως, άμα πάρη ο 'Αλής το 'Αργυρόκαστρο, έπεδίωκε να καταλάβη και το Δέλινο.

Μόλις τα έμαθε όλα αυτά ο 'Αλής, έγινε θηρίο, από τον θυμό του και διέταξε άμέσως τον 'Ομερ—Βρυώνη να πάρη δέκα χιλιάδες άνδρες και να πάη να καταλάβη το 'Αργυρόκαστρο.

Φανατισμένος και ο 'Ομερ Βρυώνης τράβηξε με μανία κατά του 'Αργυρο-

καστρού και άφω κατάμερμησίσε ένυ μικρό σώμα 'Αργυροκαστριτών που τον άντέταξε άμυνα παντά στη Γιάτσα, άπάνω στον δρόμο του Δελίνου, πολέωρησε έπειτα στενή την πόλη.

Ο 'Ομερ, έκτός του πολυπληθούς στρατού του, διέθετε δριανό πυροβολικό και διάφορα πολεμικά μηχανήματα. Η έπιάνισις του στρατού του 'Ομερ Βρυώνη με τα περίεργα αυτά μηχανήματα, προκάλεσε μεγάλο πανικό στους 'Αργυροκαστρίτες, οι οποίοι βλέ-

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

Στο πολεμικό αυτό συμβούλιο έλαβαν μέρος και οι άντιπρόσωποι της Λι αποουγιάς Μειούς—'Αγας Γαροδικιώτης, 'Αγγας—Ντρίς—Χασάνης Ζουζιανός, Μτέκος Ζουλιάνης και Σελήν.

Έπίσης τους υποσχέθηκε να τους βοηθήσει στον άγώνα τους κατά του 'Αλή και ο Τοπάρχης του Δελίνου

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

Στο πολεμικό αυτό συμβούλιο έλαβαν μέρος και οι άντιπρόσωποι της Λι αποουγιάς Μειούς—'Αγας Γαροδικιώτης, 'Αγγας—Ντρίς—Χασάνης Ζουζιανός, Μτέκος Ζουλιάνης και Σελήν.

Έπίσης τους υποσχέθηκε να τους βοηθήσει στον άγώνα τους κατά του 'Αλή και ο Τοπάρχης του Δελίνου

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

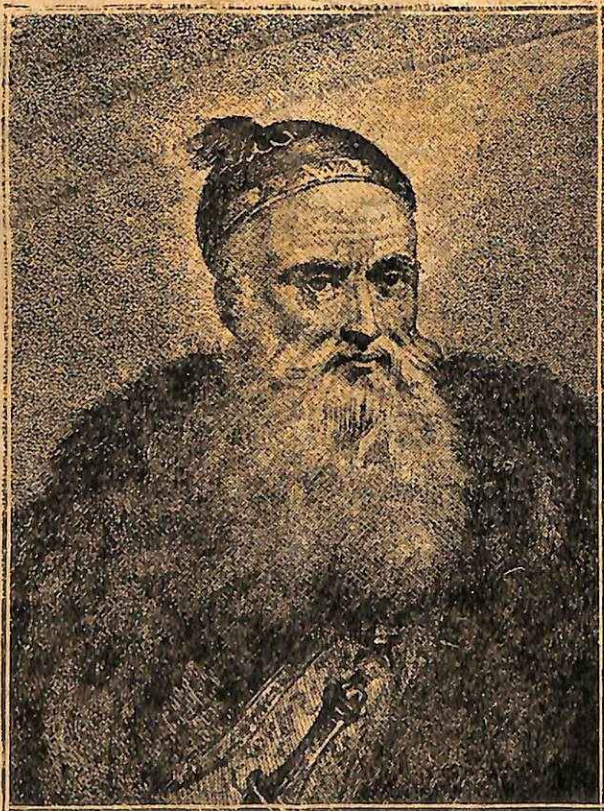
Μουσταφά—Πασάς, ο όποιος φοβόταν μήπως, άμα πάρη ο 'Αλής το 'Αργυρόκαστρο, έπεδίωκε να καταλάβη και το Δέλινο.

Μόλις τα έμαθε όλα αυτά ο 'Αλής, έγινε θηρίο, από τον θυμό του και διέταξε άμέσως τον 'Ομερ—Βρυώνη να πάρη δέκα χιλιάδες άνδρες και να πάη να καταλάβη το 'Αργυρόκαστρο.

Φανατισμένος και ο 'Ομερ Βρυώνης τράβηξε με μανία κατά του 'Αργυρο-

καστρού και άφω κατάμερμησίσε ένυ μικρό σώμα 'Αργυροκαστριτών που τον άντέταξε άμυνα παντά στη Γιάτσα, άπάνω στον δρόμο του Δελίνου, πολέωρησε έπειτα στενή την πόλη.

Ο 'Ομερ, έκτός του πολυπληθούς στρατού του, διέθετε δριανό πυροβολικό και διάφορα πολεμικά μηχανήματα. Η έπιάνισις του στρατού του 'Ομερ Βρυώνη με τα περίεργα αυτά μηχανήματα, προκάλεσε μεγάλο πανικό στους 'Αργυροκαστρίτες, οι οποίοι βλέ-

Ο 'Αλή Πασάς

καστρού και άφω κατάμερμησίσε ένυ μικρό σώμα 'Αργυροκαστριτών που τον άντέταξε άμυνα παντά στη Γιάτσα, άπάνω στον δρόμο του Δελίνου, πολέωρησε έπειτα στενή την πόλη.

Ο 'Ομερ, έκτός του πολυπληθούς στρατού του, διέθετε δριανό πυροβολικό και διάφορα πολεμικά μηχανήματα. Η έπιάνισις του στρατού του 'Ομερ Βρυώνη με τα περίεργα αυτά μηχανήματα, προκάλεσε μεγάλο πανικό στους 'Αργυροκαστρίτες, οι οποίοι βλέ-

παρασυνθύν από τις δόλιες προτάσεις του 'Αλή Πασά, και άν αυτός διά της βίας θέλησέ να υποτάξη την πατρίδα τους, να άντισταθούν.

Μιά ώρα παράδοσις για το 'Αργυρόκαστρο λέει ότι η πόλις πήρε το όνομά της από κάποια Βασιλεία 'Αργυρού, ή οποία βασίλευε σ' αυτό και ή οποία για να μη πέση στα χέρια των 'Ενετών, όταν πρωτοσκαλωθήκε ή πόλις, έπεσε από το φρούριό της και σκοτώθηκε. Στην τοπή της είχε τα χρυσά κλειδιά της πόλεως.

Μερικοί κηλόηγοι, που είχαν το μοναστήρι τους κοντά στο μέρος που γκαρμίστηκε ή Βασιλεία, για να μη μολύνουν τον νεκρό της οι σκυλλόσφαγοι, έπήραν το πτώμα της και το έθαψαν σε μέρος μυστικό, χωρίς να φέξουν τα φορεσιάτά της και να βοούνε τα κλειδιά. Έπειτα το μοναστήρι χάλασε, οι κηλόηγοι σκοπίσαν και αυτών μ' αυτούς χάθηκε και το μυστικό του τάφου της Βασιλείας.

Η παράδοσις προσθέτει ότι τα κλειδιά αυτά μία ημέρα θα τα βοη ένας 'Ελληνας στρατιώτης, ο όποιος θα άνοιξη τη σιδερένια πόρτα του 'Αργυροκαστρού και έτσι θα γίνη πεία ή πόλις όριστικά 'Ελληνική.

Ένας γέρος 'Εβραίος γιατρός της

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΩΝ

(Ιστορικό άρθρο του περιφήμου μεσαιωνοδίφου Γκαστόν Παρί, μέλους της Γαλλικής 'Ακαδημίας).

Ο ιππότης Γοδεφρίδος ντε Σεζάν

Η Πρωτομαγιά του έτους 1180 είχε ξεμερώσει λαμπρή, ήλιόλουστη, γεμάτη άνοιξιακά μύρα. Όλος ο κόσμος στο Παρίσι το είδε με χαρά αυτό, γιατί θα μπορούσε να διασκεδάσει και να γλεντήσει στο ύπαιθρο, όπως έκανε κάθε χρόνο τέτοια μέρα, από την εποχή που επικρατούσαν τα ειδωλοκρατικά έθιμα... Και όμως οι Πάρισινοι μόλις γρήε είχαν ξεμερδέψει από τις διασκεδάσεις που είχαν οργανώσει επί τη ευκαιρία των γυμνων του διαδόχου Φιλίππου, γιο του του βασιλέως Λουδοβίκου, με την 'Ισχυρότητα ντ' Αινώ...

Μα τί σημασία είχε αυτό; Τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τους κάνει να εγκαταλείψουν τις πατροπαράδοτες έσοτες της Πρωτομαγιάς.

Και όλη τη νύχτα οι νεαροί σταυλίτες της Αύλης και των μεγάρων των άρχόντων, οι γιοί των άστών της πόλεως, οι τεχνίτες, οι μαθηταί είχαν ξεχυθεί στα δάση των περιχώρων, είχαν κόψει περσινά κλαδιά και είχαν μαζέψει μυστηριολημένα λουλούδια.

Κατά τα χάρματα ξαναγύρισαν στο Παρίσι ντυμένοι στα πράσινα οι περισσότεροι, όμοιοι μ' ένα κινούμενο δάσος, κρατώντας στα χέρια τους κλαδιά και λουλούδια και τραγουδώντας τραγούδια της άνοιξης, ενώ το πλήθος τους άκολουθούσε από πίσω φωνάζοντας: «Ήθε ο Μάης! Ήθε ο Μάης!...»

Ακούγοντας όλον αυτό το θόρυβο, τις φωνές και τα τραγούδια, ή νεαρή 'Αλέττα ντε Μονφλαμπς ξύπνησε μέσ' στο ωραίο δωμάτιο του πλουσιού μεγάρου, όπου ο θεός της, ο άρχων ντε Γκαρλάντ, της είχε προσέει φιλοξενία για τις έσοτες.

Ξαφνισμένη που είχε κοιμηθεί πολύ, πήδηξε από το κρεβάτι της και όρμασε σε μέρος μυστικό, χωρίς να φέξουν τα φορεσιάτά της και να βοούνε τα κλειδιά. Έπειτα το μοναστήρι χάλασε, οι κηλόηγοι σκοπίσαν και αυτών μ' αυτούς χάθηκε και το μυστικό του τάφου της Βασιλείας.

Η παράδοσις προσθέτει ότι τα κλειδιά αυτά μία ημέρα θα τα βοη ένας 'Ελληνας στρατιώτης, ο όποιος θα άνοιξη τη σιδερένια πόρτα του 'Αργυροκαστρού και έτσι θα γίνη πεία ή πόλις όριστικά 'Ελληνική.

Ένας γέρος 'Εβραίος γιατρός της

δρόμων και της μικρής γειτονικής πλατείας και έπειτα πήγε και κήλησε στο κρεβάτι της και άρχισε να συλλογίζεται τι έμελλε να συμβεί την ημέρα εκείνη. Ήνοιωσε την καρδιά της να χτυπά μέγα στο στήθος της, καθώς ή σκέψις της διαδελνόνταν ή μία την άλλη.

Το πρωί θα παρακολουθούσε τους άγώνες που θα γινόντουσαν στην άριστερή όχθη του Σηκουάνα, στο μέρος όπου βρίσκεται σήμερα ή Λαζαπαγορά, καθισμένη στη βασιλική έξοδρα, στο πλευρό της νουνάς της κομήσσης Μαρίας της Καμπανίας, και πολύ κοντά στη βασίλισσα 'Αελίδα και στη σύζυγο του διαδόχου 'Ισχυρότητα ντε Σεζάν.

Ήταν, μ' άλλους λόγους, μία νέα τελεία. Συγγρόνος, ως γυναίκα, ήταν ώριμότερη. Ήγλη και λεπτή, είχε μαλλιά ξανθά, βαθυγάλα μάτια, ωραίο μέτωπο, μικρή μύτη, στόμα λεπτό, ήγλη σαρκώδη και κόκκινα, πηγούνι γουδωτό, κομμί λυγρό, χέρια λευκά και λεπτά, άγκυλα μακρά και πόδια μικρά.

Ήταν, μ' άλλους λόγους, μία νέα τελεία. Συγγρόνος, ως γυναίκα, ήταν ώριμότερη. Ήγλη και λεπτή, είχε μαλλιά ξανθά, βαθυγάλα μάτια, ωραίο μέτωπο, μικρή μύτη, στόμα λεπτό, ήγλη σαρκώδη και κόκκινα, πηγούνι γουδωτό, κομμί λυγρό, χέρια λευκά και λεπτά, άγκυλα μακρά και πόδια μικρά.

Μα τί σημασία είχε αυτό; Τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τους κάνει να εγκαταλείψουν τις πατροπαράδοτες έσοτες της Πρωτομαγιάς.

Και όλη τη νύχτα οι νεαροί σταυλίτες της Αύλης και των μεγάρων των άρχόντων, οι γιοί των άστών της πόλεως, οι τεχνίτες, οι μαθηταί είχαν ξεχυθεί στα δάση των περιχώρων, είχαν κόψει περσινά κλαδιά και είχαν μαζέψει μυστηριολημένα λουλούδια.

Κατά τα χάρματα ξαναγύρισαν στο Παρίσι ντυμένοι στα πράσινα οι περισσότεροι, όμοιοι μ' ένα κινούμενο δάσος, κρατώντας στα χέρια τους κλαδιά και λουλούδια και τραγουδώντας τραγούδια της άνοιξης, ενώ το πλήθος τους άκολουθούσε από πίσω φωνάζοντας: «Ήθε ο Μάης! Ήθε ο Μάης!...»

Ακούγοντας όλον αυτό το θόρυβο, τις φωνές και τα τραγούδια, ή νεαρή 'Αλέττα ντε Μονφλαμπς ξύπνησε μέσ' στο ωραίο δωμάτιο του πλουσιού μεγάρου, όπου ο θεός της, ο άρχων ντε Γκαρλάντ, της είχε προσέει φιλοξενία για τις έσοτες.

Ξαφνισμένη που είχε κοιμηθεί πολύ, πήδηξε από το κρεβάτι της και όρμασε σε μέρος μυστικό, χωρίς να φέξουν τα φορεσιάτά της και να βοούνε τα κλειδιά. Έπειτα το μοναστήρι χάλασε, οι κηλόηγοι σκοπίσαν και αυτών μ' αυτούς χάθηκε και το μυστικό του τάφου της Βασιλείας.

Η παράδοσις προσθέτει ότι τα κλειδιά αυτά μία ημέρα θα τα βοη ένας 'Ελληνας στρατιώτης, ο όποιος θα άνοιξη τη σιδερένια πόρτα του 'Αργυροκαστρού και έτσι θα γίνη πεία ή πόλις όριστικά 'Ελληνική.

Ένας γέρος 'Εβραίος γιατρός της

δρόμων και της μικρής γειτονικής πλατείας και έπειτα πήγε και κήλησε στο κρεβάτι της και άρχισε να συλλογίζεται τι έμελλε να συμβεί την ημέρα εκείνη. Ήνοιωσε την καρδιά της να χτυπά μέγα στο στήθος της, καθώς ή σκέψις της διαδελνόνταν ή μία την άλλη.

Το πρωί θα παρακολουθούσε τους άγώνες που θα γινόντουσαν στην άριστερή όχθη του Σηκουάνα, στο μέρος όπου βρίσκεται σήμερα ή Λαζαπαγορά, καθισμένη στη βασιλική έξοδρα, στο πλευρό της νουνάς της κομήσσης Μαρίας της Καμπανίας, και πολύ κοντά στη βασίλισσα 'Αελίδα και στη σύζυγο του διαδόχου 'Ισχυρότητα ντε Σεζάν.

Ήταν, μ' άλλους λόγους, μία νέα τελεία. Συγγρόνος, ως γυναίκα, ήταν ώριμότερη. Ήγλη και λεπτή, είχε μαλλιά ξανθά, βαθυγάλα μάτια, ωραίο μέτωπο, μικρή μύτη, στόμα λεπτό, ήγλη σαρκώδη και κόκκινα, πηγούνι γουδωτό, κομμί λυγρό, χέρια λευκά και λεπτά, άγκυλα μακρά και πόδια μικρά.

Ήταν, μ' άλλους λόγους, μία νέα τελεία. Συγγρόνος, ως γυναίκα, ήταν ώριμότερη. Ήγλη και λεπτή, είχε μαλλιά ξανθά, βαθυγάλα μάτια, ωραίο μέτωπο, μικρή μύτη, στόμα λεπτό, ήγλη σαρκώδη και κόκκινα, πηγούνι γουδωτό, κομμί λυγρό, χέρια λευκά και λεπτά, άγκυλα μακρά και πόδια μικρά.

Μα τί σημασία είχε αυτό; Τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τους κάνει να εγκαταλείψουν τις πατροπαράδοτες έσοτες της Πρωτομαγιάς.

Και όλη τη νύχτα οι νεαροί σταυλίτες της Αύλης και των μεγάρων των άρχόντων, οι γιοί των άστών της πόλεως, οι τεχνίτες, οι μαθηταί είχαν ξεχυθεί στα δάση των περιχώρων, είχαν κόψει περσινά κλαδιά και είχαν μαζέψει μυστηριολημένα λουλούδια.

Κατά τα χάρματα ξαναγύρισαν στο Παρίσι ντυμένοι στα πράσινα οι περισσότεροι, όμοιοι μ' ένα κινούμενο δάσος, κρατώντας στα χέρια τους κλαδιά και λουλούδια και τραγουδώντας τραγούδια της άνοιξης, ενώ το πλήθος τους άκολουθούσε από πίσω φωνάζοντας: «Ήθε ο Μάης! Ήθε ο Μάης!...»

Ακούγοντας όλον αυτό το θόρυβο, τις φωνές και τα τραγούδια, ή νεαρή 'Αλέττα ντε Μονφλαμπς ξύπνησε μέσ' στο ωραίο δωμάτιο του πλουσιού μεγάρου, όπου ο θεός της, ο άρχων ντε Γκαρλάντ, της είχε προσέει φιλοξενία για τις έσοτες.

Ξαφνισμένη που είχε κοιμηθεί πολύ, πήδηξε από το κρεβάτι της και όρμασε σε μέρος μυστικό, χωρίς να φέξουν τα φορεσιάτά της και να βοούνε τα κλειδιά. Έπειτα το μοναστήρι χάλασε, οι κηλόηγοι σκοπίσαν και αυτών μ' αυτούς χάθηκε και το μυστικό του τάφου της Βασιλείας.

Η παράδοσις προσθέτει ότι τα κλειδιά αυτά μία ημέρα θα τα βοη ένας 'Ελληνας στρατιώτης, ο όποιος θα άνοιξη τη σιδερένια πόρτα του 'Αργυροκαστρού και έτσι θα γίνη πεία ή πόλις όριστικά 'Ελληνική.

Ένας γέρος 'Εβραίος γιατρός της

δρόμων και της μικρής γειτονικής πλατείας και έπειτα πήγε και κήλησε στο κρεβάτι της και άρχισε να συλλογίζεται τι έμελλε να συμβεί την ημέρα εκείνη. Ήνοιωσε την καρδιά της να χτυπά μέγα στο στήθος της, καθώς ή σκέψις της διαδελνόνταν ή μία την άλλη.

Το πρωί θα παρακολουθούσε τους άγώνες που θα γινόντουσαν στην άριστερή όχθη του Σηκουάνα, στο μέρος όπου βρίσκεται σήμερα ή Λαζαπαγορά, καθισμένη στη βασιλική έξοδρα, στο πλευρό της νουνάς της κομήσσης Μαρίας της Καμπανίας, και πολύ κοντά στη βασίλισσα 'Αελίδα και στη σύζυγο του διαδόχου 'Ισχυρότητα ντε Σεζάν.

Ήταν, μ' άλλους λόγους, μία νέα τελεία. Συγγρόνος, ως γυναίκα, ήταν ώριμότερη. Ήγλη και λεπτή, είχε μαλλιά ξανθά, βαθυγάλα μάτια, ωραίο μέτωπο, μικρή μύτη, στόμα λεπτό, ήγλη σαρκώδη και κόκκινα, πηγούνι γουδωτό, κομμί λυγρό, χέρια λευκά και λεπτά, άγκυλα μακρά και πόδια μικρά.

Μα τί σημασία είχε αυτό; Τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τους κάνει να εγκαταλείψουν τις πατροπαράδοτες έσοτες της Πρωτομαγιάς.

Και όλη τη νύχτα οι νεαροί σταυλίτες της Αύλης και των μεγάρων των άρχόντων, οι γιοί των άστών της πόλεως, οι τεχνίτες, οι μαθηταί είχαν ξεχυθεί στα δάση των περιχώρων, είχαν κόψει περσινά κλαδιά και είχαν μαζέψει μυστηριολημένα λουλούδια.

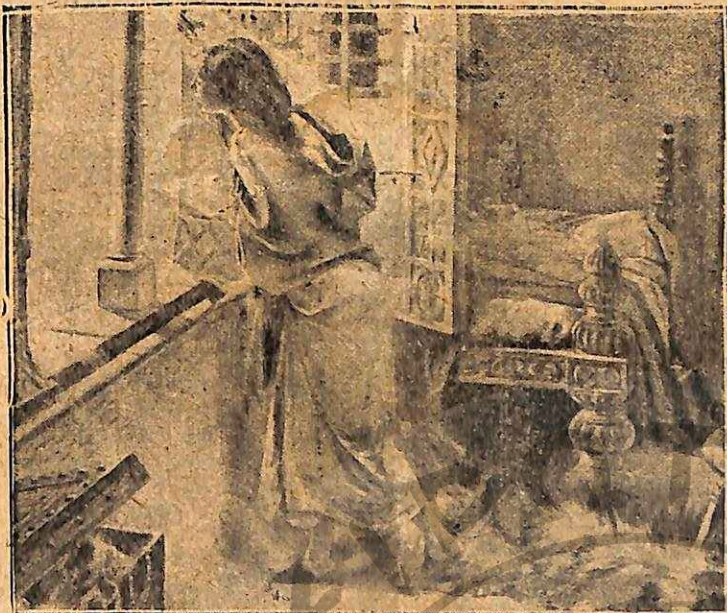
Κατά τα χάρματα ξαναγύρισαν στο Παρίσι ντυμένοι στα πράσινα οι περισσότεροι, όμοιοι μ' ένα κινούμενο δάσος, κρατώντας στα χέρια τους κλαδιά και λουλούδια και τραγουδώντας τραγούδια της άνοιξης, ενώ το πλήθος τους άκολουθούσε από πίσω φωνάζοντας: «Ήθε ο Μάης! Ήθε ο Μάης!...»

Ακούγοντας όλον αυτό το θόρυβο, τις φωνές και τα τραγούδια, ή νεαρή 'Αλέττα ντε Μονφλαμπς ξύπνησε μέσ' στο ωραίο δωμάτιο του πλουσιού μεγάρου, όπου ο θεός της, ο άρχων ντε Γκαρλάντ, της είχε προσέει φιλοξενία για τις έσοτες.

Ξαφνισμένη που είχε κοιμηθεί πολύ, πήδηξε από το κρεβάτι της και όρμασε σε μέρος μυστικό, χωρίς να φέξουν τα φορεσιάτά της και να βοούνε τα κλειδιά. Έπειτα το μοναστήρι χάλασε, οι κηλόηγοι σκοπίσαν και αυτών μ' αυτούς χάθηκε και το μυστικό του τάφου της Βασιλείας.

Η παράδοσις προσθέτει ότι τα κλειδιά αυτά μία ημέρα θα τα βοη ένας 'Ελληνας στρατιώτης, ο όποιος θα άνοιξη τη σιδερένια πόρτα του 'Αργυροκαστρού και έτσι θα γίνη πεία ή πόλις όριστικά 'Ελληνική.

Ένας γέρος 'Εβραίος γιατρός της

Έμεινε μερικά λεπτά μπρος στο παράθυρο, κοιτάζοντας την πρόσχαρη κίνησι των δρόμων.

τόσο πλούσια, όσο και ωραία.

Ήξε άνατραφέι στο περίφημο δάδο του Βάλ ντ' 'Ορ, του όποιου μιά υσία της ήταν ήγιομένη, και είχε μάθει εκεί ότι ήταν απαραίτητο για τη μόρφωσι μιάς νέας της εποχής εκείνης. Ήξερε, να διαβάη, πράγμα που όλοι σχεδόν οι ιππότες και πολίτες κυρίες και δεσποινίδες το άγνοούσαν, και είχε μελετήσει πολλά φιλοσοφικά έργα της άρχαιότητας και νεώτερη. Ήξερε, πάλι, επίσης μαθηματικά μουσικής από ένα βασιτόνο μουσικό και τραγουδούσε, συνοδεύοντας τη τραγούδι της στην άρπη, διαφόρους γλυκούς και μελαγχολικούς σκοπούς.

Ήξε μάθει ακόμα να κεντά άσχηματα με χρυσές και μετάνιες κλωστές, φανταστικά ζωα και μεγάλα λουλούδια. Έκτός αυτών, γόρως παρτενική και χαμηλά άλλη νέα της έποχής της δεν θα μπορούσε να τη συναγωνιστή στο χορό.

Έμεινε μερικά λεπτά έχει, κοιτάζοντας την πρόσχαρη κίνησι των

είχε μάθει την τέχνη να διαλέγει,

αυτή, με τη σειρά της, θα διάλεγε το σύζυγο στον όποιο θα άφιέρινε όλη της τη ζωή...

Μα θα τον διάλεγε τάχα μόνη της; Ήταν το ζήτημα... Γιατί στο βάθος ή ίδια είχε κάνει ήδη την έκλογή της.

Ήξε διαλέξει το νεαρό Γκν ντε Μαγι, ο όποιος, όταν έπληξε στην Αύλη της Καμπανίας με άριστολή του βασιλέως, δεν υπήρξε κι' αυτός γι' αυτή τη βασιεί άνδρα που είχε εξαγάγει ή 'Αλέττα σ' αυτόν. Ήξε συνθέσει καλύτερα προς τιμή της ωραιότατα ποιήματα, τα όποια αυτή είχε μάθει άπ'όσο και τα άπ'ήγλα κορσά... Έπίσης στα λόγια που της έλεγε και στα βλέμματα που της έριχνε ο νεαρός ιππότης έβλεπε μιά ειλικρίνεια, την όποια δεν συναντούσε στους άλλους νέους, και, χωρίς αυτός να της έχη πει τίποτε, καταλάβαινε ότι την είχε ερωτευθεί.

Μα ο κορμής 'Εβραίος της Καμπα-

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΚΑΣΤΩΝ, ποιητής, 30 ετών.
ΛΙΖΑ, 25 ετών.

(Σ' ένα πολυτελέστατο σαλόνι. Η Λίζα κάθεται και διαβάζει. Έξω φωνάζει ο Γκάστον.)

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Καλησπέρα σας, δεσποινίς!

ΛΙΖΑ.— Καλησπέρα σας, κύριε ποιητή...

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Ω, ποιητής...

ΛΙΖΑ.— Γιατί όχι; Μάλιστα είστε ποιητής! Φαντάζεστε ότι οι στίχοι σας είναι κατόρθωση; Αυτούς που γράφουν όλοι οι θεωρούμενοι «σοφιστάδες» ποιητές;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Είστε πολύ επιεικής, δεσποινίς.

ΛΙΖΑ.— Είμαι απλώς φιλαλήτης και λέω ότι σκέπτεται... Λοιπόν, κύριε ποιητή, καθίστε να μιλήσουμε λίγο...

Εξέρτε έξω ένα παρόνομο μαζί σας...

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Γιατί;

ΛΙΖΑ.— Είστε πάντα πολύ επιφυλακτικός απέναντί μου... Σχεδόν δειλός.

Η μάλλον μου φέρεστε έτσι σαν να με αντιπαθείτε λίγο...

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Μά, τί λέτε, δεσποινίς...

ΛΙΖΑ.— Ναί, ναί... 'Αλλά ξέρω τι σκέπτεστε για μένα σαν ποιητής που είστε... Θα λέτε με τον νου σας: «Αδελφή ή δεσποινίς Όλβι, τι αποκρουστική που είναι... 'Επειδή έχει μερικά εκατομμύρια, φαντάζεται ότι αποτελεί το κέντρο του σύμπαντος... Και νομίζει ότι όσο την πολιορκούν, το κάνουν μόνο για τα όμορφα της μάτια, ενώ το κάνουν μόνο για τα χρήματά της...»

Ετσι δεν σκέπτεστε, κύριε Γκάστον;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Μά, δεσποινίς...

ΛΙΖΑ.— Ναί... Ναί... Είμαι βεβαία ότι με αντιπαθείτε.

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Μά, δεσποινίς...

ΛΙΖΑ.— Τότε γιατί με αποφεύγετε; Γιατί δεν μου κάνετε κομπλιμέντα, όπως όλοι; Γιατί δεν μου προσφέρετε ποτέ ένα άνθος;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Δεν ήξερα... αν...

ΛΙΖΑ.— 'Ακούστε, κύριε Γκάστον...

«Αν είναι η περιουσία μου που με κάνει αντιπαθητική, τότε λοιπόν... τότε... πρέπει από σήμερα να σας γίνω πολύ συμπαθητική. Μ' αρέσει σαν να μη με καταλαβαίνετε... 'Ακούστε λοιπόν με δυο λόγια, τι συμβαίνει... (Σηκώνεται θορυβιακά και λέει μ' επισημό τόνο): 'Από σήμερα, ο Γκάστον, είμαι φτωχή!... Ναί! Έγινε δηλαδή την περιουσία στην Τράπεζα Ντυνόν...»

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Στην Τράπεζα που φτώχισε προχθές;

ΛΙΖΑ.— 'Ακριβώς! Φαντάζεστε λοιπόν τώρα την απελπισία όλων των επιδόσεων μνηστήρων μου. 'Εγώ όμως νοιώθω μεγάλη ανακούφιση... 'Α, κύριε Γκάστον! Νομίζετε ότι δεν έχω καρδιά, παρά μόνο εκατομμύρια... 'Ε, λοιπόν δεν φαντάζεστε πόσο έχω υποφέρει ως τώρα. Νομίζατε ότι όλοι αγαπούν τα πλούτη μου, και ότι ευένα... 'Εσάς όμως σας εκτιμούσα πάντα... Γιατί σεις ποτέ δεν διαμαρτυρήσατε από την λάμψη των εκατομμυρίων μου.

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Και ο πατέρας σας, τί λέει;

ΛΙΖΑ.— Τι να λέει! Σκέπτεται να πουλήσει ότι μας έβρισε... Τό σάτι... Τά έβαλε... 'Αν δεν μας τα κατασχέουν και αυτά...

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Δεσποινίς Όλβι, δεν φαντάζεστε πόσο σας συμπαθώ...

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

ΛΙΖΑ.— Με συμπαθείτε; Τώρα που είμαι φτωχή;... Σας ευχαριστώ... 'Αλλά, τώρα μόνο;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Λίζα! 'Επιτρέψτε μου να σας ονομάσω έτσι... Με το μικρό σας όνομα... 'Ετσι όπως σας αποκαλώ συχνά, όταν είμαι μόνος, όταν δεν μπορείτε να μ' ακούσετε... 'Ω, είναι χρόνια τώρα... 'Επρεπε να κρύβω το αίσθημά μου... Πώς ήταν δυνατόν να το μιλώ να σας το φανερώσω; 'Εγώ... 'Ενα σκουλήκι που άγιάτσει ένα άστρο... 'Ενας φτωχός ποιητής, που τόλμησε να λατρεύει μία βριλιόπουλα.

ΛΙΖΑ.— Θέω μου, τί εντύχια! 'Όστε μου, αδιαφορία σας ήταν ψεύτικη; 'Ε;...

ΓΚΑΣΤΩΝ.— 'Αχ, Λίζα! Τι υπέρενα! Πόσο ζήλευα όλους τους σας περυστούχισαν...

ΛΙΖΑ.— Αυτό κι-λε μου, πόλιν έμα-θαν ότι είμαι πτω-χή ή, εξαφανίστηκαν από μπροστά μου.

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Λί-ζα!... Τώρα μπορώ να σου πω πόσο σ' αγαπώ!...

ΛΙΖΑ.— 'Όστε μ' αγαπούσε πάντα;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— 'Από την πρώτη στιγμή που σ' είδα; Πώς δεν το κατάλαβες; Πώς δεν ένοιωσες ποτέ την ψυχή μου που σου μιλούσε από μακριά; Δεν είναι δυνατόν να μη την έχεις ακούσει ποτέ, Λίζα!

ΛΙΖΑ.— Φίλε μου, την έχω ακούσει πολλές φορές.

ΓΚΑΣΤΩΝ.— 'Αλήθεια, Λίζα;

ΛΙΖΑ.— Ναί!... Την άκουγα που έλεγε: «Σ' αγαπώ Λίζα!... Σ' αγαπώ... 'Αλλά δεν το μιλώ να σου το πω... Γιατί είσαι πλούσια, πολύ πλούσια. Κι' εγώ είμαι τόσο φτωχός...»

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Αλλά ακριβώς σου έλεγε η ψυχή μου, Λίζα...

ΛΙΖΑ.— Είδες λοιπόν πόσο την έννοια; (Σιωπώνει λίγο). 'Αλλά οι θνητοί που κρύβουν μέσα στην ψυχή σου, αυτοί δεν λογαριάζονται, κύριε ποιητή μου; 'Η νόμιζες ότι εγώ δεν ήμουν σε θέση να τους εκτιμήσω;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Λίζα! 'Αγαπημένη μου!... Πολύ αγαπημένη μου!... Μά δεν είναι όνειρο όλα αυτά;

ΛΙΖΑ.— 'Η πραγματικό-

της είναι κάποιο πιο όμορφο και από τα όνειρα, ποιητή μου... 'Ω, πόσο δεν με ήξερες!... Δεν φανταζόσουν ότι ένα μπουκετάκι μενεξέδες από το δικό σου χέρι, θα μου ήταν πολύ πιο πολύτιμο, από όλες τις πανάρχαιες ανθοδέσμες των επιδόσεων μνηστήρων μου...

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Λίζα! 'Όλοι οι στίχοι μου είναι γραμμένοι για σένα.

ΛΙΖΑ.— Και νόμισες ότι δεν το κατάλαβα;... Νόμισες ότι δεν αναγνώριζα τα μάτια μου, τα χείλη μου, τα μαλλιά μου, έτσι όπως τα περιγράφεις στα τραγούδια σου;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— 'Όστε το ήξερες 'τι σ' αγαπώ;

ΛΙΖΑ.— Ναί, αλλά μόνο εσύ δεν μάγειρες ότι σ' αγαπώ κι' εγώ. Δεν άκουσες εσύ τί σου έλεγε η δική μου ψυχή.

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Δεν το μιλώ να το πιστέψω, Λίζα...

ΛΙΖΑ.— 'Ε, λοιπόν, τώρα που είμαι λυτρωμένη από τα πλούτη, εξαγινωμένη, δεν πρέπει πια να σου εμπνέω φόβο. Φίλησέ με, έτσι, σαν άρραβωνιαστική σου...

(Φιλώντας).

ΛΙΖΑ.— Λοιπόν, έτσι και αν συμβεί στο μέλλον, θα είμαι η αγαπημένη σου Λί-ζα. Δεν είναι έτσι;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Αι-ώνια, μέχρι θανάτου...

ΛΙΖΑ.— Και εάν... εάν έξω φωνάζει κανένα δυστύχημα...

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Τι δυστύχημα, αγάπη μου;

ΛΙΖΑ.— 'Αν-δ Θεός να φυλάει-αν, δ μη γένοντο!—Ξαναποκτήσω την περιουσία μου... Πές μου, υπάρχει φόβος να με αντιπαθήσεις πάλι;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Μά δεν σου είπα ότι σ' αγαπούσα πάντα;

ΛΙΖΑ.— Μ' αγαπάς τόσο, ώστε να με συγχωρέσεις.

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Γιατί, αγάπη μου...

ΛΙΖΑ.— Για ένα ψέμμα που σου είπα;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Τι; Δεν μ' αγαπάς;

ΛΙΖΑ.— Σ' αγαπώ!

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Τότε λοιπόν...

ΛΙΖΑ.— Δεν σ' ενδιαφε-ρονουν όλα αυτά;

ΓΚΑΣΤΩΝ.— 'Οχι!

ΛΙΖΑ.— Μά πρέπει να σου το πω. Σοβ είπα ψέ-

ματα. 'Η περιουσία μας δεν χάθηκε. 'Αλλά, πώς άλλωστε θα σ' έκανα να μου εξομολογήσης την αγάπη σου;...

ΓΚΑΣΤΩΝ.— Λίζα! Για-τό έκανες αυτό;

ΛΙΖΑ.— Για ν' ακούσω ότι τέλους από τα χείλη σου την λέξη που λαχταρούσα τόσο καιρό... Μή ξεχνάς ότι είμα-

στε άρραβωνιασμένοι πια...

Φιληθήκαμε πρό όλλου. Είμαι δική σου... Και ο πατέρας μου είναι σύμφωνος. Πές μου λοι-πόν, ότι με συγχωρείς...

ΓΚΑΣΤΩΝ. (Φιλώντας την). Σ' αγαπώ!...

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Η ΗΛΙΚΙΑ

Τα γηρατειά δεν συνεισφέρουν πάν-τοτε κατάπτωση των σωματικών δυνά-μεων, άρκει να αποφεύγονται όσον το δυνατόν ή στενωχώριες και να τη-ροούνται οι όροι της υγιεινής.

Ο φιλόσοφος 'Ηράκλειτος, για τών όποιον λέγουν ότι ποτέ δεν χαμογέλα-σε στη ζωή του, πέθανε σε μικρή σχε-τική ηλικία, ενώ ο φιλόσοφος της αισιοδοξίας Δημόκριτος έζησε εκατόν τέσσερα χρόνια.

Η λήθη μερικάς φορές, όταν είναι πολύ μεγάλη, μπορεί να επιφέρει το θάνατο. 'Ετσι ο Γάλλος πολιτικός Λου-δοά πέθανε απ' τη στενωχώρια του, ε-πειδή είχε δυσχερεστήσει το βασιλέα Λουδοβίκο 14ο.

Οι άρχαιοί πίστευαν ότι ο έγγαμος βίος παρατείνει τη ζωή και γι' αυτό ανήγειραν αγάλματα αφιερωμένα στον 'Υμέναιο, τον επιθεράδυνοντα το γή-ρας».

Οι σοφοί γενικώς έχουν κηρυχθεί κα-τά τών φαρμάκων και δεν σιτιστούν παρά καλοζωία.

«Η υγιεινή προφυλάσσει από την λατρκή», λέγει ο Ρουσσώ.

«Αποφεύγετε τα φάρμακα και τούς γιατρούς», συμβουλεύει ο Χόρ-μαν.

«Αφίνω πίσω μου τρεις μεγα-λους γιατρούς, είπε πεθαίνοντας ο πε-ριφανής Μαρουσαί. Τό νερό, τη γυ-μναστική και τη διαίτα!»

Ο Κικέρων χέλος λέγει σχετικά, τα εξής:

«Η όρεξία μας διατηρείται μόνον όταν έχουμε μελετήσει την ιδιουργ-κασία μας, όταν έχουμε ποιά πράγ-ματα μάς ώφελούν και ποιά μάς βλά-πτουν, όταν τρώμε και προφυλασσώ-μεθο, όταν αποφεύγουμε τις παρα-ίες και όταν συμβουλευόμαστε την λατρκή».

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Α ν α κ ρ ι τ ή ς.— Τό έγκλημα-σομ είναι απότρόπαιο. 'Αλλά για πέ-ς μου, μετανοείς τουλάχιστον γι' αυτό;

Κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.— Δεν ξέρω... Πρέπει να ρωτήσω τό δικηγό-ρο μου!

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

ΠΩΣ... ΠΕΤΑΞΕ Ο ΝΤΡΟΥΕ ΑΠΟ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ ΣΠΙΛΜΠΕΡΓΚ

Ο καταδότης του Λουδοβίκου 16ου. Πώς έγινε πληρεξούσιος της Συνελεύσεως. Αιχμαλώτης των Αυστριακών. Στο φρού-ριο του Σπίλμπεργκ. Ένα παράξενο σχέδιο. Τό θανάσιμο πλάνο στο κενό. Η σύλληψη του Ντρουέ. Η απόδρασίς του. Η παρασημοφορία του από τόν Ναπολέοντα, κ.τ.λ.

Ο Μπατίστα Ντρουέ ήταν ένας ταπεινός και ά-πονοήσεως απεικρίστης παιδί.

Τότε έμπρός! διατάζει ο Μπατί-στα Ντρουέ τούς άνδρες του.

Και άρχισε καλύπτοντας μαζί με τούς ιππείς που για να διασπίση τούς Αυστριακούς. Μά οι πυροβολισμοί τών Αυστριακών έδεκάτισαν τούς δραγό-νους του και έπειτα από μερικά λε-πτά ο Ντρουέ μαζί με λίγους δραγό-νους που είχαν μείνει ζωντανοί, συλλαμβανόντουσαν αιχμαλώτοι.

Ο πρώην ταχυδρόμος δέθηκε καλά κι' ωδηγήθηκε στο περίφημο και τρομέ-ρο φρούριο του Σπίλμπεργκ, όπου κι' φυλακίστηκε σ' ένα από τα πιο από-μερα κελιά του.

Γι' αυτό, όταν τα στρατεύματα τών ευρωπαϊκών κρατών άρχισαν να πολιορκούν εναντίον της επαναστατημέ-νης Γαλλίας, έσπευσε από τούς πρώ-τους να καταταχθεί έθελοντής στο στρατό και επειδή ήταν πολύ καλός καβαλλάρης, έπληξε στα ίππικά, όπου έγινε υπαξιωματικός κι' έπειτα αξιω-ματικός.

Όταν οι Αυστριακοί πολιορκήσαν τό γαλλικό φρούριο της Μωμπέζ, ή Συνέλευσις και τό Διευθυντήριο ανη-συχούσαν εξαιρετικά για την κατά-στασι των πολιορκουμένων, από τούς όποιους έσπεύοντο είδήσεων. Τότε ο Ντρουέ ανέλαβε να διασπίση τα αυ-στριακά στρατεύματα, να μηπύ στο φρούριο και να δη τί γινόταν σ' αυτό.

Έπί κεφαλής λοιπόν εκατό δραγόνων ξεκίνησε μια νύχτα από τις γαλλικές γκαμιές και έπειτα από μεγάλη πο-ρεία έφτασε μπρός στα αυστριακά στρατεύματα που πολιορκούσαν τη Μωμπέζ. Προηγουμένως είχε συγκεν-τρώσει διάφορες πληροφορίες για τις θέσεις τών πολιορκητών και ύπολόγι-ζε να περάσει από ένα σημείο στο ό-ποιο οι Αυστριακοί ήταν ελάχιστοι. Κατά τη διάσκεψη όμως της νυκτός, αυτής, τα αυστριακά συντάγματα εί-χαν μετακινήθει, είχαν καταλάβει άλ-λες θέσεις και έτσι όταν έφτασε στο μέρος από τό οποίο ύπολόγιζε πως ήλ-πε περάσει ο μάστορ-Ντρουέ, όπως τόν έλεγαν οι επαναστάται, τό βοήθη κα-τεύθυνση από ένα ύλκλκτο συν-τάγμα.

Μόλις τό αντιλήφθη αυτό, ο μάστορ-Ντρουέ, διατάζει τούς άνδρες του να υποχωρήσουν. Μά ήταν άρχι-παιδί. Είχαν προχωρήσει πο-λύ και έτσι γινώριζε ότι τό κη-τελάδουν, είχαν βρεθεί περι-κυκλωμένοι απ' τούς Αυστρια-κούς, οι όποιοι τούς άντελίζ-φθιναν κι' άρχισαν να τούς

πυροβολούν όμαδόν. Κάθε απόπειρα ύ-ποχωρήσεως απεικρίστη παιδί.

Τότε έμπρός! διατάζει ο Μπατί-στα Ντρουέ τούς άνδρες του.

Και άρχισε καλύπτοντας μαζί με τούς ιππείς που για να διασπίση τούς Αυστριακούς. Μά οι πυροβολισμοί τών Αυστριακών έδεκάτισαν τούς δραγό-νους του και έπειτα από μερικά λε-πτά ο Ντρουέ μαζί με λίγους δραγό-νους που είχαν μείνει ζωντανοί, συλλαμβανόντουσαν αιχμαλώτοι.

Ο πρώην ταχυδρόμος δέθηκε καλά κι' ωδηγήθηκε στο περίφημο και τρομέ-ρο φρούριο του Σπίλμπεργκ, όπου κι' φυλακίστηκε σ' ένα από τα πιο από-μερα κελιά του.

Γι' αυτό, όταν τα στρατεύματα τών ευρωπαϊκών κρατών άρχισαν να πολιορκούν εναντίον της επαναστατημέ-νης Γαλλίας, έσπευσε από τούς πρώ-τους να καταταχθεί έθελοντής στο στρατό και επειδή ήταν πολύ καλός καβαλλάρης, έπληξε στα ίππικά, όπου έγινε υπαξιωματικός κι' έπειτα αξιω-ματικός.

Όταν οι Αυστριακοί πολιορκήσαν τό γαλλικό φρούριο της Μωμπέζ, ή Συνέλευσις και τό Διευθυντήριο ανη-συχούσαν εξαιρετικά για την κατά-στασι των πολιορκουμένων, από τούς όποιους έσπεύοντο είδήσεων. Τότε ο Ντρουέ ανέλαβε να διασπίση τα αυ-στριακά στρατεύματα, να μηπύ στο φρούριο και να δη τί γινόταν σ' αυτό.

Έπί κεφαλής λοιπόν εκατό δραγόνων ξεκίνησε μια νύχτα από τις γαλλικές γκαμιές και έπειτα από μεγάλη πο-ρεία έφτασε μπρός στα αυστριακά στρατεύματα που πολιορκούσαν τη Μωμπέζ. Προηγουμένως είχε συγκεν-τρώσει διάφορες πληροφορίες για τις θέσεις τών πολιορκητών και ύπολόγι-ζε να περάσει από ένα σημείο στο ό-ποιο οι Αυστριακοί ήταν ελάχιστοι. Κατά τη διάσκεψη όμως της νυκτός, αυτής, τα αυστριακά συντάγματα εί-χαν μετακινήθει, είχαν καταλάβει άλ-λες θέσεις και έτσι όταν έφτασε στο μέρος από τό οποίο ύπολόγιζε πως ήλ-πε περάσει ο μάστορ-Ντρουέ, όπως τόν έλεγαν οι επαναστάται, τό βοήθη κα-τεύθυνση από ένα ύλκλκτο συν-τάγμα.

Μόλις τό αντιλήφθη αυτό, ο μάστορ-Ντρουέ, διατάζει τούς άνδρες του να υποχωρήσουν. Μά ήταν άρχι-παιδί. Είχαν προχωρήσει πο-λύ και έτσι γινώριζε ότι τό κη-τελάδουν, είχαν βρεθεί περι-κυκλωμένοι απ' τούς Αυστρια-κούς, οι όποιοι τούς άντελίζ-φθιναν κι' άρχισαν να τούς

πύ τρία σκεπάσματα του. Βούτυρος ή προση που έδιναν συνήθως στους φυ-λακισμένους άποτελείτο από ψάρια τού γερμανικού ποταμού και ο Ντρουέ μεταχειρίσθη τό κόλλημά τους για βε-λόνες. Έξέφρασε τις κάλτσες του κι' έτοιμάσε κλωστή απ' αυτές, έπειτα προηβεύθηκε, άγνωστον πως, έξη κομμάτια ζύλα, επάνω στα όποια έρ-ραφε τό κομμάτι του σκεπάσματος, ώστε να φτιάξη δυό φτερά. Όταν έ-τελειώσε τη δουλειά αυτή, με μια λίμα που είχε μαζί του, άρχισε να λιμαρίζει τα κάγκελα τών παραθύρων τού κελιού του, ως ότου κατώρθεσε να τά σπάσει και να βγεί έξω.

Τότε στην ταράτσα τού κελιού του έκανε τις πρώτες δοκιμές τού πρωτόγονου αλεξίπτωτου του. Κάτω από την πρώτη ταράτσα ήταν μία άλ-λη μικρότερη. 'Ε-δανε λοιπόν καλά τά φτερά στην πλάτη του, ανέβαινε στην πρώτη ταράτσα κι' επηρώσε απ' αυτή στη δεύτερη, ή ό-ποια ήταν χαμηλώ-τερη κατά τρία μέ-τρα. Έννοείται ότι όλα αυτά τα έκανε τη νύχτα. 'Επειτα κατά τά χαράματα ξαναγύριζε στο κελ-ί του και ξανάβαζε τά κάγκελα τού πα-ραθύρου στη θέση τους για να μην αν-τιληφθούν οι δεσμο-φύλακες τίποτε.

Έπειτα από έ-πανειλημμένα επιτυ-χή πειράματα, έπή-γε επί τέλους την ένοική του από φρά-σι ν' ακολουθήσει τό ρεύμα τού ποταμού, ως ότου να τόν οδηγήσει στο Δουναίο.

«Δυό φορές—λέει ο ίδιος στην αφήγησί του, άδωχα για να πηδήσω κάτω, αλλά και τις δυό φορές μου φά-νηται ότι μια άγνωστή και ανυπόβλη-τη δύναμις με συγκατοίσε και δεν μ' άφινε να πεταχτώ. 'Ηταν φόβος, άραγε, ή τό αίσθημα της αυτοσυντη-ρήσεως; Δεν ξέρω. 'Οπωσδήποτε έ-κανα δυό μπορούσα περισσότερο χρο-νάριο και την τρίτη φορά έπροχώρη-σα αποφασιστικά. 'Επρεπε με όλη τη δύναμή μου προς τό κενό και όταν έν-νοιωσα ότι επλησίαζα προς την άκρη της ταράτσας, έβλεπα τό μάτι μου.

Έπί τέλους αποφάσισε να την πραγ-ματοποιήσει. 'Επιασε τότε κι' έκοψε με τριγωνικά κομμάτια τό ένα από

τα θανάσιμα πλάνο του Ντρουέ! απ' την Κωνσταντινούπολη, αντί να γυ-ρίσει στη Γαλλία, έπήγε στας 'Ιν-δίας, όπου έμεινε κάμποσον καιρό. Έν τω μεταξύ στη Γαλλία είχε κοι-νολογηθεί ή καταπληκτική απόδρασίς του και όταν ο Ντρουέ ξαναγύρισε στην πατρίδα του, ο Ναπολεών που είχε γίνει αυτοκράτωρ, τού άπένειμε τό παράσημο της Λεγεώνας της Τι-μής. Τη στιγμή μάλιστα που τού τό έχαρμωνε στο στήθος του, ο μέγας Κορσικανός είπε στον πρώην ταχυ-δρόμο:

—Κύριε Ντρουέ, αλλάξατε την όψη τού κόσμου με τό ν' αναγνωρίσετε τό Λουδοβίκο!

Ο Ντρουέ έγινε από τούς φανατι-κωτέρους βοναπαρτίστας και έδρασε άρκετά. 'Αλλά μετά την πτώσι τού Ναπολεόντος περίεπεσε σε μεγάλη θυ-συσία και στις 11 'Απριλίου 1824, ο άνδρας που επινόησε πρώτος τό αλεξίπτωτο, α'Ο άεροπόρος τού Σπίλμπεργκ, όπως τόν είχαν απονομά-σει, πέθανε κυριολεκτικά στην ψάλα.

Τό θανάσιμο πλάνο του Ντρουέ!

Έβλεπε μία νύχτα στην ταρά-τσα, έδωσε όσο μπορούσε στερώτερα στα χέρια του τά δυό φτερά του κι' επληρώσε στην άκρη της ταράτσας.

«Δυό φορές—λέει ο ίδιος στην αφήγησί του, άδωχα για να πηδήσω κάτω, αλλά και τις δυό φορές μου φά-νηται ότι μια άγνωστή και ανυπόβλη-τη δύναμις με συγκατοίσε και δεν μ' άφινε να πεταχτώ. 'Ηταν φόβος, άραγε, ή τό αίσθημα της αυτοσυντη-ρήσεως; Δεν ξέρω. 'Οπωσδήποτε έ-κανα δυό μπορούσα περισσότερο χρο-νάριο και την τρίτη φορά έπροχώρη-σα αποφασιστικά. 'Επρεπε με όλη τη δύναμή μου προς τό κενό και όταν έν-νοιωσα ότι επλησίαζα προς την άκρη της ταράτσας, έβλεπα τό μάτι μου.

Έπί τέλους αποφάσισε να την πραγ-ματοποιήσει. 'Επιασε τότε κι' έκοψε με τριγωνικά κομμάτια τό ένα από

τα θανάσιμα πλάνο του Ντρουέ!

Έβλεπε μία νύχτα στην ταρά-τσα, έδωσε όσο μπορούσε στερώτερα στα χέρια του τά δυό φτερά του κι' επληρώσε στην άκρη της ταράτσας.

«Δυό φορές—λέει ο ίδιος στην αφήγησί του, άδωχα για να πηδήσω κάτω, αλλά και τις δυό φορές μου φά-νηται ότι μια άγνωστή και ανυπόβλη-τη δύναμις με συγκατοίσε και δεν μ' άφινε να πεταχτώ. 'Ηταν φόβος, άραγε, ή τό αίσθημα της αυτοσυντη-ρήσεως; Δεν ξέρω. 'Οπωσδήποτε έ-κανα δυό μπορούσα περισσότερο χρο-νάριο και την τρίτη φορά έπροχώρη-σα αποφασιστικά. 'Επρεπε με όλη τη δύναμή μου προς τό κενό και όταν έν-νοιωσα ότι επλησίαζα προς την άκρη της ταράτσας, έβλεπα τό μάτι μου.

Έπί τέλους αποφάσισε να την πραγ-ματοποιήσει. 'Επιασε τότε κι' έκοψε με τριγωνικά κομμάτια τό ένα από

τα θανάσιμα πλάνο του Ντρουέ!

Έβλεπε μία νύχτα στην ταρά-τσα, έδωσε όσο μπορούσε στερώτερα στα χέρια του τά δυό φτερά του κι' επληρώσε στην άκρη της ταράτσας.

«Δυό φορές—λέει ο ίδιος στην αφήγησί του, άδωχα για να πηδήσω κάτω, αλλά και τις δυό φορές μου φά-νηται ότι μια άγνωστή και ανυπόβλη-τη δύναμις με συγκατοίσε και δεν μ' άφινε να πεταχτώ. 'Ηταν φόβος, άραγε, ή τό αίσθημα της αυτοσυντη-ρήσεως; Δεν ξέρω. 'Οπωσδήποτε έ-κανα δυό μπορούσα περισσότερο χρο-νάριο και την τρίτη φορά έπροχώρη-σα αποφασιστικά. 'Επρεπε με όλη τη δύναμή μου προς τό κενό και όταν έν-νοιωσα ότι επλησίαζα προς την άκρη της ταράτσας, έβλεπα τό μάτι μου.

Έπί τέλους αποφάσισε να την πραγ-ματοποιήσει. 'Επιασε τότε κι' έκοψε με τριγωνικά κομμάτια τό ένα από

τα θανάσιμα πλάνο του Ντρουέ!

Έβλεπε μία νύχτα στην ταρά-τσα, έδωσε όσο μπορούσε στερώτερα στα χέρια του τά δυό φτερά του κι' επληρώσε στην άκρη της ταράτσας.

«Δυό φορές—λέει ο ίδιος στην αφήγησί του, άδωχα για να πηδήσω κάτω, αλλά και τις δυό φορές μου φά-νηται ότι μια άγνωστή και ανυπόβλη-τη δύναμις με συγκατοίσε και δεν μ' άφινε να πεταχτώ. 'Ηταν φόβος, άραγε, ή τό αίσθημα της αυτοσυντη-ρήσεως; Δεν ξέρω. 'Οπωσδήποτε έ-κανα δυό μπορούσα περισσότερο χρο-νάριο και την τρίτη φορά έπροχώρη-σα αποφασιστικά. 'Επρεπε με όλη τη δύναμή μου προς τό κενό και όταν έν-νοιωσα ότι επλησίαζα προς την άκρη της ταράτσας, έβλεπα τό μάτι μου.

Έπί τέλους αποφάσισε να την πραγ-ματοποιήσει. 'Επιασε τότε κι' έκοψε με τριγωνικά κομμάτια τό ένα από

τα θανάσιμα πλάνο του Ντρουέ!

Έβλεπε μία νύχτα στην ταρά-τσα, έδωσε όσο μπορούσε στερώτερα στα χέρια του τά δυό φτερά του κι' επληρώσε στην άκρη της ταράτσας.

«Δυό φορές—λέει ο ίδιος στην αφήγησί του, άδωχα για να πηδήσω κάτω, αλλά και τις δυό φορές μου φά-νηται ότι μια άγνωστή και ανυπόβλη-τη δύναμις με συγκατοίσε και δεν μ' άφινε να πεταχτώ. 'Ηταν φόβος, άραγε, ή τό αίσθημα της αυτοσυντη-ρήσεως; Δεν ξέρω. 'Οπωσδήποτε έ-κανα δυό μπορούσα περισσότερο χρο-νάριο και την τρίτη φορά έπροχώρη-σα αποφασιστικά. 'Επρεπε με όλη τη δύναμή μου προς τό κενό και όταν έν-νοιωσα ότι επλησίαζα προς την άκρη της ταράτσας, έβλεπα τό μάτι μου.

Έπί τέλους αποφάσισε να την πραγ-ματοποιήσει. 'Επιασε τότε

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Έβλεπε το χέρι της στο στήθος της κι άκουσε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά.

Μπήκε για μία στιγμή στο καλλί της, έβλεπε τα μαλλιά της, δούσε το πρόσωπό της με λίγο νερό, κατέβασε την καλύπτρα της ως τα μάτια της και βγήκε πάλι έξω, κλείνοντας σιγά την πόρτα.

Σιγαποπώντας έφτασε στο γυρίσμα του δρόμου, απ' όπου φαινόταν το καλλί του Εγγένιου.

Κόιταζε πως τα έδει και δεν είδε φως.

Αυτό την ανησύχησε. Μόνον που δεν έτρεμε. Γιατί ήταν σκοτεινό το καλλί του αγαπημένου της;

Με σφιγμένη την καρδιά, η Μαελανία προχώρησε και στάθηκε μπροστά στην πόρτα του καλλιού του Εγγένιου. Αφουγκράστηκε μα δεν άκουσε κανένα θόρυβο. Περιμένε λίγες στιγμές κι έπειτα χτύπησε την πόρτα ελαφρώς, σιγά, φοβισμένα.

Δεν της δόθηκε καμιά απάντηση.

«Αν και το χέρι της έτρεμε, έ-

πιασε το μαντάλο κι ή πόρτα άνοιξε.

Δεν το περίμενε αυτό. Ήταν τόσο

εμφυικό, τόσο απρόοπτο, ώστε τάχα

σε. Αισθάνθηκε την καρδιά της ν' α-

λαφρώνει. Δεν ήταν δικαιολογημένοι

οι φόβοι της. Νά που ο Εγγένιος την

περίμενε... Τώρα πια καταλάβαινε

γιατί ο γιος σόυσε το φως. Για να μη

δώσει υποψία στις άλλες μοναχές.

Αυτό ήταν!...

Η χαρά της Μαελανίας ήταν απε-

ρίγιστη. Πλημμυριζε την καρδιά

της, φούσκωνε το στήθος της, τη με-

θυσσε, την είχε ρίξει σ' έκσταση...

Δεν φοβόταν πια, δεν έδισταζε...

Ήταν βέβαιη πως ο αγαπημένος της

την περίμενε μέσα στο καλλί του. Μό-

λις θάκανε ένα-δυό βήματα στο σκο-

τάδι, θάφευγε στην άγκαλιά του!...

Της έρχονταν ν' αρχίσει να ξεφωνί-

ζει απ' τη χαρά της, τ' αστέρια της

φαινόταν σαν πυρκαγιές και φεγγα-

δάκια, μελωδίες άγγελων ήχους αν

αυτιά της...

«Ανοιξε σιγά-σιγά την πόρτα, γλύ-

στερισε ανάλαφρα μέσα στο καλλί του

αγαπημένου, ξανάβλεψε πάλι, χωρίς

να κινεί θόρυβο, και στάθηκε μέσα

στο βαθύ σκοτάδι, κατασυγκινημένη,

λαχταρισμένη, ακούγοντας τους χτύ-

πους της καρδιάς της...

Μα γιατί δεν την πλησίαζε ο Εγγένιος;

Πού ήταν;

Γιατί δεν την έ-

φίληγε στην πόρτα

άγκαλιάς του;

— Εγγένιε! ψιθύ-

ρισε σιγαλά.

Μα καμιά απόκριση δεν έλαβε

τη σιωπή που άπλωνόταν γύρω της.

— Εγγένιε!... ξανάπαι.

Μα και πάλι καμιά δεν της δόθη-

κε απάντηση.

«Όλη της η χαρά έσβυσε τώρα. Ή

ελπίδες της πέταξαν μακριά. Ή καρ-

διά της βάρυνε...

Ήταν λοιπόν έρμητο το καλλί; Εί-

χε φύγει ο Εγγένιος και το είχε α-

φήσει σκοπίμως ανοιχτό για να μην

κίβεται και του χτυπάει άδικα την

πόρτα;

Ζυγισμένη απ' την ταρμική της, η

Μαελανία άνοι-

ξε την πόρτα

κι έριξε μια

ροήγηση α-

τιά γύρω της.

Στο φως των

παιτρών διέ-

κρινε τότε

τόν Εγγένιο

να κοιμάται

καθισμένος σέ

μι α βόλτα

πολυθρόνα.

«Η καρδιά

της πήγε α-

μέσως στον

τόπο της.

«Όχι, όχι,

οι πολυαγα-

πημένους της

δεν είχε φύ-

γει. Ήταν

εκεί, την πε-

ρίμενε ο

υπνός...

Ξανάβλεψε

την πόρτα

και επλησίασε κοντά του, πατώντας

σιγανά για να μην κάνει θόρυβο.

Μόλις έφτασε πλάι του, έκαυσε κι

έμεινε για λίγες στιγμές ακούγοντας

την ήρεμη αναπνοή του.

Ο πόθος να τον κάνει δικό της ά-

ναψε τόσο μέσα της, τη φλόγιζε, την

έκαιγε, την εστρέλλαινε...

Σφιγγοντας τις γροθιές της, μόλις

μπορώντας να συγκρατηθεί, σίμωσε

το πρόσωπό της στο δικό του κι ά-

νύσταξε την πνοή του. Αυτό έφτασε

για να την μεθύσει...

Δεν μπορούσε να συγκρατηθεί πια.

Δεν μπορούσε να υποφέρει. Έκείνος

που αγαπούσε, εκείνος για τον οποίο

υπέφερε μικρότερη Κολάση, βρισκό-

ταν εκεί πλάι της, στη διάθεσή της.

Πέριμενε πια;

Γιατί δεν ριγόταν στην άγκαλιά

του, γιατί δεν κολλούσε τα χείλη της

στα χείλη του;

Γονάτισε κοντά του, άπλωσε τα

χέρια της γύρω απ' το λαιμό του, τον

έσφιξε δυνατά κι' άρχισε να τον φιλή

θερά, φιλογερά, διψασμένα, στο στό-

μα, στα μάτια, στα μαλλιά.

— Γλυκέ μου! Άγάπη μου! Άγά-

πη μου!...

«Ο Εγγένιος πούχε αποκοιμηθεί

πραγματικώς περιμένοντας τη Μαελ-

ανία για να την συμβουλευτεί να προ-

σπαθήσει να λυτρώθ' απ' την πειρα-

σμό που την

κατείχε ολό-

κληρη, πετά-

χτηκε άπτο-

μα μόλις έν-

νοιωσε το

τρελλό σφι-

χταγκάλε-

μα της μο-

ναχτής.

«Ανοιξε τα

μάτια του και

κατάλαβε α-

μέσως τί εί-

χε συμβεί.

Θέλησε να

φωνήσει, μα

η Μαελανία

του έκλεισε το

στόμα μ' ένα

σφιχτό, πα-

ράγορο φί-

λημα, μ' ένα

φίλημα ατε-

λειώτο.

«Οργισμένος

ο Εγγένιος,

τρέμοντας ο

λόος, έσπρωξε άπτομα τη Μαελανία μα-

κριά του κι' έτρεξε ν' ανάψ' το φως.

«Η Μαελανία είχε μείνει κατάπλη-

κτη. Δεν την είχε γνωρίσει λοιπόν;

«Η τρέμιαζε πάνω στον ύπνο της;...

«Η Εγγένια τάχισε. Γιατί της φε-

νόταν έτσι ο Εγγένιος;

Τού άπλωσε τα χέρια της και τού

είπε με φωνή που επάλλοταν από

συγκίνηση κι' ερωτική λαχτάρα:

— Εγγένιε... Άγαπημένε μου!...

«Έγώ είμαι! Ήσούμιας, αγάπη μου...

Θέλησε να τον πλησιάσει πάλι, μα

εκείνος τραβήχτηκε προς τον τοίχο

τεντώνοντας τα χέρια του για να

προφυλαχτεί και λέγοντας:

— Μη με πλησιάζετε! Μη μ' άγγί-

ζετε!...

— Εγγένιε! ψιθύρισε πάλι η Μα-

ελανία.

— Μη μ' άγγίζεις, άδελφή! Στά-

σου μακριά!

— Γιατί μού μιλάς με τόση σκλη-

ρότητα, αγάπη μου;

— Γιατί τ' άκυνες αυτό;

— Τι σου κάνει, Εγγένιε;

— Γιατί πλησιάζεις κοντά μου; Για-

τί μ' άγγίζεις με τα χείλη σου; Γιατί

τ' άκυνες αυτό;

— Γιατί σ' άγαπώ, γλυκέ μου!

— Σωπα!

— Όχι, Εγγένιε, δεν θά σωπάσω.

Σ' άγαπώ και δεν θά φύγω από δω

ζωντανή, αν δεν μού χαρίσεις την α-

γάπη σου.

— Σωπα! Σωπα!...

— Έλα στην άγκαλιά μου, χροτά-

ρι μου, φως μου, γλυκό μου όνειρο!

Σ' έφιλησα όταν κοιμόσουν κι' έν-

νοιωσα το κορμί μου να ψυχροκοιμά-

ζε. Ή καρδιά μου σταμάτησε. Νά,

πάρε με στην άγκαλιά σου, κάνε με

δική σου. Μη μ' άφίνεις να σε παρα-

καλώ περισσότερο, μη με βασανίζεις.

«Ορθός πάντα ο Εγγένιος, άκούου-

σιμένος στην πόρτα, με τα χέρια ά-

πλωμένα εμπρός για να προφυλαχτεί

από τις περσικές επιθέσεις της, τη

κτύπαζε με βαθύτατο όδυμο.

— Άκουσε, της είπε τέλος. «Αν

δεν πάψης να μ' ένοχλίζεις, αν δεν ή-

συχάζεις πια, αν δεν ξαναυρίσεις

στο Θεό, θά μ' άναγκάσεις, άκούε,

θά μ' άναγκάσεις να φύγω από δω...

— Δεν θά τ' άκυνες αυτό, Εγγέ-

νιε...

— Θά τ' άκυνω...

— Τότε θά σ' άκολουθήσω... (Αν

θώ μ' άπό σου όπου κι' αν πάς.

— Έκεί που θά πάω, δεν είνε εύ-

κολο να εισχωρήσεις εσύ.

— Θά θρώ να πεθάνω μπρός στην

πόρτα σου τότε...

— Είσαι τρελλή, λοιπόν!

— Σ' άγαπώ!...

— Άκουσε, κόρη μου, αυτό που

ζήτησα δεν θά γίνει ποτέ. Ποτέ, κα-

τάλακες!... Δεν σ' άγαπώ... Δεν

μπορώ να σ' άγαπήσω...

«Η Μαελανία τον άκουγε συγκινημέ-

νη, έβλεπε τα μάτια της βουκόσαν.

Και με φωνή που έτρεμε τού είπε:

— Δεν μ' άγαπάς;... Δεν με λυπά-

σαι λοιπόν;... Είνε περσική ή καρ-

διά σου;...

— Όχι, κόρη μου, της απάντησε ο

Εγγένιος, σε συμπάθω και σε λυπού-

μαι, αλλά τού έμεινε ο Θεός! Σε λυ-

πούμαι πολύ, ή καρδιά μου πονεί που

σε βλέπει να κατέβασαι από ένα τέ-

τοιο πόθος και να

σφαδάζεις. Μα αλλοί-

μον, άδελφή μου,

δεν μπορώ, δεν μπο-

ρώ ν' σ' άγαπήσω.

(Ακολουθεί).

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΜΠΑΝΑ

Σ' ολόκληρη την Προδηγία δεν υπήρχε ώραίτερο παλλη-κάρι από τον Πασχάλη. Και δεν ήταν μόνον ώραίος. Ήταν άκόμα τόσο έξυπνος, τόσο καλός!...

Γι' αυτό, όλα τα άμορφα κορίτσια του χωριού του ήταν πρόθυμα να του προσφέρουν την καρδιά τους και το χέρι τους...

«Ο Πασχάλης όμως δεν ένδιαφερόταν παρά για μία μοναχή... Γι' αυτόν δεν υπήρχε άλλη νέα στον κόσμο, εκτός από την Μιρένια!...

«Αγαπιόντουσαν από μικρά παιδιά, και τώρα, που είχαν μεγαλώσει, το δεινό τους ή-

ταν να παντρευτούν, για να περάσουν έννοιμοι όλη τους τη ζωή!...

«Από παιδάκι, ο Πασχάλης χτυπούσε τις γιορτές και τις Κυριακές την καμπάνα της εκκλησίας του χωριού. Και όσο περνούσε ο καιρός και μεγα-

λωνε, τόσο πιο τεχνικά και πιο έκφραστικά τη χτυπούσε...

«Ω, μη νομίζετε ότι το χτύπη

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΚΙΡΚΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Στο σκλαβοπάζαρο της Κωνσταντινουπόλεως. Η μικρούλα Κιρκασία σκλάβω. Τό αίσθημα του αντιβασίλειος της Γαλλίας. Η Αϊσέ φεύγει απ' το Παρίσι... Ένα ιστορικό μυστήριο. Ο μεγάλος έρωτας της ωραίας Κιρκασίας. Ο ωραίος ιππότης ντ' Αιντί. Τύψεις συνειδήσεως! Τέ μυστικό της ζωής της Αϊσέ. Στο μοναστήρι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ ήταν ένας απ' τους μεγάλους άρχοντες της Γαλλίας, διάσημος για τις εκκεντρικότητες του και για τις πολλές του ερωτικές περιπέτειες. Ήταν όμως επίσης καλός στρατιωτικός και λαμπρός διπλωμάτης και γι' αυτό ο Λουδοβίκος ΙΔ' ο οποίος ήθελε να αποκτήσει τη φίλη του Σουλτάνου, τον έστειλε στα 1698 ως πρεσβευτή του στην πρωτεύουσα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Την εποχή εκείνη, το εμπόριο των σκλάβων έδινε κι' έπαινε στην Ανατολή και η Κωνσταντινούπολις είχε τα μεγαλύτερα και τα πλουσιότερα σκλαβοπάζαρη. Μια μέρα λοιπόν ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ πήγε να κάνει έναν περίπατο σ' ένα απ' αυτά.

Στο σκλαβοπάζαρο υπήρχαν εκείνη τη μέρα άφθονοι σκλάβοι και σκλάβες, τις οποίες οι δουλεμπόροι είχαν ματαφέρει από διάφορα μέρη της Ασίας για να τις πουλήσουν στους Τούρκους μπάηδες. Πολλές απ' αυτές ήταν λάφυρα, τα οποία οι τούρκοι κεραινοί είχαν αποκομίσει από τις έκστρατείες τους.

Ο βαρώνος λοιπόν περιεργαζόταν επί πολλή ώρα όλες αυτές τις ανατολίτικες και εξωτικές καλλονές, όταν ξαφνικά ξεχώρισε ανάμεσα στις άλλες μια μικρή σκλάβη, που δεν ήταν ακόμα παραπάνω από πέντε ή έξη χρόνων. Ήταν μια χαριτωμένη και ωραιοτάτη παιδούλα, η οποία τον έκανε να σταθεί μπροστά της με θαυμασμό.

Ο βαρώνος εξήγησε γι' αυτήν πληροφορίες από την έμπορο των σκλάβων και τότε έμαθε ότι η μικρή σκλάβη ήταν μια Κιρκασία άρχοντοπούλα, της οποίας οι γονείς είχαν σφαγεί στον πόλεμο και η οποία λεγόταν Αϊσέ.

Και πόσο την πουλάει; ρώτησε ο βαρώνος το δουλεμπόρο.

— Έκατοντ' πενήντα λίρες, εξώχ' απ'ε, απάντησε εκείνος.

Ο βαρώνος πλήρωσε το ποσό που του ζήτησαν, μελονότι ήταν άκατα μεγάλο για την εποχή εκείνη, και πήρε τη μικρή σκλάβη στο παλάτι του.

Έπειτα από λίγες μέρες, αφού την ένωσε ερωτικά, τη σίλησε με λύπη για τον απογορευμό της και την έστειλε στο Παρίσι, στον αδελφό του, για να τη μεγαλώσει και να την ανατρέψει.

Έτσι, η μικρή Κιρκασία άρχοντοπούλα έγινε από τότε ένα ωραίο λουλούδι της Γαλλίας.

Η ιστορία της κόρης αυτής είναι πολύ ενδιαφέρουσα, περιέχει πολλές δραματικές λεπτομέρειες και έτελειωσε με επίσης δραματικό τρόπο. Γι' αυτό και θα σας τη διηγηθούμε.

Η μικρή Αϊσέ μεγάλωσε στο επί-

τι του αδελφού του βαρώνου Φερριόλ, ο οποίος ερόντιζε να της δώσει μια μελάνη και εκλεκτή αγωγή. Η γυναίκα του την είχε σαν δική της παιδί και όταν η Αϊσέ ενηλικιώθηκε, την παρουσίασε στα μεγάλα αριστοκρατικά σαλόνια της εποχής, όπου η ωραία Κιρκασία-πούλα έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση.

Σ' ένα απ' αυτά τα σαλόνια την είδε ένα βρόδυ και ο τότε αντιβασίλειος της Γαλλίας, ο οποίος έμεινε καταγοητευμένος από την άστραφτη όμορφη της και έβλεπε άμεσως να την κάνει σύζυγό της.

Μα προτού διηγηθούμε αυτόν τον μεγάλο και δραματικό έρωτά της, θα σας πούμε λίγα για τον αποχωρισμό της και την έστειλε στο Παρίσι...

Τη φίλησε με λύπη για τον αποχωρισμό της και την έστειλε στο Παρίσι...

Κατά την εποχή εκείνη ένα τέτοιο πράγμα ήταν το φυσικότερο του κόσμου. Γι' αυτό ο αντιβασίλειος φώναζε την κορίτσι ντ'ε Φερριόλ και της ανέκοιωσε την ύλη, του επιθυμίας!

Η μεγάλη εκείνη αριστοκρατίσση ένθουσιασθηκε με την πρόταση του αντιβασίλειου και το ίδιο βράδυ την ανέκοιωσε στον άνδρα της, ο οποίος έμεινε επίσης σύμφωνος, γιατί και οι δυο τους έδωσαν τα όφελήματα που θα είχαν, αν η ψυχρότητά τους γινόταν εύνοια του αντιβασίλειου. Α-

σταματήσαμε σε ένα σκοτεινό σημείο της ζωής της, το οποίο κανείς ιστορικός δεν κατορθώνει ακόμα να διαφωτίσει.

Η ωραία Κιρκασία βρισκόταν στο άθος της ηλικίας της, όταν ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ γύρισε από την Κωνσταντινούπολη στο Παρίσι και βρήκε μεγάλη, όμορφη και μεστωμένη τη μικρή σκλάβη, που είχε αγοράσει από το σκλαβοπάζαρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι η σπανία ομορφιά της ωραίας κόρης τον καταγόητευσε.

Αυτήν που σ' έβλεπε τον γάμο έμεινε ένα γέλιο υπαλληλικό, περιήγηση για τις εκκεντρικότητες και τις ερωτικές του περιπέτειες.

Τι συνέβη τότε μεταξύ του και της ωραίας Κιρκασίας;

Της, όπου θα ήταν περισσότερο ασφαλές.

Πράγματι, ο αντιβασίλειος την έχασε γρήγορα, όπως έλοι οι μεγάλοι άρχοντες, ξεχνώντας τους ερωτικούς έρωτάς των και η Αϊσέ έμεινε έτσι γοησμένη. Η μικρή Κιρκασία ήταν ικανή μονάχα για ένα μεγάλο και μοναδικό αίσθημα, στο οποίο θα αφιέρωνε ολόκληρη την ύπαρξή της, και το αίσθημα αυτό δεν άργησε να γεννηθεί μέσα στη λεπτή της καρδιά.

Μα προτού διηγηθούμε αυτόν τον μεγάλο και δραματικό έρωτά της, θα σας πούμε λίγα για τον αποχωρισμό της και την έστειλε στο Παρίσι...

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι της εποχής, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι της εποχής, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

Υπάρχουν όμως πολλοί χρονικογράφοι και συγγραφείς, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι ο βαρώνος ντ'ε Φερριόλ, δεσποτικό και κτηνωδικό την απροσέλεστη κόρη, πούλησε που σ' έβλεπε και το σπαρακτικό μυστικό της ζωής της, το οποίο της διακηρύχθηκε στη την ύπαρξή της και την οδήγησε πρόωρα στον τάφο!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ

Ο ΑΙΜΑΤΗΡΟΣ ΔΙΚΤΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΜΑΝΟΥΕΛ ΡΟΖΑΣ

Ένα παράδοξο και εξωφρενικό διάταγμα. Τα τυραννικά μέτρα κατά των πολιτών. Ο περίπατος της σύζυγου του δικτάτορος. Ο άκρωτηριασμός ενός έργατου. Ο τούφεκισμός ενός Γαλλού. Η επέμβαση της Γαλλίας. Ο Γαριβάλδης στη Νότιο Αμερική. Η πτώσις του Ρόζα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'. Ο τούμερος Ρόζας, για τις θηριωδίες του οποίου γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο, καθάρθηκε επί 23 ολόκληρα χρόνια ως άπολυτος δικτάτωρ την Αργεντινή.

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

Κατά το διάστημα αυτό, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά πως να επινοήσει διαρκώς νέα καταπιεστικά μέτρα για να βασανίζει τους δυστυχισμένους υπηκόους του και να ικανοποιήσει την άγροστατη αμολογία του!

τέρων όρων του Μπουένος Άϊρες!

Αλλά και τους ξένους υπηκόους ο Ρόζας δεν έννοους να τους αφήσει σε... χλωρό κλαδί! Είχε εφαρμόσει και γι' αυτούς αυστηρή λογοκρισία επί της αλληλογραφίας των, για να μη μπορεί έτσι κανείς να κακολογήσει την πολιτική του.

Κάποτε ένας Ιταλός που ήθελε να γυρίσει στην πατρίδα του, προτού φύγει, έστειλε ένα γράμμα στους δικούς του.

Δύο χρόνια αργότερα, ο Ρόζας έπεριέρχεται να κατακτήσει την Ουραγουάη. Μα αυτό ήταν η καταστροφή του. Όλη η Ευρώπη κηρύχθηκε άμεσως υπέρ της Ουραγουάης και ο Γαριβάλδης με τους Ερυθροχιτώνες του έσπευσε στη Νότιο Αμερική για να πολεμήσει τον τύραννο.

Τότε, ενώ οι οπαδοί του Ρόζα τον έχγατέλειαν, οι αντίπαλοί του βοήθην την ευκαιρία να συμμαχήσουν με τα απελευθερωτικά στρατεύματα του Γαριβάλδη και να τον πολεμήσουν.

Και η κοραϊκή ημέρα της πτώσεώς του δεν άργησε να φτάσει. Αποκλεισμένος από παντού ο τύραννος και βλέποντας πως εινδύνει να συλληφθεί και να λιντσαρισθεί από τους εξαποστειμένους υπηκόους του, κατέφυγε σ' ένα αγγλικό καράβι, όπου και έζησε ασύλου.

Όταν ανέτειλε η 3η Φεβρουαρίου 1852, η τυραννία του Μανουέλ Ρόζα είχε καταρρεύσει, ο ίδιος δε βρισκόταν αιχμάλωτος των Αγγλων.

Τότε από ένα αγγλίστη Ρόζας έφτασε στο Σουδάν του Αγγλίας, το οποίο είχε ρουφίσει ως τόπος της ελπίδας του. Εκεί, βραδυτέρας, άνορασε δικό του ανάκτορο, όπου και επέγραψε τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Αλλοίμονο! Η φράση αυτή έσπευσε τη ζωή του δυστυχισμένου Ιταλού! Συνελήφθη άμεσως και την ίδια μέρα κίολας τούφεκίστηκε μέσα στο προαύλιο της φυλακής του!

Η τυραννία του Ρόζα δεν ήταν δυνατόν να φτάσει ως το τέλος αδιάφορη τις Κυβερνήσεις των Δυνάμεων της Ευρώπης, η οποίες και υπηκόους και

Νέα δολοφονία σήμερα. Σκληρή: αιδουσα καρτοπαγινίου. Αρκετή αιτία: μια γυναίκα. Αμεση αιτία: το ρούμι.

Οι συμπλεκόντες: Ιταλοί και Έλληνες.

Όπλα: πιστόλια.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

συμφέροντα είχαν στην Αργεντινή.

Και πρώτη η Γαλλία αποφάσισε να επέμβει και να εξαγκάσει τον Ρόζα να έχγαταλείνη την Αργή.

Έτσι έγινε τότε ο πρώτος ναυτικός αποκλεισμός του Μπουένος Άϊρες από τον γαλλικό στόλο (1845). Αποτέλεσμα του αποκλεισμού ήταν να υπογραφεί μια συνθήκη, μετὰ της Γαλλίας και του Αργεντινού δικτάτορος, δια της οποίας οι ξένοι υπηκόοι, κατόκοι της Αργεντινής, έπανακούσαν όλες τις ελευθερίες των.

Δύο χρόνια αργότερα, ο Ρόζας έπεριέρχεται να κατακτήσει την Ουραγουάη. Μα αυτό ήταν η καταστροφή του. Όλη η Ευρώπη κηρύχθηκε άμεσως υπέρ της Ουραγουάης και ο Γαριβάλδης με τους Ερυθροχιτώνες του έσπευσε στη Νότιο Αμερική για να πολεμήσει τον τύραννο.

Τότε, ενώ οι οπαδοί του Ρόζα τον έχγατέλειαν, οι αντίπαλοί του βοήθην την ευκαιρία να συμμαχήσουν με τα απελευθερωτικά στρατεύματα του Γαριβάλδη και να τον πολεμήσουν.

Και η κοραϊκή ημέρα της πτώσεώς του δεν άργησε να φτάσει. Αποκλεισμένος από παντού ο τύραννος και βλέποντας πως εινδύνει να συλληφθεί και να λιντσαρισθεί από τους εξαποστειμένους υπηκόους του, κατέφυγε σ' ένα αγγλικό καράβι, όπου και έζησε ασύλου.

Όταν ανέτειλε η 3η Φεβρουαρίου 1852, η τυραννία του Μανουέλ Ρόζα είχε καταρρεύσει, ο ίδιος δε βρισκόταν αιχμάλωτος των Αγγλων.

Τότε από ένα αγγλίστη Ρόζας έφτασε στο Σουδάν του Αγγλίας, το οποίο είχε ρουφίσει ως τόπος της ελπίδας του. Εκεί, βραδυτέρας, άνορασε δικό του ανάκτορο, όπου και επέγραψε τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Αλλοίμονο! Η φράση αυτή έσπευσε τη ζωή του δυστυχισμένου Ιταλού! Συνελήφθη άμεσως και την ίδια μέρα κίολας τούφεκίστηκε μέσα στο προαύλιο της φυλακής του!

Η τυραννία του Ρόζα δεν ήταν δυνατόν να φτάσει ως το τέλος αδιάφορη τις Κυβερνήσεις των Δυνάμεων της Ευρώπης, η οποίες και υπηκόους και

Νέα δολοφονία σήμερα. Σκληρή: αιδουσα καρτοπαγινίου. Αρκετή αιτία: μια γυναίκα. Αμεση αιτία: το ρούμι.

Οι συμπλεκόντες: Ιταλοί και Έλληνες.

Όπλα: πιστόλια.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

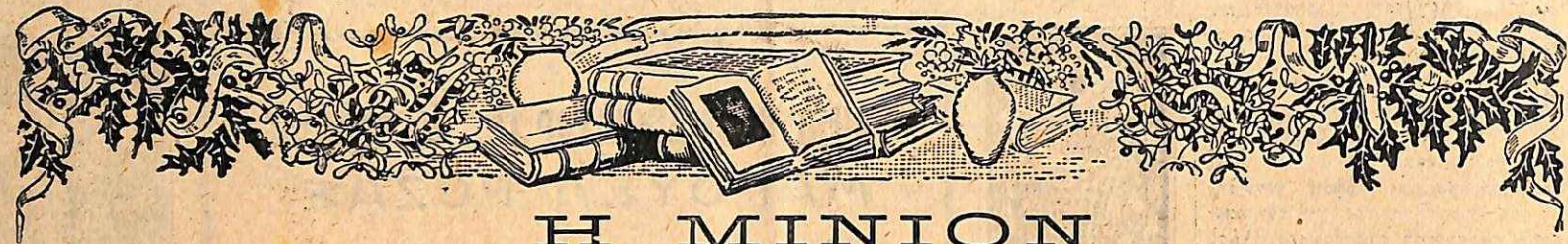
Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

Αποτέλεσμα: φόνος ενός Έλληνα, τραυματισμός ενός Ιταλού.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η MINION

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Ο νεαρός και ώρατος μαρκήσιος Τζοβάνι, μοναχικός του παμπλουτού και πανευχόρου άρχοντος της Νεαπόλεως Κυπριάν, σάφεται με μέρα από βέβαιο πνιγμό από την αγγλική ψευδοποιή. Έλενα, την οποία καί ο έρωτεύεται με πάθος. Ο πατέρας του, ο οποίος θέλει να τον παντρεύει με την εξαδέλφη του δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις το μαθαίνει αυτό, γίνεται έξω φρενών και επιτίθεται στον Τζοβάνι επιμένει να παντρευτεί την Έλενα, τον αποκρίνεται. Συγχρόνως, για να ικανοποιήσει την προσβεβλημένη Μαλφιέρα, της δηλώνει ότι θα την παντρευτεί ο ίδιος. Μα την ίδια μέρα, προσβάλλεται από συμφορές και πεθαίνει και έτσι ο Τζοβάνι τον κληρονομεί, γιατί δεν άφησε διαθήκη.

Ο νεαρός μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν την Έλενα και έπειτα από λίγο καιρό γεννιέται ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, η Σπεράτα, που συμπληρώνει την ευτυχία τους. Έξη χρόνια ευτυχίας και έρωτος περσαν από τότε. Ο Τζοβάνι και η Έλενα εορτάζουν μεγαλοπρεπώς την επέτειο της γεννήσεως της Σπεράτας. Έξαφνα όμως, ενώ η εορτή βρίσκεται σε όλη την λαμπρότητά της, αντιλαμβάνονται την εξαφάνισή της μικρούλας Σπεράτας.

Όλοι τότε νομίζουν πως η Σπεράτα πνιγκε. Μα ο πιστός υπηρέτης του μαρκήσιου Ουμβέρτος υποψιάζεται ότι την έκλεισαν κατά διαταγή της Μαλφιέρας μερικοί άστοιχοι γαυνοί. Παίρνει λοιπόν τον κύριο του και μερικούς ακόλουθους και όρμουν προς καταδίωξη των Άστοιγώνων. Μα ενώ τους κυνηγούν, ένας απ' τους άστοιγώνους, ο Κόκκινος Διάβολος, εξαφανίζεται μες στο δάσος, παίρνοντας μαζί του τη Σπεράτα. Ο μαρκήσιος τον καταδιώκει και τον φθάνει.

Τη στιγμή όμως που ετοιμάζεται να του πάρει την κόρη του και να τον σκοτώσει, παρουσιάζεται εξαφνα η Μαλφιέρα, η οποία τραβώντας το πιστόλι της τραυματίζει θανάσιμα το μαρκήσιο. Οι ακόλουθοί του, ακούοντας τον πυροβολισμό, τρέχουν επί τόπου. Εκεί η Μαλφιέρα, που λέει ότι ο μαρκήσιος τον καταδιώκει και τον φθάνει.

Ο Τζοβάνι παλεύει επί πολλές ημέρες αναισθητός μεταξύ ζωής και θανάτου. Τέλος η κατάσταση του βελτιώνεται και δόλοι περιμένουν με αγωνία τη στιγμή που θα μπορέσει να μιλήσει και ν' αποκαλύψει την αλήθεια. Τέλος η στιγμή αυτή φθάνει.

Μπρός στο κρεβάτι του πληγωμένου βρίσκεται και ο κυβερνήτης της Νεαπόλεως, πρίγκιψ Ρομάνι για να πάρει την κατάσταση του. Καί ο Τζοβάνι μιλάει. Μα τα λόγια του είνε ακατάληπτα, γιατί ο φθονός μαρκήσιος έχει τρελάνει. Τότε ο πρίγκιψ διατάσσει τη σύλληψη του Ουμβέρτου, έπειτα όδυν ουκ άνανησε τη Μαλφιέρα, ότι απειπειράθη να δολοφονήσει τον κύριο του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Έπειτα, πνιγντας ένα στεναγμό θλίψεως, ο πρίγκιψ Ρομάνι είπε προς τη δούκισσα ντε Μαλφιέρα:

— Κυρία δούκισσα, είστε ελεύθερη να ξαναγυρίσετε στην πατρίδα σας, το Μιλάνο!

VIII

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΤΡΕΛΛΑ

Η Έλενα, ύστερ' από τη νέα αυτή συμφορά, αναρωτιόταν με απελπισία ποια τρομερή μοίρα έδωσανε ά πάνω της... Αλλοίμονο, δεν είχε ά δειστεί ακόμα ολοκληρω το ποτήρι με τα φαρμάκια...

Όσοις ο χρόνος, ο οποίος σβύνει και γλυκαίνει τους πόνους, της είχε δώσει μερικώς έλπίδες... Έτσι, η νεαρή μαρκήσια είχε άρισωθεί ολοκληρω στη θεραπεία του σκόβου της... Έτσι, η σιωπή της πρέλλας του νά μην ήταν άθεράπευτη, και, με την έλπίδα αυτή, είχε συγκλονώσει στο μέγαρό της

τους διασημότερους φρενολόγους της εποχής.

Όστόσο ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι δεν έδωγαν από το λήθαργό του, παρά για να καταλαβαίνεσαι από τρομερές κρίσεις, ή όποιες γινόντουσαν όλοένα πιο συχνές και πιο άγριες...

Δεν άναγνώριζε κανένα, ούτε αυτή την άγαπημένη του Έλενα, της οποίας ο άπειρος σπαταγμός, ζωοφασγμένος στο πρόσωπό της, ξέσκιζε όλες τις καρδιές.

Μονάχα τη δούκισσα ντε Μαλφιέρα δεν συγκινοϋσε καθόλου. Αυτή είχε

τεδιώσει, όχι πια σαν δικαστής. Ανόταν μάλιστα που οι νόμοι δεν ήταν σκληροί και άυστηροί, για να τον τιμωρήσει άκόμα πιο άγρια.

Η πονηρή ντε Μαλφιέρα, βλέποντας τα μαρτύρια του άφροισμένου ύπνρετου, έκανε πως τον ύπερασπίζεσαι, θέλοντας όμως έτσι να στρέψει τις ύπνρες του πρίγκιπτος κατά της γλυκαίας Έλενας.

Φανήτε έπειτικής, πρίγκιψ, του έλεγε. Ο Ουμβέρτος δεν είνε τόσο ένοχος. Και μετανωό μάλιστα σήμερα, γιατί υποκούντας σ' ένα αίσθημα

όποιο άρχισα. Το καθήκον σας είνε να με βοηθήσετε.

Υπάρχουν ένοχοι που ξεφύγουν από τους νόμους! Ψιθύρισε πονηρά ή ντε Μαλφιέρα.

Πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό; ρώτησε ζωηρά ο πρίγκιψ.

Στέκονται τόσο ψηλά, ώστε οι νόμοι να μη μπορούν να τους χτυπήσουν...

Και ποιοι είν' αυτοί; φώναξε ο πρίγκιψ. Τονούα τους... Τονούα τους...

Η ντε Μαλφιέρα τον έκτύταξε στα μάτια και του άπάντησε:

Μά... ή Έλενα Φράντσινα, Έσως... ή μάλλον ή ευγενής μαρκήσια ντε Κυπριάνι.

Αυτή! φώναξε ο κυβερνήτης της Νεαπόλεως, κλονίζόμενος.

Και έπροσέθετε άμέσως, σαν να ήθελε να βεβαιώσει ότι δεν του έλειπε το θάρρος:

Νομίζετε λοιπόν ότι θά έδισταξα να χτυπήσω αυτή τη ραδιοβόρο ψαροπούλα, της οποίας ο γάμος με τον μαρκήσιο ήταν ένα σκάνδαλο για όλη την άριστοκρατία της Νεαπόλεως.

Η δούκισσα ντε Μαλφιέρα του άπάντησε τότε:

Ο Ουμβέρτος δεν θά όμολογήσει ποτέ ότι ύπνρεξε όργανο της κυρίας του... Το συμφέρον του του έπιβάλλει να θυσιάσει γι' αυτή... Έξέ άλλου με μισεί τρομερά... Δεν είδατε ποτέ με άπειλησε προσβολητικά ότι θά μ' έστελνε στο δόγμο να με βασανήσει για να όμολογήσω το φανταστικό έγκλημά μου...

Ναι, το είπε αυτό, είπε ο πρίγκιψ. Μα εγώ θά στείλω αυτόν στο δόγμο... Έτσι θά όμολογήσει όλη την αλήθεια...

Αυτό θά ήταν δικαιο! ψιθύρισε ή ντε Μαλφιέρα.

Και πρόσθεσε ίκευενικά:

Ω, μην το κάνετε αυτό! Σας ζητάω έλεος, οίκο γι' αυτόν! Τον λυπάμαι...

Όχι, δούκισσα! άπάντησε ο πρίγκιψ. Για σάς θά μπορούσα να ύποβληθώ σε κάθε άλλη θυσία. Μα αυτό είνε αδύνατον.

Ω Θεέ μου! Θεέ μου! τραύλισε ή ντε Μαλφιέρα.

Και, προσπομένη πως την έπιασε λιποθυμία στην ιδέα ότι ο έγθοός της θά βασανίζεταν, έγειρε στο πλάι σαν να έπρόκειτο να πέσει κάτω. Μα το έκανε αυτό με τόση τέχνη, ώστε να πείσει μες στα χείρα του κυβερνήτη του της Νεαπόλεως, ο οποίος την άγκαλίλασε τρυφερά.

Μά άμέσως αυτή άνορθώθηκε και, άποθώντας τον έλαφο με το χέρι της, είπε:

Όχι! Χαίρετε! Χαίρετε! Πρέκει να ξαναγυρίσω στο Μιλάνο... Δεν

Ο πρίγκιψ έπηρε το χέρι της και το έφερε στα χείλη του με πάθος...

μείνει στη Νεάπολη για ν' άπολάβει την έκδική της και για να την κύνει άκόμα μεγαλειότερα...

Είχε όμως κι' έναν άλλο σκοπό που έμεινε στη Νεάπολη, ή Μαύρη Δούκισσα... Ήταν μια γυνίκα, της οποίας ή φιλοδοξία για τα πλούτη και τις τιμές ήταν άπέαντη. Καταλάβαινε τώρα πως ο πρίγκιψ, κυβερνήτης της Νεαπόλεως, την αγαπούσε...

Πώς λοιπόν θά τον άφνε να της ξεφύγει... Την αγαπούσε τόσο, ώστε είχε γίνει, για να την ευχαριστήσει, ένας τρομερός και άδυσώπητος δήμιος για τον δυστυχισμένο Ουμβέρτο. Τον κα-

άναγκαστες, δυνατότερο από τη θέλησή μου, σάς έξήτησα την τιμωρία του ύπνρετου αυτού, ο οποίος με συκοφάντησε.

Μετανοήστε, δούκισσα!

Ναι, μετανωό, πρίγκιψ, γιατί καταλαβαίνω ότι, αν ο Ουμβέρτος θέλγε να με εξοντώσει με τις συκοφαντίες του, δεν το έκανε άφ' έαυτού του, άλλ' άκούοντας στίς ύποδείξεις άλλης...

Σας παρακαλώ, κυρία δούκισσα, έξηγηθήτε! Είμαι έτοιμος να χτυπήσω έλους τους ένόχους και να συνηχίσω το έργο της δικαιοσύνης, το

μπορώ πια να μείνω εδώ... κοντά σας! Σας...

Μά δεν έταλειωσε τη φράση της... Διευθύνθηκε γρήγορα προς την έξοδο, ενώ ο πρίγκιψ της έλεγε με παράπονο:

Σκληρή!... Μου συντρίβετε την καρδιά, όταν μιλάτε έτσι...

Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο! του άπάντησε ή ντε Μαλφιέρα, που βρισκόταν πια ύπνρε στη πόρτα της εξέδου. Ναι, το ξέρω πως ή ευτυχία μου χάθηκε για πάντα, για πάντα. Μα ή τιμή μου πρέπει να μείνει ως το τέλος ακηλίωτη και νωόθω τον έαυτό μου πολύ άδύνατο μπροστά σας... Ω! ναι...

Ο πρίγκιψ έτρεξε πίσω της κι' ενώ αυτή βρισκόταν στη σκάλα του άνακτόρου, της έπρε τρελλός από έρωτα:

Τότε λοιπόν μ' αγαπάτε και σεις;

Με ρωτάτε αν σάς αγαπώ! άπάντησε ή ντε Μαλφιέρα ύψωνοντας ύπνρετικά τα μάτια της προς τον ύδρανο.

Τότε ο πρίγκιψ τη ρώτησε με άγωνία:

Ταβέλλια, θέλετε να γίνετε σύζυγός μου και να κυβερνήσετε μαζί μου τη Νεάπολη;

Άμέσως ή ντε Μαλφιέρα του άπάντησε δίνοντας του το χέρι της και άστρώνοντας τρομαγμένα δάκρυα γύρω της.

Ω, ναι!... Γιατί να σάς άναγίσσω τόσο!

Ο πρίγκιψ έπηρε τότε το χέρι της και το έφερε στα χείλη του με πάθος.

Ο βραχίονας της ντε Μαλφιέρας ήταν πια πλήρης και άνέλεπτος!

Η Έλενα δεν είχε πληρώσει ακόμα ολοκληρω το φέρο της στην τρομερή της μοίρα!

Δεν ήξερε, ή δυστυχισμένη, τί έξυανόταν έναντίον της και έναντίον του άφροισμένου της ύπνρετου... Έβλεπε βέβαια ότι τα διαθήματα που έκανε στον πρίγκιπα Ρομάνι για τον Ουμβέρτο έμειναν χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Μά δεν έφανταζόταν ότι ο κυβερνήτης της Νεαπόλεως, βλέποντας το ύπερβολικό της ενδιαφέρον γι' αυτόν, ένησγύσαν στην ιδέα που του είχε υποβάλει ή ντε Μαλφιέρα, ότι ή Έλενα κι' ο Ουμβέρτος ήταν συνένοχοι.

Κυρία μαρκήσια, της είπε επί τέλους μια μέρα ο Ρομάνι, ή έπιμονή σας να ύπερασπίζεστε αυτό τον άθλιο είνε περιττή... Θά μπορούσα να με κύνω να σάς ύποπτευθώ και σάς την είπα!

Η φτωχή Έλενα, έπειτα απ' αυτή την άπειλή, ξαναγύρισε στο παλάτι της, αλλοιμένη απ' τον τρόμο και περιμένοντας κάποια καινούργια τρομερή άτυχη...

Και πράγματι, ούτε αυτή τη φορά, αλλοίμονο! τα προσιδήματά της την έγάλασαν...

Ένα καινούργιο χτύπημα την έπεριμένε μόλις έ-

πάτησε το πόδι της στη βασιλική αυτή κατοικία, στην οποία τόσες ημέρες ευτυχίας είχε περάσει...

Κατά τη διάρκεια της άπουσίας της, οι ύπνρετες είχαν λιγοστέψει την επίβλεψη τους στον κύριο του και ο Τζοβάνι είχε εξαφανιστεί έξαφνα!

Ο δυστυχισμένος τρελλός είχε φύγει απ' το σπίτι του, τραβηγμένος Έσως από κάποια γοητευτική γίμναση...

Είχε φύγει τρέχοντας προς το άγνωστο... προς το θάνατο!

IX

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Πιο τρελλός αυτή τη στιγμή κι' απ' το Τζοβάνι ήταν ο πρίγκιψ Ρομάνι... τρελλός όμως από έρωτα κι' όχι από άπαλυσία!

Αν άκουγε μόνο τον έρωτά του, θά είχε στείλει κίολας, χωρίς καμιά διατύπωση, τον Ουμβέρτο στο ικρίωμα, θά είχε έσως έξορσει την Έλενα και θά παντρεύεταν άμέσως την ντε Μαλφιέρα του. Μα, παρά το μεγάλο του άξίωμα, δίν ήταν κι' αυτός α νεύελεγκτος και νά τα τοια σύμπτωσης των γάμων του με τις καταγνώσεις των έρχων της συζούου του δεν θά περνούσε άκαταήρητη...

Επρεπε λοιπόν να περιμένη! Να περιμένη!...

Ω! τί άνυπόφορο μαρτύριο ήταν αυτό για τον έρωτευμένο πρίγκιπα, ο οποίος γοητεύεταν μερα με πόθος από τον έρωτα της ντε Μαλφιέρας...

Το πάθος του ήταν τόσο, ώστε είχε γίνει παιγνίδι μέσα στα χείρα της. Μια λέξη της, μια χειρονομία της, είνε βλέμμα της ή ένας στεναγμός της έφτανε για να τον δώ σωρισμένο μούος στα πόδια της...

Είπαμε προηγουμένως ότι ο θείαμος της ντε Μαλφιέρας ήταν πλήρης... Έ λοιπόν, όχι... Νέα σκοτεινά όνειρα έτάραξαν τώρα το μυαλό της... Καταλάβαινε ότι δεν έπρεπε να γελιέται νομίζοντας πως είχε ικανοποιηθεί...

Ο πρίγκιψ Ρομάνι ήταν σκεδών γέρος, ενώ ο άντρας που είχε λαχταρήσει με πάθος ήταν ο νέος και ώρατος Τζοβάνι...

Αυτός ήταν τρελλός τώρα και γι' αυτό δεν άνηκε πια ούτε στην άγαπημένη του Έλενα, μα ούτε και δικός της θά μπορούσε να γίνη ποτέ, γιατί θά έαναγκάσει στην άγάπη του.

Η ψαροπούλα της άκορογιαλίας είχε καταστρέψει, είχε δηλητηριάσει τη ζωή της... Της είχε κλέψει τον έρωτα, τα πλούτη, τη νεότητά, την εύτυχία... Θά γινόταν τώρα πριγκίπισσα Ρομάνι... Το όνομα αυτό έκανε βέβαια μεγάλη έντύπωση...

Μά, ώ λούσα! Ο γάμος αυτός ήταν ένας γάμος άναγκαστικός... Ένας γάμος συμφέροντος...

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα σατυρικά φύλλα έλου του κόσμου)

Τα χόρματά μου! φώναζε όργισμένος ο ράφτης στον κομφεούμενο νέο της εποχής, ο οποίος δεν έννοσε να του πληρώσει τα ρούχα που τω έρωσε.

Δεν έχω!

Έννοια σου! ούρλαζε ο ράφτης. Καί θά σε κάνω εγώ να βοής!

Αν το κάνεις αυτό, του άπαντά τότε άτάραχα ο νέος, θά είσαι ο μεγαλύτερος ευεργέτης μου!

Ένας γέρος φιλάργυρος βρισκόταν στίς τελευταίες του στιγμές. Έπειδή κάποιος απ' τους παριστανόμενους εξέ-

φρασε τη γνώμη πως είχε χάσει πια τις αισθήσεις του, ο γιατρός για να δοκιμάσει είπε με δυνατή φωνή:

Πρέπει να πάτε να πάρετε μια μυστική απ' αυτό το φάρμακο. Έχει εκατό δραχμές...

Πολύ ακριβά είνε! ψιθύρισε τότε ο έτοιμοθάνατος, άνοιγοντας τα μάτια του.

Ένας νεαρός λοποδύτης, ο οποίος είχε καταλάσσει ήδη κέντα φρούς, όδηγείται έκ νέου στο δικαστήριο.

Δεν ντρέπεσαι, κατηγορούμενε, που σε φέρνουν πάλι δειμένο εδώ; του λέει ο δικαστής. Δεν θάταν καλύτερα να έγραζεσαι και ν' άφής τις κακές συνήθειές σου;

Κακές συνήθειές μου! άπάντησε ο λοποδύτης με άπορία. Έγώ ίσως περνά τον καιρό μου όλο με σπουδαία πρόσωπα, με δικηγόρους και δικαστές... σαν του λόγου σας!

Η δικηγόρος θέλει ν' άποδείξη ένώπιον του δικαστή ότι ο πελάτης του δεν έχει καθόλου χρήματα. Γι' αυτό έρωτά ένα μάρτυρα:

Έξήτησε από τον πελάτη μου χρήματα, ναι ή όχι;

Και τί σου είπα;

Ο μάρτυρας διατάζει ν' άπάντησ...

Λέγε γρήγορα, φώναζει έπιταχτικά ο δικηγόρος.

Αφού επιμένεις, θά μιλήσω... Του ζήτησα λοιπόν χτες εκατό δραχμές, αλλά δεν είχε να μου τις δώσει... Μου είπε πως του φαινόταν όλο τα λεπτά εσύ, κι' αν δεν γλυτώσει απ' τα χείρα σου κινδυνεύει ν' άφήσει την οικογένειά του χωρίς ψωμί!

Ένας εγγολάδος κηδεών από τη Φιλαδέλφεια της Α-

μερικώς προσκάλεσε πρό ημερών μερικούς φίλους του σε γεύμα. Ή προσκλήσεις είχαν τυπωθεί σε πένθιμο χαρτί στολισμένο μ' ένα κρανίο και με δυό διασταυρωμένα κόκαλα. Η αϊθουσα του φαγητού είχε στρωθεί με μαύρα υφάσματα και φωτιζόταν με κερί. Το τραπέζι είχε σχήμα φρετρού, τα φαγητά ήταν φομαρισμένα σε σχήματα τάφων και έν γένει όλη ή διακόσμηση ήτο μακαβρίαις έμπνεύσεως.

Μά αυτό δεν έμπόδιζε καθόλου τους καλεσμένους να φάνε μ' άειρετική όρεξη...

Συνελήφθη κάποιος λοποδύτης και πρόκειται να δικαστεί έπειδή έκλεψε μια γούνα. Πριν άρχισή όμως ή δική λέει στο δικηγόρο του ότι δεν έννοσε να τον πληρώσει αν δεν έπιτύχει την άθώωσή του.

Πολύ καλά, αποκρίνεται ο δικηγόρος. Άλλ' αν σε άθώωσω, ή γούνα θάνη δική μου!

Μιλούνε για το θάνατο ενός μωρού...

Πρόφτασε τουλάχιστον να βγάλει τα γυαλιά του πριν πεθάνει; ρωτάει ο Ντοπόν.

Γιατί;

Γιατί έτσι δεν θά... είδε το Χάρο με τα μάτια του!

Ο δικαστής... Κυρία, ή κατόνοσά σου σε κατηγορεί ότι την άπαξες απ' το κεφάλι και της έβγαλεις όλα τα μαλλιά. Είνε αλήθεια αυτό;

Η κατηγόρου μου μ' ένη... Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Άλλά τα μαλλιά της... ήταν ψεύτικα!

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κάποιος άδός είχε προσκληθεί κάποτε σε γεύμα απ' τον πρίγκιπα Κοντέ, αλλά λησμονήσε να πάη. Ο πρίγκιψ έθώωσε πολύ γι' αυτή την παράλειψη και όταν συνάντησε έπειτα από μερικές ημέρες τον άπονημένο άδός, του γύρισε τις πλάτες.

Βλέπω μ' ευχαρίστητή μου, γυφλότε, του είπε τότε έτοιμότατα έκείνος, ότι δεν είντε θυμωμένος, γιατί έερο καλά ότι ποτέ δεν συνήθηζα να δείχνετε την πλάτη σας στους έχθρούς σας!

ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ ΞΕΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΝΑΣ ΕΒΡΑΙΪΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙΟ

Γάμος διαρκείας έφτά ημερών!... Ο χορός των Έβραιων γυναικών. Η νύφη με τα κλειστά μάτια! Τα δώρα της νύφης. Ουλάλεχ!... Ουλάλεχ!... Τό στέλισμα και το βάψιμο της νύφης. Η παραλαβή της νύφης μαζί με το δρόνο της. Ένα φαντασμαγορικό θέαμα. Στο σπίτι του γαμπρού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θα σας δώσουμε σήμερα ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον κομμάτι του 'Αλεξάνδρου Δουμά πατέρα, στο οποίο ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας περιγράφει έναν εβραϊκό γάμο της εποχής του στην Ταγγέρη του 'Αλγερίου, στον οποίο είχε παρευρεθεί, όταν ταξίδευε στα μέρη εκείνα. Ο γάμος αυτός βάσταζε, σύμφωνα με τα εβραϊκά έθιμα, έφτά ολοκληρωτές ημέρες. Ο Δουμάς τον παρακολούθησε μόνο κατά την έβδομη ημέρα του, η οποία όμως ήταν και η πιο περιεργητή απ' όλες, γιατί, κατά την ημέρα αυτή, θα οδηγούσαν τη νύφη στο σπίτι του γαμπρού. 'Ας δώσουμε όμως το λόγο στο διάσημο συγγραφέα:

«Όταν φτάσαμε στο σπίτι της νύφης—διηγείται—το βράδυ κατέμειστο από κόσμο και μια Έβραία χόρευε τη στιγμή που μπήκαμε μέσα στο μεγάλο σαλόνι. Ο εβραϊκός χορός έχει πολύ λίγη χάρι, εκτός από τις κινήσεις των χεριών και πολύ λίγη ήδονοπάθεια, εκτός από τη φιλικότητα των ματιών αυτής που τον χορεύει. Δέκα ή δώδεκα γυναίκες χόρευαν έτσι στη σειρά, ή μια έπειτα από την άλλη, χωρίς να υποψή κανείς να βάλει κανένα διαφορά στον τρόπο και στην τέχνη του χορού των.

Έπειτα από λίγη ώρα ο χορός σταμάτησε και ως πήραν για να μάς δείξουν τη νύφη. Τη σήκωσαν από το μεγάλο κρεβάτι, στο οποίο ήταν πλεγμένη, μαζί με τέσσερα κορίτσια, που αποτελούσαν σαν να λέμε τη φρουρά της, και την έβαλαν να καθίσει κάτω, ακουμπισμένη στον τοίχο. Η νύφη φορούσε έναν κόκκινο πέπλο στο κεφάλι και είχε τα μάτια κλειστά. Δεν τα είχε ανοίξει ακόμα, από την πρώτη μέρα του γάμου της!

Ίδω! πώς είχαν περάσει όλες αυτές η μέρες, σύμφωνα με τα έθιμα των Έβραιων της Ταγγέρης: Την πρώτη μέρα του γάμου, που ήταν Τετάρτη, είχαν λούσει τη νύφη από την κορυφή ως τα πόδια, ενώ συγχρόνως οι κομμάτινες έβριζαν αυτόσπιδιους ακουμπώντας στα βιολιά τους και τα ταμπούρα τους.

Όταν η νύφη βγήκε από το λουτρό της, την έβαλαν και πάλι να κάθεται σε ένα μεγάλο κρεβάτι και της έδειξαν τα μάτια, τα οποία δεν θα άνοιγε πια, παρά μόνο για να τη τον άντρα της.

Την επομένη και τη μεθεπόμενη, Πέμπτη και Παρασκευή, έγιναν η προετοιμασία για τη μεγάλη γιορτή των Σάββατο.

Τό Σάββατο, από τις 12 η

το πρωί, πήγαν τα κορίτσια που θ' αποτελούσαν τη φρουρά της νύφης, και πλάνιασαν από πλάι της. Στις ένενά, ο γαμπρός μαζί με τους παρακλημένους βγήκε από τη συναγωγή και πήγε στο σπίτι της νύφης. Ολόκληρη η μέρα πέρασε με γλέντι και με φαγητοσσία, με η νύφη δεν σκώθηκε ούτε στιγμή από το κρεβάτι της, ούτε και είχε ανοίξει καθόλου τα μάτια της. Οι μουσικάντες δεν σταμάτησαν καθόλου όλη τη νύχτα του Σαββάτου προς την Κυριακή.

□ □ □ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ □ □ □

Ο συνθέτης της «Μασσαλιώτιδος» Ρουζι ντε Λ' Ίλ.

Την Κυριακή καθάρισαν το σπίτι και το βράδυ η νύφη έστειλε τα δώρα της στο γαμπρό. Τα δώρα αυτά ήταν προικισμένα, σαντόνια και ποικίλα, όλα κεντημένα με χρυσάφι και με άσπρα νήματα. Η νύφη έδωσε στο γαμπρό, την ώρα που του τα έδιναν, ξεφώνιζαν υλοένα:

—Ουλάλεχ! Ουλάλεχ!... Θείμα-δες! Θείμαδες!

Τη Δευτέρα ξαναπήγαν τη νύφη, με κλειστά πάντοτε τα μάτια, στο λουτρό της συναγωγής. Η Πέτη η

ταν η μέρα που φτάσαμε κι' εμείς στην τελετή. Οι χοροί και τα τραγούδια ξεκινούσαν ως το μεσημέρι, όποτε σηκώσαν τη νύφη από το κρεβάτι της και την έβαλαν και κάθισε πλάι στον τοίχο. Τότε άρχισαν να της βάφουν με κινά τα νύχια των χεριών και των ποδιών της. Όταν και αυτό τελείωσε, την ξαναπήγαν στο κρεβάτι της: ενώ όλες η γυναίκες που ήταν συγκεντρωμένες γύρω της ξεφώνιζαν αλλόκοτα και διαπεραστικά.

τα η γυναίκες την τριγύριζαν.

Της έβαλαν τον κόκκινο πέπλο που φορούσε και άρχισαν να τη χτενίζουν. Έφτιαξαν τα μαλλιά της σαν μια ολοκληρωτή οικογένεια, έπαιναν στην οποία ύψωναν μια δεύτερη με πρόθετα μαλλιά και έπειτα μια τρίτη. Έπαιναν στην τρίτη αυτή κομμωσία, που είχε φτάσει σε μισό μέτρο ύψος, έβριζαν με σάβρα και έπαιναν απ' αυτήν έβαλαν ένα διότρημα από κόκκινο βελούδο, που έμοιαζε με κρόνον σαν κι' αυτή που φορούσαν οι παλαιοί βασιλείς!

Όταν τελείωσε το χτένισμα των μαλλιών, άρχισε ο καλλωπισμός του προσώπου. Μια γυναίκα άρχισε να ζωγραφίζει τα φρύδια και τα ματόκλαδα της νύφης, ενώ μια άλλη τη στρίβει με ένα χαρτί τα αυτιά, τα οποία εύθως άμείως πήραν ένα ζωρό κόκκινο χρώμα...

Όλα αυτά διήρκεσαν μια ώρα περίπου, χωρίς η νύφη να ανοίξει τα μάτια της, χωρίς να μιλήσει καθόλου, χωρίς να κάνει μια οποιαδήποτε χειρονομία και την παραμικρή κίνηση. Στο τέλος την κατέβασαν από την καρέκλα της και την έβαλαν να καθίσει επάνω σε ένα θρόνο. Εκεί η νύφη κάθισε ακίνητη, ενώ ο έδωλος της, κρατώντας ένα κερί στο χέρι, την έδειχνε σαν είδωλο στον κόσμο, και ενώ η γυναίκες της έκαναν άεσα με τα μαντήλια τους.

Τότε πια ήλθαν και οι συγγενείς του γαμπρού, κρατώντας λαμπάδες στα χέρια τους. Σήκωσαν άμείως τη νύφη στα χέρια, μαζί με το θρόνο της, και όλη η συνοδεία βγήκε στο δρόμο, με φωνές και με γέλια. Ήταν το πιο φαντασμαγορικό θέαμα που έγω είδα ποτέ στη ζωή μου.

Έπειτα από μια ώρα περίπου, η ποιητική έστιασε στο σπίτι του γαμπρού. Έκείνος περίμενε εκεί. Ήταν όρθιος, ακουμπισμένος στον τοίχο, ακίνητος, με τα μάτια χαμηλωμένα. Είχε το κεφάλι ξυρισμένο και μια λεπτή γενειάδα, που άρχιζε από τα κάτω από το πηγούνι του. Ήταν ντυμένος στα μαύρα. Δεν έκανε δε την παραμικρή κίνηση, όταν η συνοδεία με τη νύφη μπήκε μέσα.

Στο κατώφλι της θύρας, η νύφη σταμάτησε, της έδωσαν ένα ποτήρι νερό. Τό ήπιε και έπειτα τό πέταξε γάμο και τό έσπασαν. Τότε πια η νύφη μπήκε μέσα, στα χέρια των συγγενών της, που της κρατούσαν φηλά τα πόδια της.

Η μουσική άρχισε τότε

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Έκείνος που μια μέρα θα εύχεται σε στήθη γυναικός αγαπητής μοναχισμό χαμάρ: της ν' άνθισσ, ποτέ από τα χέρια δεν θ' αφήσει τη λύρα του, αν ε'νε ποιητής.

Για μια ώρα μοναχική φροντίδα κάθε ώραίο τότε τραγουδεί, τμή, έλεμυσμένη, πίστι, έλπιδα.

Κι' ο θύμος που αντίζει για την πα... (τρίδα) απ' της αγαπής βγαίνει τη χορδή!

Πόσα τραγούδια τραφερά, εμπνευσμένα, γεμάτα πόθους, όνειρα, φτερά,

δεν γράφονται: ν' άλλον καυό κανένα παρὰ για να τα λάνθουν γραμμένα μονάχα δυο ματάκια φλογερά!

Μα όποιος δεν κατάρθωσ' έδω κάτω σε στήθη γυναικός αγαπητής: όλόχρυσο να γράψη τ' όνομά του, στη νύχτα που το άπλών' ή έρμηιά του βουδαινεται, αν ε'νε ποιητής.

Τού ποιητή τη λύρα κουνισμένη σ' ένα τού κόσμου ό έπαινος κρατεί, μα ό πιο γλυκός της κόσμος όταν μνήνη αναίθητος μπροστά της, τί θα γένη; Τί θέλει πλεια ν' ακουεται αυτή;

Γυναίκα της ζωής μας ε'ν' ή μοίρα, πότε κακή και πότε αγαθελική. Αυτή την ακριβή μας βάζει λύρα, πότε στής φήμης τη λαμπρή πορφύρα, πότε στής λήθης τη φτωχή φανκία...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

να παίξει έναν αλλόκοτο και θορυβώδη σιναπό. Σ' όλο αυτό το διάστημα, έπί ένα τέταρτο της ώρας περίπου, η νύφη επάνω στο θρόνο της και ό γαμπρός ακουμπισμένος στον τοίχο, δεν έδωσαν κανένα σημείο ζωής.

Στό τέλος, πέντε γυναίκες σήκωσαν τη νύφη από το θρόνο και την πήγαν στο νυφικό κρεβάτι. Εύθως άμείως κατέβασαν τα παραποτάσματα που ήταν εμπρός στο κρεβάτι και όλος ό κόσμος βγήκε έξω την ίδια στιγμή, αφήνοντας μόνους τούς νεο-νύμφους.

Δεν ξέρω—τελείωνει την περιγραφή του ό 'Αλέξανδρος Δουμάς—αν η νύφη έγνώριζε κι' από ποστήτερα τό σπίτι στο οποίο την είχαν οδηγήσει και αν είχε ξαναδεί άλλοτε τον άνδρα της. Μα αν τό σπίτι και ό γαμπρός της ήταν άγνωστοι από πρώτα, βά δοκίμασε αταλώς μεγάλη απογοήτευση όταν θ' άνοιζε έπί τέλους τα μάτια της, γιατί τό σπίτι ήταν πολύ φτωχικό και ό γαμπρός πολύ άττημος!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαιρετικώς καλός τιμάς παλαιά βιβλία και όλοκληρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιά και είνονας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά έκδοθέντα μέχρι το 1900, εφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες στα γραφεία μας.

ΕΘΙΜΑ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΩΣ ΓΙΑΤΡΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΠΥΡΕΤΟ ΣΤΟ ΘΙΒΕΤ

Τι γράφει ένας Ευρωπαίος περιηγητής. Οι πυρετοί της γρηάς. Το συμβούλιο των μάγων—ιατρών. Μια σατανική συνάλια. Το όνειωμα του δαίμονος. Ο εξορκισμός. Περιεργές θρησκευτικές συνήθειες. Πώς ή άρρωστη έγινε καλά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποιος ξένος περιηγητής, ό όποιος κατάρθωσε να εισχωρήσει πρό λίγο καιρού ως τα βάθη της Μογγολίας, δημοσίευσε σ' ένα αγγλικό περιοδικό την περιγραφή μιας περιεργής τελετής που έπαινε να ιδη στο Θιβέτ. Η περιγραφή αυτή παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον, γιατί μάς πληροφορεί για τα θεραπευτικά μέσα των ήμιβαρβάρων εκείνων χωρών.

«Μια μέρα—γράφει ό περιηγητής—έπαινε να προσβλήθω από διαλείποντας πυρετούς ή γρηά θεία του εγγενούς Τοκούρα, άρχηγου μίας απ' τις πρώτες μογγολικές φυλές. Άμέσως είδοποίησε τον άνεψό της για την άσθένεια και τού παράγγειλε να καλέσει τόν γιατρό, ό οποίος ήταν ό μαγός της φυλής!

«Ο Τοκούρα της απάντησε ότι ήταν πρόθυμος να υπακούσθ, αλλά έπειδή θ' υπεβάλλοντο σε πολλά έξοδα για τη θεραπεία, της συνέστησε να περιμένουν ακόμα λίγες μέρες για να ιδούν μήπως καλύτερευσθ εν τώ μεταξύ ή υγεία της. «Έπειδή όμως οι πυρετοί έξακολουθούσαν, αναγκάστηκε επί τέλους να προσκαλέσθ τον μάγο. Αυτός, μόλις έφριξε ένα βλέμμα στην άρρωστη, απεφάνθη άμέσως ότι ήταν δαιμονισμένη και ότι έπρεπε να της κάνουν εξορκισμό, χωρίς αναβολή!

«Τότε άρχισαν ή αναγκαία παρασκευές για την τελετή τού έξορκισμού και, κατά τό βράδυ, έφτασαν και όγτώ άλλοι μάγοι, ό όποιοι επαγγέλλονταν επίσης τόν γιατρό. Οι γιατροί αυτοί κατασκευάζαν με έζωλα ένα τερατώδες όμοιομα, τό όποιο παρίστανε τόν δαίμονα και τό όποιο έστρεφαν άπάνω σ' ένα παλούκι, έξω από τη σκηνή της άρρωστης...

«Η τελετή άρχισε κατά τα μέσα νύχτα. Οι μάγοι πήραν στα χέρια τους διάφορα θορυβώδη μουσικά όργανα, κύμβαλα, κρουστά, τρυπανα, κορόβια κλπ. και τυποθετήθηκαν κατά σειράν σε κύκλο στο έσωτερικό της σκηνής. Τά μέλη της οικογένειας στάθηκαν πάλι άπρος απ' τούς μάγους, ή δέ άρρωστη πήρε θέση γωνιαστή άπάναντι στο έζώλιο όμοιομα τού δαίμονος.

«Ο έπί κεφαλής των μάγων, ό άρχιεργός να πούμε—έκείνος στον όποιο προσέτρεξε άρχικώς ό Τοκούρα—έίχε μπροστά του μία μεγάλη γλάκηνη λεκάνη με κρύο και διάφορα άγλυματάκια κλωμένα από ύμάρια. Ο διάκονος συμπληρώνεταν άπό ένα λυχνάρι που έχυνε ένα θαμπό φώς και φώτιζε φαντασμαγορικά

κα την υποθηλική εκείνη σκηνή. «Μόλις έδόθηκε τό σύνθημα, τά όργανα άρχισαν να κρούουν μ' έναν τόσο δαιμονισμένο θόρυβο, ώστε άναμφότελως θ' έτρέπετο εις φυγήν και ό γενναίτερος των δαυμόνων. Οι συγγενείς έξ άλλου της άρρωστης που ήσαν ντυμένοι στα μαύρα, συνόδευσαν και αυτοί με ρυθμικά χειροκροτήματα τό θόρυβο της μουσικής και τις έπιφωνήσεις των μάγων.

«Όταν έτελείωσε ή πραγματικά διαβολική αυτή συνάλια, ό άρχηγός των μάγων άνοιξε τό βιβλίο των έξορκισμών, τό έβλεπε άπάνω στα γόνατά του κι' άρχισε να διαβάξθ. Έφόσον προχωρούσε ή άνάγνωση, μάγους άπό τη γλάκηνη λεκάνη σπείριάζετο καρού και τά σκουροπούς γύρω του, πότε από τό ένα μέρος και πότε από

τό άλλο, σύμφωνα με τούς θρησκευτικούς κανόνες.

«Τις περισσότερες προσευχές τις άπήντασε ό ίδιος, άλλοτε με χαμηλή και άλλοτε με στενωρεία φωνή. Με ρικές φωνές αλάλια έδινε την έντοπιση άναγκασθ, ιδίως όταν απευθυνόταν προς τό είδωλο και τό άπειλούσε με τρομερές κατάρεις και χειρονομίες! «Σε μια στιγμή άπλωσε τα χέρια του δεξιά και άριστερά και άμέσως όλοι οι μάγοι άρχισαν μία χαμόσυνη μελωδία με τόνο γογγύ κι όρμητικό. Τα μουσικά όργανα, άνοσταί, βέβαια σκόνταν τώρα στο έδαφος τούς και δημιούργουσαν ανυπόφορη ρασαρία.

«Έπειτα όλοι έβαι ήταν μέσα στη σκηνή βγήκαν έξω και άρχισαν να τραγουδούν γρήγορα γύρω της βγάζοντας τρομακτικές κραυγές και χτυπώντας τα χέρια τους.

«Την Άγία Γραφή, άπάντησε εκείνη.

πώντας την με έζωλα και παλούκια. Άφού επανέλαβαν τό ίδιο τρέις φορές, υπήκων πάλι δομαίο στη σκηνή και καθένας πήρε την προέτα του θέσι.

«Τότερα από λίγο σκέπασαν όλοι τά μάτια με τά χέρια τους και ό άρχιεργός πήγε κοντά στο είδωλο για να τό κάψθ. Μόλις δέ φάνηκαν ή πρώτες φλόγες, έδωκα μία δυνατή κραυγή, ή όποια επανέλθηκε με την ίδια ένταση απ' όλη την όμήγυρι.

«Έπειτα οι οικείοι της άρρωστης άρπάξαν τον πυρποκούμενο δαίμονα και τον έφεραν πέρα απ' τη σκηνή, στο γειτονικό χωράφι, όπου τον άφησαν με κραυγή και με κατάρεις. Έν τώ μεταξύ οι μάγοι κάθονταν στο βάθος της σκηνής και έβλαλλαν με τόνο βαρύ και σοβαρό.

«Όταν τό είδωλο κάηκε έντελώς, οι οικείοι της άρρωστης ξαναγύρισαν γεμάτοι χαρά στη σκηνή, όπου ό εκεί παρευρισκόμενος μάγος τούς υποδέχτηκαν με ζήτω-κραυγές και έπαιφονίες, τις όποιες διαδύχτηκαν ακράτητοι καγχασμοί. Κατόπιν βγήκαν όλοι απ' τη σκηνή, ή και διευθύνθηκαν σε μία άλλη γειτονική σκηνή, κρατώντας στα χέρια από μία άναμμένη λαμπάδα.

«Πρώτοι-πρώτοι πήγαιναν οι μαυροφόρετοι οικείοι, έπειτα ακολουθούσε ή άρρωστη που την έβασταύσε ένας συγγενής της και τελευταίοι έρχονταν οι μάγοι, φέροντας και κρούοντας τά όργανά τους με όλη τη δύναμή τους. Στη δεύτερα αυτή σκηνή ή άρρωστη έπρεπε να μείνη έπί μία ώρα τουλάχιστον έντελως ακίνητη.

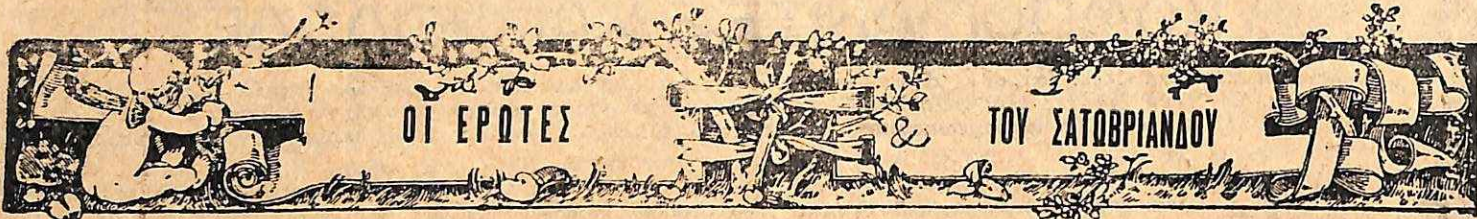
«Όταν ή παραβολή αυτή τελεστή, ή όποια άφισε στους παρισταμένους αλησμόνητη έντύπωση, έλαβε τέλος ή άρρωστη βοήθησε... για τελεμένη! «Ο πυρετός που έπρεπε να της επανέλθω περιοδικώς τό πρώι της άλλης μέρας, δεν ξαναπαρουσιάστηκε! Και ή έδήγησε της αλλόκοτης αυτής θεραπείας ε'νε ότι ή τρομαχτική εκείνη τελετή της έπέφερε τέτοιον κλονισμό, ώστε αυτομάτως έγινε καλά, όπως συμβαίνει σε πολλές παρόμοιες περιπτώσεις.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΤΑΕΛ

Έρωτησαν κάποτε την κ. Σταέλ ποδό βιβλίο θ' προτιμούσε να κρατήσθ, αν της έπαίοναν όλα τά άλλα και της έπέτρεπαν να κρατήσει μόνον ένα.

—Την Άγία Γραφή, άπάντησε εκείνη.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ένας άσπυρτος και τρελλός δόν Ζουάν. Τα θυμάτα του μεγάλου συγγραφέως. Η βλογισμένη Ουρανία ντε Μπουισόν. Στο σπίτι της μητέρας του Σατωβριάνδου. Στον πόλεμο της Αμερικανικής ανεξαρτησίας. Η επιστροφή από την Αμερική. Η τρυφερή αγάπη της Ουρανίας. Ο πλούσιος δειός της δεν δίνει τη συγκατάθεσή του για το γάμο της με το Σατωβριάνδο. Η άπαυση από το εξοχικό κτήμα, κτλ.

Α'. Η έρωτική ζωή του διασημού Γάλλου συγγραφέως Σατωβριάνδου παρουσιάζει λεπτομέρειες εξαιρετικά ενδιαφέρουσες, γιατί, όπως αποδεικνύεται από τις διηγήσεις των βιογράφων του, ο Σατωβριάνδος ήταν ένας μεγάλος κατακτητής γυναικείων καρδιών. Συγχρόνως όμως ήταν και ένας άνθρωπος, προσωρινά να κάνει αληθινή καρτερική τη ζωή των γυναικών, τις οποίες κατακτούσε, όταν άλλος δόν Ζουάν. Τις εγκατέλειπε γρήγορα και χωρίς τύψεις συνειδήσεως και έστρεψε, ή αναζητούσε άλλους, έφημερους έρωτας, όπως κι' εκείνοι να κοιτάσουν την πρόσωπό άσπυρτη καρδιά του.

Απ' όλες όμως αυτές τις γυναίκες, ξεχωρίζουν δύο, τις οποίες ο Σατωβριάνδος έδωκεν περισσότερο απ' όλες τις άλλες και τις οποίες όστος τον αγαπήσαν και τον έλάτρευαν με πάθος και αυτοθυσία. Η μια απ' αυτές τις γυναίκες ήταν η νόμιμη γυναίκα του, η Ουρανία ντε Μπουισόν, και η άλλη η κόρη της Παυλίν ντε Μπουισόν, η «ελιόδω» του, όπως την έλεγαν, η οποία στάθηκε κοντά του ένας αληθινός φίλος, άγγελος και στην ύπαιθρο ο Σατωβριάνδος όφειλε κατά μεγάλο μέρος την άνθησή της μεγαλοφυΐας του.

Η Ουρανία ντε Μπουισόν δεν ήταν όμορφη. Οι βιογράφοι της μας την παρουσιάζουν ως μια μικροσωμική και μάλλον άσχημη γυναίκα, με μακριά αυτιά, με σουβλιάρη πηγούνι και παλαιά γελία. Έκτος όμως αυτών ήταν και βλογισμένη! Μα παρ' όλα αυτά τα ελαττώματά της, η άπειρη καλοσύνη της και το σπινθηρόλο πνεύμα της, της χάριζαν μια εξαιρετική γοητεία και την έκαναν σε όλους συμπληρωτική.

Όρανή από πατέρα και μητέρα έμενε από μικρούλα κοντά στη θεία της, έναν πλούτιο άστο, ο οποίος δεν είχε δική του παιδική και θά την έκανε μόνη κληρονόμο της κληρονομιάς περιουσίας του. Μα δίπλα σ' αυτόν τον ιδιότροπο και άμορφωτο θείο, η νεαρή Ουρανία δεν μπορούσε να βρει καμιά ευχαρίστηση. Και γι' αυτό έφευγε όσο μπορούσε συχνότερα από το σπίτι του και πήγαινε να περάσει ώρες ευχάριστες σε άρχοντικό μιας άριστοκράτιδος γειτονιάς, που την είχε αγαπήσει σαν παιδί της.

Η γειτονιά αυτή ήταν η κόρη της Ουρανίας, η μητέρα του Σατωβριάνδου. Ο Σατωβριάνδος, ο οποίος ήταν ακόμα νεώτερος, έλειπε στην εποχή εκείνη στην Αμερική. Οι Αμερικανοί διεξήγαγαν τότε τον αγώνα της ανεξαρτησίας τους από την α-

γλική κυριαρχία και πολλοί φιλελεύθεροι και ευγενικοί νέοι της Γαλλίας είχαν τρέξει κοντά τους για να τους βοηθήσουν. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο νεαρός Σατωβριάνδος.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, στο σπίτι του γινόταν πάντοτε λόγος γι' αυτόν. Η μητέρα του και η αδελφή του τον έλάτρευαν και διάβαζαν τα χιττά στους ξένους τον τα γράμματα που τους έστελνε από τον νέο κόσμο, γράμματα όμορφα, πλημμυρισμένα από τη λατρεία της ελευθερίας και ποτισμένα από ανώτερη ιδανική. Η

Και τότε τον είδε για πρώτη φορά! Ήταν ένας άδωντος νέος, ούτε όμορφος, ούτε άσχημος, ντυμένος με άμελεια. Μα είχε μάτια υπέροχα!...

Και μιλούσε με τόση ευλωπία, με τόση θερμότητα! Η νεαρή κόρη ήταν παιδί σ' αλήθεια έρωτευμένη μαζύ του!...

Η αγάπη του Σατωβριάνδου κατάλαβε το αίσθημα που είχε γεννηθεί μέσα στην καρδιά της νέας και αυτό την χαροποίησε πολύ. Η Ουρανία δεν ήταν βέβαια όμορφη και ούτε είχε άριστοκρατική καταγωγή. Μα η οικο-

κή της είχε άριστη μόρφωση, ο οποίος, όπως είπαμε, μόλις είχε προσέξει την Ουρανία στην αρχή, δεν ήταν άνθρωπος που του άρεσε να του αντίσπεχονται. Και μια χημεινιάτικη νόχτα έκλεψε από τους ιππότες της παλιάς εποχής τη νέα και την ωδήγησε θριαμβευτικά στο σπίτι της μητέρας του.

Ένας παππός τους στεφάνωσε εκεί.

Έπειτα πήγαν και κατοίκησαν σε ένα ταπεινό ιδίωτο, σε μια πόρσο, γιατί ο γαμπρός ήταν φτωχός και η νόχτα δεν θα έπαιζε, σύμφωνα με το νόμο, την πατρική της περιουσία παρά έπειτα από πέντε ολόκληρα χρόνια, γιατί ήταν ανήλικη.

Η μικρή Ουρανία έννοιωθε τον έαυτό της ευτυχισμένο, μα ήταν συγχρόνως γεμάτη από μια μικρή έκπληξη. Δεν είχε γνωρίσει ακόμα καθόλου τη ζωή, και είχε φανταστεί πολύ διαφορετικότερο το μήνα του μέλιτος. Ο νεαρός σύζυγός της ήταν άφρημένος και περνούσε έξω τον περισσότερο καιρό του. Μερικές φορές τον περίμενε μερύνοντα ολόκληρα να γυρίσει. Και όταν ξαναγύριζε, ήταν νευρικός, πάντοτε άσπυρτος και ελάττωτος περιποιητικός προς αυτήν!

Το μαρτύριο για τη φτωχή Ουρανία είχε αρχίσει από την πρώτη κιόλας ημέρα του γάμου της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε από τη συμπεριφορά του Φραγκίσκου της. Όταν την έρωτούσε κάποτε δειλά-δειλά, εκείνος της απαντούσε ότι ήταν άσπυρτος με την πολιτική. Και ήταν πράγματι άσπυρτος με την πολιτική. Στην εποχή εκείνη, η Γαλλία περνούσε τη μόνη της επαναστάσεως, το παλιό καθεστώς του βασιλείου και των άριστοκρατών είχε καταρρεύσει και οι άπαστάσεις, συντηρητικοί και των άρχων, πάλευαν μεταξύ τους για τη μορφή που θα έδιναν στο καινούργιο κράτος. Ο Σατωβριάνδος που ήταν άριστοκράτης στην καταγωγή και άριστοκράτης στις αντιλήψεις του, μισούσε φοβερά τους δημοκρατικούς. Μα δεν ήταν μο-

Και τότε τον είδε για πρώτη φορά! Ήταν ένας άδωντος νέος, ούτε όμορφος, ούτε άσχημος, ντυμένος με άμελεια. Μα είχε μάτια υπέροχα!...

Και μιλούσε με τόση ευλωπία, με τόση θερμότητα! Η νεαρή κόρη ήταν παιδί σ' αλήθεια έρωτευμένη μαζύ του!...

Η αγάπη του Σατωβριάνδου κατάλαβε το αίσθημα που είχε γεννηθεί μέσα στην καρδιά της νέας και αυτό την χαροποίησε πολύ. Η Ουρανία δεν ήταν βέβαια όμορφη και ούτε είχε άριστοκρατική καταγωγή. Μα η οικο-

κή της είχε άριστη μόρφωση, ο οποίος, όπως είπαμε, μόλις είχε προσέξει την Ουρανία στην αρχή, δεν ήταν άνθρωπος που του άρεσε να του αντίσπεχονται. Και μια χημεινιάτικη νόχτα έκλεψε από τους ιππότες της παλιάς εποχής τη νέα και την ωδήγησε θριαμβευτικά στο σπίτι της μητέρας του.

Ένας παππός τους στεφάνωσε εκεί.

Έπειτα πήγαν και κατοίκησαν σε ένα ταπεινό ιδίωτο, σε μια πόρσο, γιατί ο γαμπρός ήταν φτωχός και η νόχτα δεν θα έπαιζε, σύμφωνα με το νόμο, την πατρική της περιουσία παρά έπειτα από πέντε ολόκληρα χρόνια, γιατί ήταν ανήλικη.

Η μικρή Ουρανία έννοιωθε τον έαυτό της ευτυχισμένο, μα ήταν συγχρόνως γεμάτη από μια μικρή έκπληξη. Δεν είχε γνωρίσει ακόμα καθόλου τη ζωή, και είχε φανταστεί πολύ διαφορετικότερο το μήνα του μέλιτος. Ο νεαρός σύζυγός της ήταν άφρημένος και περνούσε έξω τον περισσότερο καιρό του. Μερικές φορές τον περίμενε μερύνοντα ολόκληρα να γυρίσει. Και όταν ξαναγύριζε, ήταν νευρικός, πάντοτε άσπυρτος και ελάττωτος περιποιητικός προς αυτήν!

Το μαρτύριο για τη φτωχή Ουρανία είχε αρχίσει από την πρώτη κιόλας ημέρα του γάμου της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε από τη συμπεριφορά του Φραγκίσκου της. Όταν την έρωτούσε κάποτε δειλά-δειλά, εκείνος της απαντούσε ότι ήταν άσπυρτος με την πολιτική. Και ήταν πράγματι άσπυρτος με την πολιτική. Στην εποχή εκείνη, η Γαλλία περνούσε τη μόνη της επαναστάσεως, το παλιό καθεστώς του βασιλείου και των άριστοκρατών είχε καταρρεύσει και οι άπαστάσεις, συντηρητικοί και των άρχων, πάλευαν μεταξύ τους για τη μορφή που θα έδιναν στο καινούργιο κράτος. Ο Σατωβριάνδος που ήταν άριστοκράτης στην καταγωγή και άριστοκράτης στις αντιλήψεις του, μισούσε φοβερά τους δημοκρατικούς. Μα δεν ήταν μο-

γένειά της είχε υπόψη σ' όλο της ζωή και η πορεία που θα της έδινε ο θείος της θα εξασφάλιζε θαυμάσια το μέλλον του Φραγκίσκου της. Είπε λοιπόν ο νεαρός Σατωβριάνδος, όταν τον έρωτούσε κάποτε δειλά-δειλά, ότι ήταν άσπυρτος με την πολιτική. Και ήταν πράγματι άσπυρτος με την πολιτική. Στην εποχή εκείνη, η Γαλλία περνούσε τη μόνη της επαναστάσεως, το παλιό καθεστώς του βασιλείου και των άριστοκρατών είχε καταρρεύσει και οι άπαστάσεις, συντηρητικοί και των άρχων, πάλευαν μεταξύ τους για τη μορφή που θα έδιναν στο καινούργιο κράτος. Ο Σατωβριάνδος που ήταν άριστοκράτης στην καταγωγή και άριστοκράτης στις αντιλήψεις του, μισούσε φοβερά τους δημοκρατικούς. Μα δεν ήταν μο-

Μα ένα μεγάλο εμπόδιο παρουσιάστηκε τότε. Ο θείος της Ουρανίας δεν ήθελε ν' άκούσει ούτε λέξη γι' αυτό το συνοικισμό! Ο πλούσιος αυτός

άστος έστρεψε άπαισιματη περιφρόνηση στους ευπατρίδας του τύπου του Σατωβριάνδου, που είχαν μείνει χωρίς πενήτα έπειτα από την πόρση της μεγάλης Ραλλικής Επανάστασεως και που ήταν φτωχομένοι με χρέη. Έδωλως λοιπόν καθαρά και έστρεψε ότι ποτέ του δεν θα έδινε σε έναν τέτοιο άνθρωπο την άνεσά του. Και για περισσότερη ασφάλεια, έστρεψε την Ουρανία σε ένα εξοχικό κτήμα του μαζύ με μια γρήνη αδελφή του για να την επιβλέπει.

Μα ο νεαρός Φραγκίσκος, ο οποίος, όπως είπαμε, μόλις είχε προσέξει την Ουρανία στην αρχή, δεν ήταν άνθρωπος που του άρεσε να του αντίσπεχονται. Και μια χημεινιάτικη νόχτα έκλεψε από τους ιππότες της παλιάς εποχής τη νέα και την ωδήγησε θριαμβευτικά στο σπίτι της μητέρας του.

Ένας παππός τους στεφάνωσε εκεί.

Έπειτα πήγαν και κατοίκησαν σε ένα ταπεινό ιδίωτο, σε μια πόρσο, γιατί ο γαμπρός ήταν φτωχός και η νόχτα δεν θα έπαιζε, σύμφωνα με το νόμο, την πατρική της περιουσία παρά έπειτα από πέντε ολόκληρα χρόνια, γιατί ήταν ανήλικη.

Η μικρή Ουρανία έννοιωθε τον έαυτό της ευτυχισμένο, μα ήταν συγχρόνως γεμάτη από μια μικρή έκπληξη. Δεν είχε γνωρίσει ακόμα καθόλου τη ζωή, και είχε φανταστεί πολύ διαφορετικότερο το μήνα του μέλιτος. Ο νεαρός σύζυγός της ήταν άφρημένος και περνούσε έξω τον περισσότερο καιρό του. Μερικές φορές τον περίμενε μερύνοντα ολόκληρα να γυρίσει. Και όταν ξαναγύριζε, ήταν νευρικός, πάντοτε άσπυρτος και ελάττωτος περιποιητικός προς αυτήν!

Το μαρτύριο για τη φτωχή Ουρανία είχε αρχίσει από την πρώτη κιόλας ημέρα του γάμου της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε από τη συμπεριφορά του Φραγκίσκου της. Όταν την έρωτούσε κάποτε δειλά-δειλά, εκείνος της απαντούσε ότι ήταν άσπυρτος με την πολιτική. Και ήταν πράγματι άσπυρτος με την πολιτική. Στην εποχή εκείνη, η Γαλλία περνούσε τη μόνη της επαναστάσεως, το παλιό καθεστώς του βασιλείου και των άριστοκρατών είχε καταρρεύσει και οι άπαστάσεις, συντηρητικοί και των άρχων, πάλευαν μεταξύ τους για τη μορφή που θα έδιναν στο καινούργιο κράτος. Ο Σατωβριάνδος που ήταν άριστοκράτης στην καταγωγή και άριστοκράτης στις αντιλήψεις του, μισούσε φοβερά τους δημοκρατικούς. Μα δεν ήταν μο-

Το μαρτύριο για τη φτωχή Ουρανία είχε αρχίσει από την πρώτη κιόλας ημέρα του γάμου της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε από τη συμπεριφορά του Φραγκίσκου της. Όταν την έρωτούσε κάποτε δειλά-δειλά, εκείνος της απαντούσε ότι ήταν άσπυρτος με την πολιτική. Και ήταν πράγματι άσπυρτος με την πολιτική. Στην εποχή εκείνη, η Γαλλία περνούσε τη μόνη της επαναστάσεως, το παλιό καθεστώς του βασιλείου και των άριστοκρατών είχε καταρρεύσει και οι άπαστάσεις, συντηρητικοί και των άρχων, πάλευαν μεταξύ τους για τη μορφή που θα έδιναν στο καινούργιο κράτος. Ο Σατωβριάνδος που ήταν άριστοκράτης στην καταγωγή και άριστοκράτης στις αντιλήψεις του, μισούσε φοβερά τους δημοκρατικούς. Μα δεν ήταν μο-

Το μαρτύριο για τη φτωχή Ουρανία είχε αρχίσει από την πρώτη κιόλας ημέρα του γάμου της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε από τη συμπεριφορά του Φραγκίσκου της. Όταν την έρωτούσε κάποτε δειλά-δειλά, εκείνος της απαντούσε ότι ήταν άσπυρτος με την πολιτική. Και ήταν πράγματι άσπυρτος με την πολιτική. Στην εποχή εκείνη, η Γαλλία περνούσε τη μόνη της επαναστάσεως, το παλιό καθεστώς του βασιλείου και των άριστοκρατών είχε καταρρεύσει και οι άπαστάσεις, συντηρητικοί και των άρχων, πάλευαν μεταξύ τους για τη μορφή που θα έδιναν στο καινούργιο κράτος. Ο Σατωβριάνδος που ήταν άριστοκράτης στην καταγωγή και άριστοκράτης στις αντιλήψεις του, μισούσε φοβερά τους δημοκρατικούς. Μα δεν ήταν μο-

Το μαρτύριο για τη φτωχή Ουρανία είχε αρχίσει από την πρώτη κιόλας ημέρα του γάμου της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε από τη συμπεριφορά του Φραγκίσκου της. Όταν την έρωτούσε κάποτε δειλά-δειλά, εκείνος της απαντούσε ότι ήταν άσπυρτος με την πολιτική. Και ήταν πράγματι άσπυρτος με την πολιτική. Στην εποχή εκείνη, η Γαλλία περνούσε τη μόνη της επαναστάσεως, το παλιό καθεστώς του βασιλείου και των άριστοκρατών είχε καταρρεύσει και οι άπαστάσεις, συντηρητικοί και των άρχων, πάλευαν μεταξύ τους για τη μορφή που θα έδιναν στο καινούργιο κράτος. Ο Σατωβριάνδος που ήταν άριστοκράτης στην καταγωγή και άριστοκράτης στις αντιλήψεις του, μισούσε φοβερά τους δημοκρατικούς. Μα δεν ήταν μο-

Το μαρτύριο για τη φτωχή Ουρανία είχε αρχίσει από την πρώτη κιόλας ημέρα του γάμου της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε από τη συμπεριφορά του Φραγκίσκου της. Όταν την έρωτούσε κάποτε δειλά-δειλά, εκείνος της απαντούσε ότι ήταν άσπυρτος με την πολιτική. Και ήταν πράγματι άσπυρτος με την πολιτική. Στην εποχή εκείνη, η Γαλλία περνούσε τη μόνη της επαναστάσεως, το παλιό καθεστώς του βασιλείου και των άριστοκρατών είχε καταρρεύσει και οι άπαστάσεις, συντηρητικοί και των άρχων, πάλευαν μεταξύ τους για τη μορφή που θα έδιναν στο καινούργιο κράτος. Ο Σατωβριάνδος που ήταν άριστοκράτης στην καταγωγή και άριστοκράτης στις αντιλήψεις του, μισούσε φοβερά τους δημοκρατικούς. Μα δεν ήταν μο-

νάχα ή πολιτική που τον άσπυρλούσε, όπως θα ίδούμα.

Ο Σατωβριάνδος είχε μερικές κακές συνήθειες από την προηγούμενη ζωή του, που δεν τον άφσαν ως θ-του πέθανε. Ήταν γλεντζές, γυναικάς και χαροπαλός! Έδωλς από το δεύτερο μήνα του γάμου του είχε μείνει άπενταρος. Το πράγμα δεν του έκανε καμιά εντύπωση, γιατί ήταν συνηθισμένος να χάνει στα χαρτιά. Μα η φτωχή Ουρανία υπέφερε πολύ για λογιστικό του.

Στο τέλος κατώρθωσε μόνη της να πάρει δικά γιλιάδες φράγκα δανεικά από έναν τυχοδιωχάρο έναντι της πατρικής της περιουσίας και τα έδωσε στο Φραγκίσκο. Μα την ίδια νύχτα κιόλας ο Σατωβριάνδος έπαιξε και έχασε όλη του τη γιλιάδες φράγκα!

Όταν το είπε αυτό στη γυναίκα του, εκείνη τον άκουσε χωρίς να πη-τίποτε, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα.

Και τα υπόλοιπα; τον έρωτησε τέλος. Δεν τα έχεις αυτά τουλάχιστον να πληρώσουμε τα χρέη μας; νά... «Α! τα υπόλοιπα...» φήμισε άφρημένος ο Σατωβριάνδος. Ναι, μένουν άλλα γιλιά πεντακάσια φράγκα από τις δάνεια γιλιάδες... Διάβολε, τα έχασα στο άμαζι που είχα πάρει για νάβρω!

Καταλαβαίνετε τώρα τί φρακή ζωή ήταν καταδικασμένη να περάσει η φτωχή αυτή γυναίκα, δίπλα σ' έναν τέτοιο άνθρωπο. Δεν περσαν όμως τέσσερες ώρες από το γάμο του και ο Σατωβριάνδος την εγκατέλειψε έαυτον. Της είχε πει πως θα γυρνε στο Κόμπλεντε, όπου είχαν συγκαταθεί οι έξόριστοι ποιητές της Γαλλίας.

Να με περιμένετε μαζύ τους, έ-πρόσθεσε. Θα γυρίσω θριαμβευτής και θα περάσω επάνω στα κουάρτα αυτών των φασοδιωχάτων!

Τη συνέχεια των περιπετειών, των έρωτικών θύλων και των άκοντοκοτήτων αυτού του καταπληκτικού αν-θρώπου, ο οποίος υπήρξε εν τούτοις ένας μεγάλος συγγραφέας, θα τη δώσουμε στο άλλο μας φύλλο.

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΟΜΟΙΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Πού, παιδί μου, κίνησες να πας σ'όν (κάτω κόσμο)

κι' άρίσεις τη μαυρούλα σου μικρή, χα- (σοκαμμένη,

Παιδάκι μου, τον πόνο σου που να (τον άπαιθωπο,

Πού κι' αν τον βίω τρισετάρα, τον (παιρνουν οι δικότατες,

κι' αν τον άφρω στα κλαριά, τον (παιρνουν τα πουλάκια,

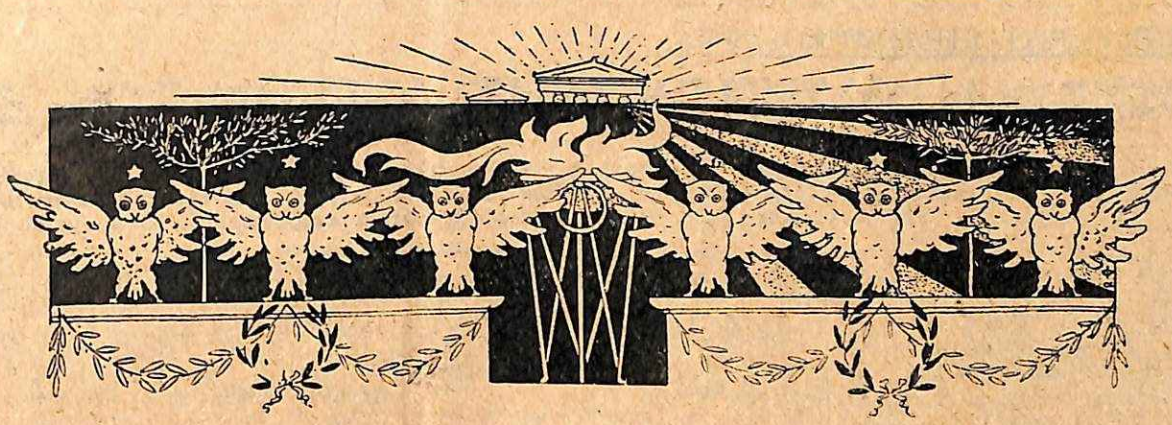
Πού να βάλθουν τα δαχρύ σου για (τον ξεχωριστό σου;

«Αν πέσουνε στη μάχη γης, χαρτάρι (δεν φυτάνει,

αν πέσουνε στον ποταμό, ο ποταμός (θα σπύει,

αν πέσουνε στη θάλασσα, πνίγονται (τα καρδιάκι,

κι' αν τα σφαλίσω στην καρδιά, γλή- (γορα σ' αντανάωμαι...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΜΠΕΡΜΠΕΡΙΝΩΝ

— Οι τρεις κλέφτες.

Τρεις κλέφτες παραύλαχαν μια μέρα σ' ένα έρημο εξοχικό δρόμο. Σε λίγο φάνηκε από πέρα ένας πλούσιος έμπορος. Άμέσως οι κλέφτες άφρησαν έναντιον του, τον σκότωσαν και του πήραν μια σακκούλα με φλουριά που κουβαλούσε μαζύ του.

Όταν γύρισαν στο λημέρι τους, οι δυο κλέφτες έστειλαν τον τρίτο στο γειτονικό χωριό ν' άγοράσει φαγιά και πιστά για να γλεντήσουν. Σαν έμειναν όμως μόνοι τους, συμφώνησαν να τον σκοτώσουν όταν θα γύριζε, για να μοιρασθούν αυτόι τα φλουριά που είχαν κλέψει από το θυμά τους.

Μα κι' ο τρίτος κλέφτης, για να ξεκαθή τον συντρόφους του και να πάρει μόνος του τα φλουριά, έφριξε φαγάκι στα φαγιά που είχε φωνίσει και γύρισε στο λημέρι.

Μόλις έφτασε εκεί, οι σύντροφοι του τον σκότωσαν κι' έπειτα το έ-πρωσαν στο φαί και στο πιστό. Μα δεν πέρασε πολλή ώρα και τρεις-πονοί τους έπιασαν στην κοιλιά και, σε λίγο, πέθαναν κι' αυτοί, δηλητη-ριασμένοι.

Έτσι, οι κλέφτες χάθηκαν κακήν κακώς και τα λεφτά του δολοφονημέ-νου έμπορου έμειναν χωρίς άφεντη... — Ο Ελάκιος και το σκονί.

Ένας βλάκας που τον έλεγαν Σα-λάχ, μια μέρα καθώς προσευχόταν μεσ' στο τζαμί, είδε ένα σκονί κρεμασμένο ψηλά από το θόλο, που κου-νιόταν και τον χτυπούσε στο πρόσωπο. Τό κούταξε λίγη ώρα και έπειτα εί-πε μέσα του:

— Προέπει να το κόψω αυτό το σκονί!

Και, χωρίς να χάνει καιρό, άσπαξε το σκονί και σκαρφώσε ως το θό-λο του τζαμιού απ' όπου ήταν δεμένο. Έκεί έβγαλε ένα σουλά από την τσέ-πη του και το έκοψε στην άκρη-άκρη.

Άμέσως τότε αμείστηκε κάτω στις πλάκες του τζαμιού μαζύ με το σκονί, και γίνηκε κομμάτι.

— Άλλόκοτες συναντήσεις.

Μιά φορά ένας άνθρωπος γυρζε απ' τα χωράφια του στο σπίτι του. Στο δρόμο του άπάντησε ένα φωνά μια φοράδα που έδωσε σ' ένα πλούσιο λειβάδι άδωνιτη και κοκκαλιάρια, πετσι και κόκ-καλο κυριολεκτικό.

Ο άνθρωπος εξακολούθησε το δρόμο του και παρακάτω ά-πάντησε μια άλλη φοράδα, πα-

χιά και θεσμένη, αν και αυτή έδο-σε λιγοστά χορτάκια.

Παρακάτω πάλι είδε ένα φειδί που στριφογύριζε προς στην είσοδο της τούπας του, χωρίς να μπορεί να μπή-μέσα.

Ακούα παρακάτω αντίκρυσε ένα νέο άνθρωπο περιποιημένο από με-ρικούς γέροντες. Καθώς δέ κατάλαβε απ' τις κουδέντες τους, οι γέροι αυτοί ήταν τα παιδιά του νέου άνθρώπου!

Έτσι, αντίκρυσε κι' ένα σφο γέρο και τον έρωτησε τί έσπαιναν όλα αυτά που είχε δει. Τότε εκείνος του άπάντησε:

— Θα σου τα εξηγήσω όλα άμέ-σως: Ή άδωνιτη φοράδα που είδες, περιστάνει τον πλούσιο άνθρωπο που τα τρώει όλα μόνος του και διαρκώς

αγίμας γυναίκες και γερνάνε πρό του καιρού τους.

— Ο Σολομών και ο κλεφτεκο-τάς.

Μιά μέρα ένας φτωχός άνθρωπος πήγε στο μεγάλο βασιλιά και δικασ-τή Σολομώντα και του παραπονέθη-κε ότι κάποιος άγνωστος του είχε κλέψει τις κόττες του.

— Ήσυχασε, του είπε τότε ο Σο-λομών, και θα σου βρω εγώ τον κλέ-φτη σου.

Την άλλη μέρα, όταν βλος ο κό-σμος μαζεύτηκε στο τζαμί για να προ-σευχηθώ, ο Σολομών άνέθηκε στο θρό-νο του και έ'πε στους πιστούς:

— Άνάμεσά σας υπάρχει κάποιος κλεστοκοττάς... Τον βλέπω γιατί έ-χουν φυτρώσει πούπουλα άπάνω στο κεφάλι του...

Ο κλέφτης, που ήταν κι' αυτός μέσ' στο τζαμί, σαν τ' άκουσε αυτό σοθήθηκε και, χωρίς να θέλει, έφερε το χέρι του στο κεφάλι του για να δώ αν στ' αλήθεια είχαν βγει πού-πουλα.

Ο Σολομών τον είδε άμέσως κι' έρώναξε:

— Νά ο κλέφτης!... Πιάστε τον!

— Γιατί το κεφάλι είναι μαύρο.

Όταν ο Θεός έπιασε το κοράκι, το έκανε άσπρο. Μα ο Κύριος του Κόσμου το τιμώρησε και το έκανε μαύρο γιατί δεν άπάκουσε στις διατα-γές του.

Άκούστε τώρα να δώτε πως έγινε αυτό.

Μιά μέρα, ο Θεός είπε στο κοράκι:

— Νά δυο σακκούλα... Το ποτότο είναι γεμάτο χρυσάφι και το άλλο γε-μάτο ψείρες. Θα πας τα σακκούλα με το χρυσάφι στους μουσουλμάνους και το άλλο στους χριστιανούς.

Το κοράκι ξεκίνησε άμέσως. Μα, καθώς περνούσε, το σακκούλι με το χρυ-σάφι το έδωκε και το έδωσε στους πρώτους ανθρώπους που συνάντησε στο δρόμο. Μα οι άνθρωποι αυτοί ή-σαν χριστιανοί.

Έπειτα πήγε το σακκούλι με τις ψείρες στους μουσουλμάνους.

Από τότε οι χριστιανοί έχουν το χρυσάφι κι' οι μουσουλμάνοι τις ψείρες κι' από τότε ο Θεός έκανε το κοράκι μαύρο γιατί δεν άπάκουσε στις διαταγές του...

Από τότε οι χριστιανοί έχουν το χρυσάφι κι' οι μουσουλμάνοι τις ψείρες κι' από τότε ο Θεός έκανε το κοράκι μαύρο γιατί δεν άπάκουσε στις διαταγές του...

Από τότε οι χριστιανοί έχουν το χρυσάφι κι' οι μουσουλμάνοι τις ψείρες κι' από τότε ο Θεός έκανε το κοράκι μαύρο γιατί δεν άπάκουσε στις διαταγές του...

Από τότε οι χριστιανοί έχουν το χρυσάφι κι' οι μουσουλμάνοι τις ψείρες κι' από τότε ο Θεός έκανε το κοράκι μαύρο γιατί δεν άπάκουσε στις διαταγές του...

Από τότε οι χριστιανοί έχουν το χρυσάφι κι' οι μουσουλμάνοι τις ψείρες κι' από τότε ο Θεός έκανε το κοράκι μαύρο γιατί δεν άπάκουσε στις διαταγές του...

Από τότε οι χριστιανοί έχουν το χρυσάφι κι' οι μουσουλμάνοι τις ψείρες κι' από τότε ο Θεός έκανε το κοράκι μαύρο γιατί δεν άπάκουσε στις διαταγές του...

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΣΩΜΑ

..... Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΛΕΓΕΩΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Ένας περίεργος έθελοντής. Πώς ένας συνταγματάρχης για να εξιλεωθεί έγινε στρατιώτης. Ο καταχραστής λοχαγός. Πώς ηλήρωσε το εγκλήμα του. Ο δεκαετής στρατιώτης που το έσκασε απ' το σπίτι του. Η ερωτική περιπέτεια ενός ταγματάρχου. Οι ηρωίμοι της Λεγεώνας στον πόλεμο. Στην έκστρατεια του Μεξικού. 63 έναντιόν 2200! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β.

Εδώσε στο προηγούμενο φύλλο ότι πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι υπέστησαν μεγάλες συμφορές στη ζωή τους, κατατάσσονται στη Λεγεώνα των Ξένων για να ξεχαστούν εκεί, άγνωστοι μεταξύ άγνωστων. Κοντά σ' αυτούς όμως υπάρχουν και πολλοί άλλοι, οι οποίοι κατατάσσονται στη Λεγεώνα για να επαναρθούν κάποιο νεανικό τους σφάλμα.

Ένας απ' αυτούς ήταν και κάποιος έθελοντής, ο οποίος, όταν κατατάχθηκε έδωσε πως ήταν Βέλγος και καθηγητής των Μαθηματικών. Ο έθελοντής αυτός ήταν υπόδειγμα στρατιώτη. Ποτέ του δεν υπέπεσε στο παραμικρό σφάλμα. Μονάχα μία μέρα έζητησε από το λοχαγό του να τον απαλλάξει από τις θεωρίες, λέγοντας του ότι ήθερε όλα όσα του έδιδεσαν οι ανώτεροί του.

Ο λοχαγός του υπέβαλε τότε μερικές ερωτήσεις και είδε ότι ο στρατιώτης αυτός είχε περισσότερες γνώσεις κι απ' αυτόν τον ίδιο. Αυτό τον εξάρπινε πολύ και ή καταπλήξις του δε έγινε ακόμα μεγαλύτερη, όταν, έπειτα από μερικές ημέρες είδε ένα στρατιώτη, ο οποίος είχε πάει να επιβιώσει στη Λεγεώνα, να στέκεται μπρος στο στρατιώτη, να τον κυσάξει στα μάτια και να του σφίγγει αμύλητος το χέρι. Αυτό έσκονδάλισε πολύ το λοχαγό και τον έκανε να ψάξει να βρει ποιος πραγματικώς ήταν ο στρατιώτης αυτός. Έπειτα λοιπόν από πολλές αναζητήσεις, ανακάλυψε τέλος ότι ο στρατιώτης αυτός ούτε Βέλγος ήταν, ούτε καθηγητής των Μαθηματικών.

Ήταν, απλούστατα, ο Γάλλος αντισυνταγματάρχης ντε Χ... ο οποίος, επειδή είχε διαπράξει κάποιο σοβαρό παράπτωμα — είχε αποπλάνησει τη γυναίκα κάποιου κατωτέρου του — είχε παραινθεί απ' το στρατό και είχε καταταχθεί στη Λεγεώνα των Ξένων για να εξιλεωθεί.

Κατά το 1889, ένας λοχαγός της διαχείρισεως της φρουράς του Βερντέν έλποισσε, παίροντας μαζί του και καμμία εκατοστή χιλιάδες φράγκα του παριέου του. Γρήγορα όμως έφαγε τα χρήματα αυτά και μετανόησε πικρά για την πράξη του.

Τότε, αντί ν' αυτοκτονήσει, όπως θα έκανε ένας άλλος πιο δειλός, κατατάχθηκε με ψεύτικο όνομα στη Λεγεώνα των Ξένων. Πολέμησε ηρωικά στη Δυρμούνη, στο Όραν και στο Τορκίνο, πληγώθηκε τρεις φορές, παρουσιάστηκε με το πολεμικό μετάλλιο και ανιέρθηκε είκοσι φορές για τον ηρωισμό του στην ημερησία διαταγή της Λεγεώνας.

Μόλις τελείωσε η πενταετής του θητεία στη Λεγεώνα, ξεκίνησε στο Βερντέν και παρουσιάστηκε εκουσίως στις στρατιωτικές Αρχές. Εν τώ μεταξύ όμως είχε καταδικαστεί έξι φορές σε είκοσι χρόνια καταναγκαστικά

έργα επί καταχρήσε και λιποταξίας. Τον παρουσίασαν τότε στο Πολιμικό Συμβούλιο, το οποίο έλαβε υπ' όψει του τη διαγωγή του στη Λεγεώνα και τον άθωωσε. ***

Υπάρχει και μία τρίτη κατηγορία ανθρώπων, οι οποίοι κατατάσσονται στη Λεγεώνα των Ξένων. Είναι εκείνοι που το κάνουν αυτό από αγάπη προς τους πολέμους και τις περιπέτειες.

Έτσι, μία μέρα ένα παιδάκι από

ναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Λεγεώνα κλαίγοντας...

Μία μέρα, στο Τορκίνο, ο στρατηγός Νεγκριέ, καθώς επιθεωρούσε τη Λεγεώνα, στάθηκε μπρος σ' ένα στρατιώτη.

— Τονόμα σου; τον ρώτησε.

Ο στρατιώτης του έδωσε τότε ένα ψεύτικο όνομα.

— Δεν είναι αυτό τ' όνομά σου, είπε ο στρατηγός. Σε έφερα πολύ καλά...

Υπέρθετος άλλος υπήρξε διαταγές μου ως ταγματάρχης στο Άλγερ-

Παντού όπου κι αν έπολεμης ή Λεγεών των Ξένων έπαιλεσε άσχημα κατορθώματα ηρώοιμο.

Κατά την άτυχη έκστρατεια που έπεριέφερε κατά το 1863 στο Μεξικό, ο αυτοκράτωρ Ναπολέον Γ', έστειλε μεταξύ των άλλων στρατευμάτων και τη Λεγεώνα των Ξένων.

Μία μέρα 63 στρατιώτες της Λεγεώνας, με επί κεφαλής τον λοχαγό Ντανζόν, διατάχθηκαν ν' ανιγνέσουν ένα δρόμο. Έρχοντο όμως 1000 Μεξικανοί ιππείς τους περικύκλωσαν και τους ανάγκασαν να καταφύγουν σε μία ακατοίκητη αγροικία. Ο επί κεφαλής των Μεξικανών αξιωματικός, πλησίασε τότε και τους προσέλασε να περικόδουν.

— Ποτέ! απάντησε ο λοχαγός Ντανζόν και εξώρρισε τους στρατιώτες του να πολεμήσουν μέχρι θανάτου.

Την ίδια στιγμή άλλοι 1200 Μεξικανοί στρατιώτες έστρεψαν προς αντίστροφη των 1000 ιππών, και, αφού έωσαν από παντού την αεροκίξ, άρχισαν πυρ όψων, προσπαθώντας να εισχωρήσουν στην αυλή της.

Από τις πρώτες κιόλας στιγμές της μάχης, ο λοχαγός Ντανζόν σκοτώθηκε και μαζί μ' αυτόν και ο υπολοχαγός του. Μά οι στρατιώτες δεν έχασαν το θάρρος τους και εξακολούθησαν να πολεμούν επί έξι ώρες με λύσσα.

Έπειτα ο ένας κατόπιν του άλλου, μά οι επίζωντες κρατούσαν τον έρθρ σέ σθεαστή απόστασι.

Η έστει ήταν τρομερή. Οι πολιορκημένοι δεν είχαν ούτε μία σταγόνι νερό και οι τραυματίες υπέφεραν φρικτά. Πολλοί απ' αυτούς έπιναν το ίδιο το αίμα τους για να ξεδιψήσουν!

Τέλος, κατά τις 2 το μεσημέρι, δεν έμειναν πια όρριοι παρά πέντε στρατιώτες, πληγωμένοι κι αυτοί, οι οποίοι όμως εξακολουθούσαν ν' α πολεμούν.

— Παραδοθήτε! τους φώναζαν απ' όλες τις μεριές οι Μεξικανοί.

— Δεν θα παραδοθώ, τους απάντησε τότε ένας λοχίας, παρά αν μάς αφήσετε τα όπλα μας.

Οι Μεξικανοί δέχτηκαν και έτσι έμπηκαν στην αγροικία.

Τότε ο αρχηγός των Μεξικανών συνταγματάρχης Μίλλαν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα επιφώνημα θυμασμού και φώναξε:

— Pero no son hombres, son demonios! (Αυτοί δεν είναι άνδρες, είναι δαιμόνες!)

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Είναι αρκετά επικίνδυνο να κοιμάται κανείς σε δωμάτιο όπου υπάρχουν άνθη, τα οποία, ως γνωστόν, αποπνέουν άρωματικό όξυ.

— Όσο περισσότερο μυρίζουν τα άνθη, τόσο πιο πολύ να τα φοβάστε.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΩΝ

αληθινή γοητεία. Η ψυχή μου έκλεινε θησαυρούς φίλλας και καλοσύνης για κάθε ποεταστόρο των τριώνων που θα με τιμούσε, διαδίδοντάς μου εμπιστευτικά κανένα ποιήμα του.

Γι' αυτό ένοιωσα μ' ατερίγραπτη χαρά, όταν κάποιος απ' τους φίλους μου μου πρότεινε ν' με συστήσει στον Άλβερτο Μερλέν, ένα νεαρό ποιητή του οποίου η φήμη διέτρεχε ήδη όλα τα ζυθοπωλεία της άριστερης όχθης του Σηκουάνα. Ο Μερλέν, ο οποίος ήταν αναρχικών και αθεϊστικών άρχων, διατελούσε τότε αρχισυντάκτης της σατυρικής εφημερίδας «Το Κολέοπερον», όπου και είχε δημοσιεύσει μερικές άρκετά έπιτυχείς ατομικήσεις στίχων γνωστών ποιητών. Τα τραγούδια αυτά τα έέγραφε όλα με το γενικό τίτλο «Ορθά-κοφτά» και μέσα σ' αυτά έβριζε το Θεό, την κοινωνία και το σύμπαν, χωρίς να παραλείπει ποτέ να εκφράζει και τα μικρά παράπονα του έναντιών κάποιας σκληράς Ροζέττας, την όποιαν αγαπούσε.

Εγώ, εκείνο τον καιρό, ήμουν ένας άσημαντος γραφέυς ιππογείου. Πήγαινα κάθε πρωί στο γραφείο μου με μια φραντζόλα στην τσέπη για το μεσημερινό μου γεύμα, έοσα μαζί με τη μητέρα μου και στο τέλος κάθε μηνός της έδινα το λιγιστό μου μισθό. Έπειτα απ' όλα αυτά, εύκολα θα καταλάβατε τη συγκίνησή μου στη σκέψη ότι έπρόκειτο να γνωρισώ από κοντά ένα ποιητή όνομαστό σαν το Μερλέν.

Ο φίλος μου που θα με συνιστούσε σ' αυτόν μ' ώδήγησε τέλος ένα βράδυ του Δεκεμβρίου, βροχερό κι έλεινό, στο ζυθοπωλείο «Το μέλλον», όπου είχε στήσει το στρατηγείο του ο δημοφιλής ποιητής του Παρισιού.

Καθώς έμπαιναμε μέσα—το θυμάμαι ακόμα, κι εγώ—έννοιωθα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά...

Στο βάθος του καταστήματος, τυλιγμένος σ' ένα σύννεφο καπνού, καθόταν μπρος σ' ένα κοινό ξύλινο τραπέζι, ο ποιητής, ο οποίος δεινούσε μαζί με τον καταστηματάρχη. Μπροστά μας είχαν ένα πάτο με φασόλια που έβλεαν σε σάλτσα άμφιδόλου ποιότητος.

Ο Μερλέν μάς υποδέχτηκε, χωρίς να σηκωθεί βέβαια, αλλά με την ευμείνεια που ταιριάζει στους άνωτέρους ανθρώπους.

— Κατερίνα! φώναξε στην υπάλληλο του καταστήματος, φέρε δυο ποτήρια μπύρα στους κυρίους... από την καλή!

Έπειτα, αφού συ-

στηθήκαμε, μου είπε ότι τον ευχαριστούσε πολύ η γνωριμία μου, ότι είχε διαβάσει τα ποιητικά μου δοκίμια, ότι τα βρήκε καλά και μου έπρότεινε, αν ήθελα, να τα δημοσιέψω στο «Κολέοπερον». Μου έδειξε με δυο λόγια έξαιρετική ευμείνεια και μου φέθηκε προστατευτικά.

Εγώ του άπαντούσα συγχαρημένο, μη τολμώντας ν' άπεινω τον ένδοξο συνομιλήτή μου στα μάτια. Μόνον ήμια έσκυψε πάλι μπρος στο πάτο του για να συνεχίσει το δείπνο του, μονάχα τότε πήρα θάρρος και κύτταξα καλύτερα γύρω μου, για να ιδώ το μέρος που τιμούσε με την παρουσία του ο ποιητής.

Το βλέμμα μου σταμάτησε διαδοχικά σε μία πλουσία συλλογή καπνοσιγίγων κρεμασμένων στον τοίχο, στη βούσι απ' την όποια έτρεχε άφθονη και άφρισμένη ή ξανθή μύρα και στην είκόνα του καταστηματάρχη με το χυδαίο του πρόσωπο που έφιγουρά ο τίς στο ύψηλότερο μέρος του τοίχου.

Όταν σε λίγο ο Μερλέν άπόφαγε, καθώς ρουφούσε ήδονικά τον καφέ του, μου έκανε την τιμή να μου άναπτύξει τις κοινωνικές, καλλιτεχνικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις του. Εγώ τον άκουγα με θαυμασμό ο ανάμικτο με κάποιο φόβο.

Εξαφνα ή πύστα του ζυθοπωλείου άνοιξε και μπήκε μέσα μια γυναίκα νουστιμούλα, μελαχροινή και καλοντιμένη όπωσδήποτε. Έτρεξε κατευθείαν προς τον ποιητή, του πήρε με άφέλεια το κεφάλι στα δυο χέρια της και του είπε στ' αυτή δυνατά:

— Δός μου πέντε φράγκα για τ' άμάξί! Κάπου θα πάω...

Ο ποιητής χαμογέλασε, άκούοντας την παρακάλισή της φίλης του, αλλά έπειτα πήρε και καθώς μπρος στο τάλιτρο που του έζητούσε, το δαγκώθηκε χωρίς δυσκολία από τον καταστηματάρχη. Καθώς δέ της το έδινε μάς τη σύσταση λέγοντας:

— Είναι ή Ροζέττα των «Ορθών-κοφτών»...

Τό έλετε αυτό με το ίδιο ύφος που άγαγε περίπου κι ο Λαμαρίνος, λέγοντας:

— Είναι ή Έλβίρα των «Ποιητών μου Σκοχισμών».

Η Ροζέττα μάς άποχαίρεισε χαμογέλατας, μά πρίν φύγει έβγαλε απ' την τσέπη της ένα γράμμα και το έδωσε στον ποιητή, λέγοντας:

— Πάρο το!... Τό βρήκα στο ξενο-δωχείο...

Και έφυγε άφίνοντας πίσω της μία μυραδιά από γουναρικά και προστιγές ριζωδιές.

— Μου επιτρέπετε, έ; είπε ο ποιητής, άνοίγοντας το γράμμα και βγάζοντας από μέσα δυο τραπεζογαμιά.

Έρριψε κατόπιν ένα γρήγορο βλέμμα στην έπιστολή, χαμογέλασε και μου την έδωσε, λέγοντας:

— Διαβάστε... Είπ' από την αδελφή μου... Καθώς θα ίδητε δεν γράφουν και τόσο άσχημα στις επαρχίες...

Τό γράμμα έγραφε τα έξης:

«Αγαπημένε μου Άλβερτε,

«Αν και εσύ δεν μάς γράφεις πια, είμαι έν τούτοις βεβαία πως θα σ' εύχαριστ ή νά λάβαίνης πού και πού καμμία έπιστολή μου. Η μητέρα μου είπε ήμερα να σου γράψω και σου στέλνει έσω κλειστός το μνησίο σου έπίδομα. Είπ' πάντα θυμώμενη μαζί σου κι αυτό με στενοχωρεί πολύ, γιατί την έξερεις τόσο εύ-

«Χαίρε, αγαπητέ άδερφέ μου! Σε φίλω γλυκά-γλυκά και σου έπαναλαμβάνω: Έλα γρήγορα να μάς δής! Σε λαχταρούμε...

«Η άγαπητή σου

ΙΟΥΛΙΑ»

Όταν έτελείωσα την άνάγνωσι αυτής της έπιστολής—θα το πιστεύετε;—αισθάνθηκα τα μάτια μου ήγρα. Παρατήρησα όμως ότι κι ο Μερλέν φαινόταν συγκινημένος. Αλλά ή συγκίνησή του ή δική του ήσαν άλλου είδους, ήταν φιλολογική συγκίνησις... Του είλε άρέσει μονάχα το γράμμα της έπιστολής και τίποτε περισσότερο...

— Δεν είναι αλήθεια πως ή άδερφή μου γράφει όρρα; με ρώτησε ο ποιητής των ζυθοπωλείων. Η έπιστολή της είναι κάπως κλαυρώκη, κάπως παρονομαστική, αλλά ζωντανή, ελκυστική, αισθηματική. Τι λες, δεν θάταν καλά να τη χάσω σε κανένα διήγημά μου;

Δεν τού απάντησα. Σκεφτόμουν εκείνη τη στιγμή πως μπορεί κανείς νάχη πνεύμα και νάνα συγχρόνως πρόσταχος...

Σε βεβαίωνα όμως πως όσο κι αν είναι θυμωμένη μαζί σου ή μητέρα, σ' αγαπάει πάντα μ' όλη της την καρδιά. Σήμερα το πρωί όταν μου είπ' να σου γράψω, και μου έδωσε να σου έσφαλίσω τα δυο τραπεζογαμιά, την είδα νά τρέμει.

Έπειτα πήρε και καθώς μπρος στο παραθύρο της σάλας, πήρε στα χέρια της τό εροχέο της κι έμεινε πολλή ώρα σκυμμένη χωρίς νάχη τη δύναμη να έρραστή. Και έσχώντας πως έγω ήμουν εκεί, είπε σε

μια στιγμή με όπόκοψη φωνή! Τό καμένο το παιδί!...

Εγώ άπεναντίας φάίνεται πως δεν έχω καρδιά, γιατί παρ' όλη τη λήπη που μου προσέφευς, κύριε, άδερφέ μου, νοιώθω πολύ καλά τον έαυτό μου. Έξερεις πως περπάτω τόρα στα δέκαφετά; Μεγάλωσα πια κι έγινά άγνώριστη. Όλοι όσοι με βλέπουν με βρίζουν πολύ άκορφή.

Σου τα γράφω αυτά για να γελήσης, ενώ κατά βάθος είμαι μελαγχολική. Μάθε πως ή χαρά πέταξε απ' τό σπίτι μας απ' τον καιρό που τα χάλασες με τη μητέρα. Δεν έννοω βέβαια να σου κάνω τό δάσκαλο, αφού είμαι μία άπόλική επαρχιωτοπούλα κι αφού δεν καταλαβαίνω για τί σε κατηγορούν. Άλλ' άδ' άφορο! για να κλαίη κάθε τόσο ή μητέρα, φαίνεται πως κάτι κακό έκανες. Ώ, αν ήθελες, άγαπητέ μου άδερφέ, καλέ μου Άλβερτε, να έανιγνέουσες, ή μητέρα θα σου έαυγε την άγκαλιά κι όλα θα γινότουσαν μία χαρά.

Σήμερα το πρωί ξαναβρήκα ένα άχλάδι, τό ώραιότερο άχλάδι του κήπου μας, που τό είχα φυλάξει για σένα, ελπίζοντας πως θαρρόσουν έδώ κατά τό τέλος των θερινών διακοπών. Μά εσύ δεν ήθελες και τό άχλάδι σάπιας πια. Κρίμα! Γελάς ίσως, αλλά όταν έγω τό είδα, μου ήεθαν δάκρυα στα μάτια...

Χαίρε, αγαπητέ άδερφέ μου! Σε φίλω γλυκά-γλυκά και σου έπαναλαμβάνω: Έλα γρήγορα να μάς δής! Σε λαχταρούμε...

Η άγαπητή σου

ΙΟΥΛΙΑ»

Όταν έτελείωσα την άνάγνωσι αυτής της έπιστολής—θα το πιστεύετε;—αισθάνθηκα τα μάτια μου ήγρα. Παρατήρησα όμως ότι κι ο Μερλέν φαινόταν συγκινημένος. Αλλά ή συγκίνησή του ή δική του ήσαν άλλου είδους, ήταν φιλολογική συγκίνησις... Του είλε άρέσει μονάχα το γράμμα της έπιστολής και τίποτε περισσότερο...

— Δεν είναι αλήθεια πως ή άδερφή μου γράφει όρρα; με ρώτησε ο ποιητής των ζυθοπωλείων. Η έπιστολή της είναι κάπως κλαυρώκη, κάπως παρονομαστική, αλλά ζωντανή, ελκυστική, αισθηματική. Τι λες, δεν θάταν καλά να τη χάσω σε κανένα διήγημά μου;

Δεν τού απάντησα. Σκεφτόμουν εκείνη τη στιγμή πως μπορεί κανείς νάχη πνεύμα και νάνα συγχρόνως πρόσταχος...

Σε βεβαίωνα όμως πως όσο κι αν είναι θυμωμένη μαζί σου ή μητέρα, σ' αγαπάει πάντα μ' όλη της την καρδιά. Σήμερα το πρωί όταν μου είπ' να σου γράψω, και μου έδωσε να σου έσφαλίσω τα δυο τραπεζογαμιά, την είδα νά τρέμει.

Έπειτα πήρε και καθώς μπρος στο παραθύρο της σάλας, πήρε στα χέρια της τό εροχέο της κι έμεινε πολλή ώρα σκυμμένη χωρίς νάχη τη δύναμη να έρραστή. Και έσχώντας πως έγω ήμουν εκεί, είπε σε

μια στιγμή με όπόκοψη φωνή! Τό καμένο το παιδί!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ο ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ΠΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ 57 ΧΡΟΝΙΑ!

Μία περίεργη περιπέτεια. Ένας άτελειωτος ύπνος. Η αλληλεπλήρης εκπλήξεις του 'Επιμενίδη. Όπου δεν αναγνωρίζει πια τίποτε. Ο γυρισμός στο πατρικό σπίτι. Άγνωστος μεταξύ αγνώστων! Τά φαντάσματα και τα δαιμόνια των 'Αθηνών. Τι έλεγαν οι μάντεις. Ο 'Επιμενίδης στάς 'Αθήνας. Τά άσπρα και τά μαύρα πρόβαρα. 'Επιμενίδης και Σόλων. Η προφητείες του 'Επιμενίδη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περίεργος σοφός της αρχαιότητας 'Επιμενίδης κατήγχετο από την Κνωσό της Κρήτης. Ήρθε την ίδια εποχή που ήλκυσε και ο Σόλων στάς 'Αθήνας κι έθεωρείτο από τους συγχρόνους του ως ήγιος άνθρωπος, γιατί είχε άριερώσει δολόκληρη τη ζωή του στο θεία.

Όταν ήταν ακόμα μικρός, μία μέρα ο πατέρας του τον έστειλε σ' ένα χωμάτινο για να φέρει από εκεί ένα πρόβατο. Ο 'Επιμενίδης πήγε και πήρε πράγματι το πρόβατο. Μά στο γυρισμό του, επειδή ήταν μεσημέρι και ο ήλιος έκαιγε, μπήκε μέσα σε μία σπηλιά για να ξεπαστάσει λίγο. Μα εκεί μέσα τον έπιασε ο ύπνος και κοιμήθηκε, όπως λέει η παράδοση, πενήντα έφτα δολόκληρα χρόνια!

Όταν ξύπνησε καμιά φορά, μ' έρχονταν συναισθήσει ότι είχε κοιμηθεί τόσα χρόνια, κύτταζε γύρω του για να βρει το πρόβατό του. Αλλά το πρόβατο δεν φαινόταν πουθενά!

Βγήκε τότε απ' τη σπηλιά και στάθηκε έκστατος βλέποντας ότι δολόκληρο το ποίο γύρω του ήταν άλκιμμένο και πολύ διασκορπισμένο απ' ότι το ήξερε.

Κατάπληκτος και τρομαγμένος, έτρεξε άμέσως στο κτήμα απ' το όποιο είχε πάρει το πρόβατο, μα ο έπιστάτης του κτήματος δεν ήταν πια ο ίδιος και κανείς από τους βοσκούς δεν τον καταλάβαινε τί έλεγαν.

Κοντεύοντας πια να τρελλαθ' από τον τρόμο του, μ'ην μπορώντας να έξηγήσει τί είχε συμβ'η κατά τη διάρκεια του ύπνου του, γύρισε στην Κνωσό. Μα παντού έβλεπε πρόβαρα άγνωστα και ή έκπληξή του μεγάλωνε άτι στιγμή σε στιγμή.

Καμιά φορά έφτασε στο σπίτι του πατέρα του και απήκε μέσα. Μά κι' εκεί είδε πρόσωπα άγνωστα, τά όποια τον έρωτεύσαν με περιέργεια τί έητούσε! Τέλος κατώρθωσε ν' αναγνωρίσει από τ' μικρότερο άδελφό του, τον όποιο είχε αφήσει παιδί και τον όποιο είδισε πάλι γέρο! Αδώς τότε του έξηγήσε ότι από την εποχή που είχε εξαφανιστεί είχαν περάσει πενήντα έφτα χρόνια και ότι τον θεωρούσαν ένο: για πεθάνενο!

Τό παράδοξο αυτό περιστατικό έγινε άμέσως γνωστό σ' δολόκληρη την Κρήτη. Από τότε δε έλοι άρχισαν να θεωρούν τον 'Επιμενίδη ως άνθρωπο θεόπνευστο και θεόσταλτο.

Υπάκουον όμως και πολλοί οι έποιοι δεν ήθελαν να παραδεχτούν ότι ο 'Επιμενίδης κοιμήθηκε επί τόσα

χρόνια και ισχυρίζοντο ότι, κατά τά 57 αυτά έτη, ταξίδευσε άγνώριστος σε έένα μέρη, φροντίζοντας να μάθει τις θεραπευτικές ιδιότητες των βοτάνων.

Κατά την εποχή εκείνη, ένας άσηχρητος τρώας είχε καταλάβει τους 'Αθηναίους και δεν τους άφινε να ήσυχάσουν. Έκτός από την πανούκλα, ή όποια τους έδεκάτιζε, φανταζόντουσαν ότι ή πόλις τους είχε κατακλυθεί από διάφορα κακά πνεύματα και φαντάσματα.

Οι μάντεις, στους όποιους κατέφυγαν τότε, τους είπαν ότι διάφορες άνομιες είχαν διαπραχθεί στην πόλι τους και ότι οι θεοί τους τιμωρούσαν.

Οι 'Αθηναίοι, μετά την άπάντησή τους των μάντεων, έστειλαν ένα πλοίο στην Κρήτη για να φέρει στάς 'Αθήνας τον 'Επιμενίδη, του όποιου ή φήμη ήταν γνωστή στην 'Ελλάδα.

Ο 'Επιμενίδης, μόλις έφτασε στην 'Αθήνα, έπηρε ένα κοπάδι άσπρα και μαύρα πρόβαρα, τά ωδήγησε στην 'Αγορά Πάγο και εκεί, έ'ηρσε έλεύθερα να τραβήξουν, σύμφωνα με τη θέλησή τους. Συγχρόνως έβαλε υερικούς ανθρώπους να τά παρακολουθήσουν, με την εντολή σ' κάθε μέρος που θα σταματούσαν εκείνα, να στήνουν βωμούς και να θυσιάζουν προς τιμήν του θεού στον όποιον άνηκε τό μέρος αυτό.

Όταν έγιναν με άκρίβεια όλα αυτά,

τά, άμέσως ή πανούκλα έπαψε και τά φαντάσματα δεν ξαναεμφάνισαν πια τους 'Αθηναίους.

Κατά τη διάρκεια της διαμονής του στάς 'Αθήνας, ο 'Επιμενίδης σ'ητέστηκε πολύ με τον Σόωνα, τον όποιο και βοήθησε στη σύνταξη των περσιέμων νόμων του. Χάρις στις συμβουλές του έπίσης οι 'Αθηναίοι έκαβαν να κηδεύουν με σεμνότητα και σοβαρότητα τους νεκρούς των, χωρίς να παρεκτρέπονται σε βάρβαρες τελετές και θρήνων, όπως συνήθιζαν ώς τότε. Τους έκαλε ακόμα να προσεύχονται και να θυσιάζουν στους θεούς των...

Έπειτα από αρκετά μικροχρόνια διαμονής στάς 'Αθήνας, ο 'Επιμενίδης θέλησε να γυρίσει στην Κρήτη. Οι 'Αθηναίοι τότε του παρεχώρησαν ένα πλοίο για να ταξιδεύει και του προσέφεραν ως δώρο για τους κόπους του ένα τάλαντο.

Ο 'Επιμενίδης τους ευχαρίστησε θερμά, μα δεν θέλησε να δεχθ' ή χρήματά τους. Πόιν φύγη δε έχτισε έναν ώραίοτατο ναό, άριστομένο στις 'Ερινύδες.

Ο 'Επιμενίδης έλεγαν ότι ήταν ο μέγας κριτής του 'Αδου Αϊδούς και ότι επέβαινε κι' ανασταίνονταν συχνά. Ποτέ δεν τον είχαν δει να τρώει και έλέγετο ότι τον έτρεφαν ή Νύμφες με μάννα, το όποιο του πηγαιναν κάθε νύχτα και τό όποιο άφομοιώνονταν δολόκληρο στον οργανισμό του.

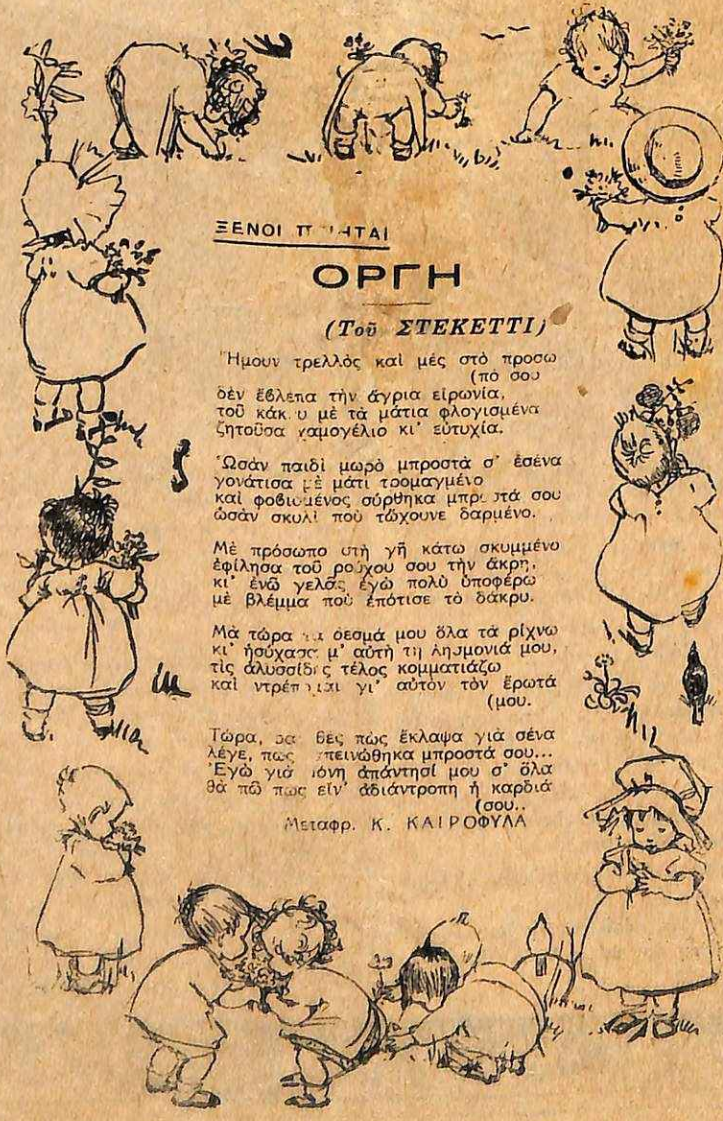
Ο 'Επιμενίδης προείπε στους 'Αθηναίους τον Πελοποννησιακό πόλεμο και στους Σπαρτιάτες την καθυστάτησή τους στους 'Αρκάδες.

Όλη του τη ζωή την πέρασε άφοσιωμένος στο θεία. Έγγραφε δε και μερικά ποιήματα, από τά όποια περιφημότερα ήταν τά «Γενεαλογία Κορυών και Κορυόβαντων» και ο «Απόλλων εις Κολυρού».

Ο 'Επιμενίδης πέθανε σε άγνωστή ηλικία. Άλλοι λένε ότι πέθανε 150 έτών και άλλοι 299! Έπίσης λένε ότι γέρασε άπότομα μέσα σε πενήντα έφτα ήμέρες, όσα δηλαδή ήταν και τά έτη που είχε κοιμηθεί στη σπηλιά.

Οι Κρήτες μετά τό θάνατό του τον έθεοποίησαν, του έδωσαν τον όνομα Κρήτης και του προσέφεραν τακτικά θυσίες. Σύμφωνα δε με την τελευταία του επιθυμία, τό πτώμα του μεταφέρθη στη Λακεδαίμονα, όπου οι Σπαρτιάτες τον έλάτρευαν σαν ήγιο.

Μεταφρ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛ

ΞΕΝΟΙ ΠΑΙΔΙΑΙ

ΟΡΓΗ

(ΤΟΥ ΣΤΕΚΕΤΤΙ)

Ήμουν τρελλός και μες στο προσώπο μου έκλαμα την άγρια ειρηνία, το κακό κ' με τά μάτια φλογισμένα ήτρεψα χαμογέλιο κι' ευτυχία.

Όσάν παιδί μαρό μπροστά σ' έμένα γονάτισα με μ'αυτή τοσηγαμένη και φοβισμένη σούρνηκα μπρ'τά σου ώσάν σκυλί που τόχουσε δαρμένο.

Με πρόσωπο στη γ'ή κάτω σκυμμένο έβλεπα στο ροχού σου την άκρη, κι' ενώ γελάς ένώ πολύ υποφέρω με βλέμμα που έπότησε τό δάκρυ.

Μά τώρα κι' όσάμ' μου όλα τά ρίχνω κι' ήόχασες μ' αυτή τη λημονιά μου, τίς αλυσίδες τέλους κομματιάσες και ντρεπίζεις γι' αυτόν τον έρωτά μου.

Τώρα, σε δεξ πώς έκλαψα για σενα λέγε, πως πεινώθηκα μπροστά σου... Έγώ γι' όλη άπάντησή μου σ' όλα θά πω πως είν' αδίστακτη ή καρδιά σου.

Μεταφρ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

Όταν γυρίσαμε στο σπίτι, έγω χώθηκα κρυφά στην κάμαρή μου, ενώ ή Ντόλυ πήγε με τρόπο ως το καλάθι της μητέρας μου και κατώρθωσε να κλέψ' ή λίγη κλωστή και μία βελόνα.

Εφοδιασμένη με τά σόνεργα αυτά, ήρθε σε λίγο και με βρήκε και άρχισε με σοβαρότητα το ράψιμο επάνω στο χέρι μου, γιατί έγω δεν έννοούσα να ράψω τό σακκάκι μου.

Όταν έτελείωσε, κύτταξε τό έργο της... Μά δεν της άρεσε φαίνεται καθόλου, γιατί κούνησε τό κεφάλι της αποδοκιμαστικά. Είχε ράψει τό μανίκι με άσπρη κλωστή, ή όποια χτυπούσε άσχημα στο μπλε χρώμα του θάσματος.

Όστόσο δεν άπελπίστηκε. Έτρεξε άμέσως κι' έφερε τό καλάθι, και, βουτώντας τό δαχτυλάκι της, έμαύρισε τις κλωστές.

Μέσ' στη χαρά μου τότε, έκανα κάτι για τό όποιο μετανιώσει γρήγορα. Χάρισα τον Ούσάρο μου στη

ή μητέρα μου δεν είχε αντίληφθει τίποτε, την έδεσάωσα ότι της τό είχα δώσει για πάντα.

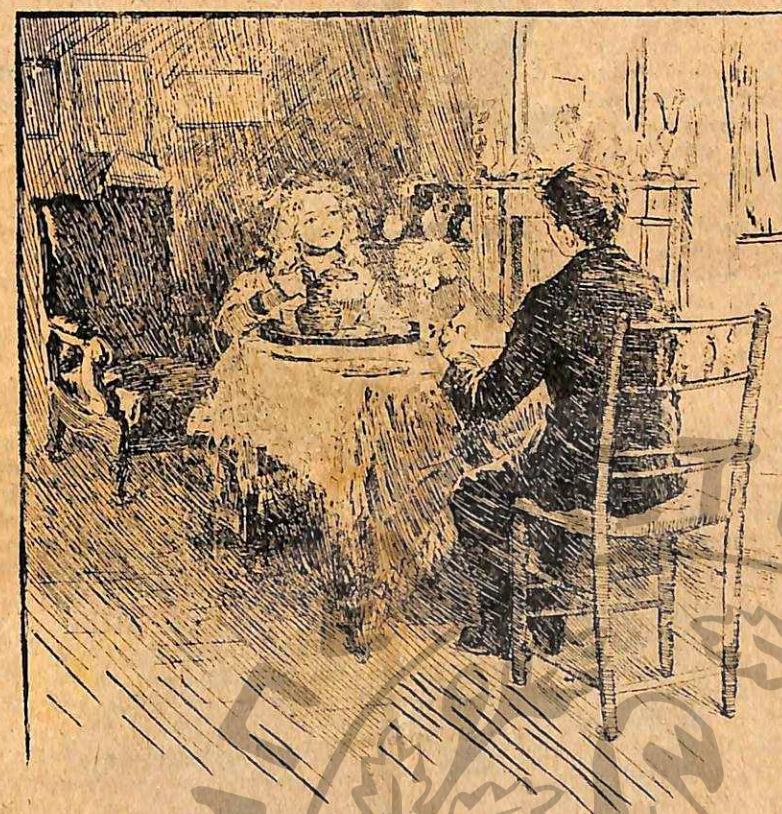
Μά τό βόαυο τά πράγματα άλλαξαν.

Την ώρα που ή μητέρα μου μ' έβόνα για να κοιμηθώ, καθώς μου έβγαζε τό σακκάκι, τό μανίκι ξεσπίστηκε και πάλι στον άγκώνα!

Φοίχη! Η Ντόλυ μου είχε ράψει μαζί με τό σακκάκι και τό πουκάμισο!

Η μητέρα μου θύμωσε, μά καταλαβαίνοντας τί είχε συμβεί, άρχισε να γελάει κι' έτσι ή μόνη μου τιμωρία ήταν ένας μπάτσος.

Την άλλη μέρα, σάν ξύπνησα, έδα την αδελφούλα μου να παίζη στο κρεβάτι της με τον Ούσάρο μου. Άμέσως ήλθελα και σκέφθηκα ότι μπορούσα να της πάρω πίσω τό δώρο μου, μαζί και ή μητέρα μου είχε άνακαλύψει τό σέκρετο και είχα στείλει κιόλας γι' αυτό ένα μπάτσο.

Ένώ πίναμε τό γάλα μας στην τραπέζια, ή Ντόλυ με ξαναρώτησε...

Ντόλυ! Η φτωχούλα ή αδελφούλα μου, δεν ήθελε να πιστέψ'η στη μεγάλη δωρεά μου αυτή και με ρωτούσε συγχινωμένη:

— Άλήθεια, μου τον χαρίζεις τον Ούσάρο;

— Ναι, σου τον χαρίζω...

— Μο' τον χαρίζεις για πάντα;

Μο' τ'αρκίςσαι;

— Ναι, για πάντα!

Η Ντόλυ πήρε τότε τον Ούσάρο και έτρεξε με άλαλη μουδ' χαράς κάτω στον κήπο.

Έπειτα από λίγη ώρα, ενώ πίναμε τό γάλα μας στην τραπέζια, ή Ντόλυ με ξαναρώτησε πάλι αν είχα χαρίσει πραγματικά τό παινίδι μου. Έγω, εδωκιστρεμένος γιατί

ή αδελφούλα μου δεν υποψιχόταν τίποτε. Μά έγω με κληρονομία της είπα να μου επιστρέψ'η τό παινίδι μου. Έκείνη στην αρχή με κύτταξε έκπληκτομένη, έπειτα την έπιασαν τά δάκρυα και μου πέταξε τον Ούσάρο, λανθάνοντάς μου:

— Ναι! Πάρ' τον! Δεν τον θέλω!

Έγω, χωρίς να συγκινηθώ καθόλου από τά δάκρυα της Ντόλυ, τον έβόνα και τον έβουλα. Από εκείνη μέρα, όλη μέρα δεν την άφινε να παίζη μαζί μου, ή άγάπη που τό έτρεφε την έκανε να φαίνεται στα μάτια μου σάν κάτι πολύτιμο.

Η στιγμή ή Ντόλυ! Δεν έζησε πια όσα βόναε τά ρόδα και όμοια ή κλωστή της φαυλακώθηκε από τη λαιχάρα της πους τον Ούσάρο μου...

— Ναι, π'ες' τον, αδελφούλα μου...

Αυτή τη φορά σ'ό τον δίνω για πάντα...

Σε λίγες ήμέρες ή Ντόλυ άρρώστησε άξαφνα. Κι' ενώ αυτή βρισκόταν στο κρεβάτι της από τον πυρετό, έγω την έζήλευα... Παρνάει κανείς τόσο ώμορρα άμα είν' άρρωστος! Τον γεμίζουν χάδια και φιλιά!

Επειδή όμως ή άρρώστεια της ήταν κολλητική, για να μ'ας χωρίσουν με πήγαν στο σπίτι της γιαγιάς. Μία μέρα, ή γιαγιά μου είπε πως ή Ντόλυ ήταν πολύ βαρεία.

Τό ίδιο απόγευμα ήρθε μία καμαρέρα απ' τό σπίτι και μου είπε πως ή Ντόλυ με παρακαλούσε να της δώσω τον Ούσάρο μου. Άν της τον έδωνα, θα γινόταν άμέσως καλά.

— Τόν Ούσάρο μου... είπα. Μά δεν ξέρω που τον έγω. Να ψέξω...

— Όχι, μόνο ήξερα που τον είχα, αλλά μόλις έφυγε ή καμαρέρα, τον έκρυφα σ' ένα μέρος σίγουρο για να μ'η μπορέσουν να τον βρουν.

Και, με τη συνείδησή μου έντελώς ήσυχη, έτρεξα να παίζω στα χωράφια.

Σκοτεινιάζει πια όταν έγερσας. Καθώς έμπήκα στο σπίτι, έδα τη γιαγιά μου σκυμμένη και σιωπηλή να καθιστά σε μία καρέκλα. Δεν μου είπε τίποτε, μά φαινόταν πολύ άησυχγη. Τότε για πρώτη φορά σκέφτηκα ότι θα ήταν καλύτερα αν είχα στείλει στην αδελφή μου τον Ούσάρο.

Τη νύχτα κακά όνειρα με βισάνιζαν στον ύπνο μου. Τό πρωί μόλις έξύπνησα πήγα κι' έβγαλα τον Ούσάρο απ' την κρυψώνα του και, δίνοντάς τον στη γιαγιά μου, της είπα:

— Γιαγιά, στείλες τον στη Ντόλυ!

Η γιαγιά μου τότε με φίλησε με πόνο και μου είπε, ενώ δάκρυα κυλούσαν απ' τά μάτια της:

— Η αδελφούλα σου βρίσκεται πια στον ουρανό, αγάτη μου... Γι'ναι άγγελος.

Έδώ σταματούν ή αναμνήσεις μου. Δεν ξέρω πια τί αισθάνθηκα σάν μου είπε ή γιαγιά αυτά τά λόγια... Τό μόνο που θυμάμαι είπα ότι σε λίγη ώρα με ξαναπήγαν στο σπίτι μας.

Η πάλα ήταν γεμάτη κόπο κι' όλοι κυττούσαν με πόνο ένα μικρό ανθρωποεικό φέρετρο, μέσα στο όποιο κοιμόταν για πάντα ή αδελφούλα μου... Βλέποντας τη μητέρα μου να κλαίει, έκλαμα κι' έγω...

Όταν την άλλη μέρα καθήσαμε στο τραπέζι για να φάμε μία θέσι ήτον αδελφή μου. Ότες ο πατέρας μου, ότες ή μητέρα μου άγγιξαν τό φαί τους, με κύτταξαν όλοένα στην άδειαν θέσι...

— Η φτωχούλα μου Ντόλυ, είπα σε κάποια στιγμή με τραυμένη φωνή ή μητέρα μου, μίλαγε διαρκώς στον πυρετό της για κάποιον Ούσάρο...

Τότε κατάλαβα πως έπρεπε να είχα δώσει στη Ντόλυ τον Ούσάρο μου.

Και να που τώρα, μετά είκοσι χρόνια, έγω πάλι μπροστά μου τον Ούσάρο, που τόσο άγαπήσα ή φτωχή μου αδελφή... Θα έδωνα και τη ζωή μου ακόμα για να βρισκόμουν πάλι κοντά της και να της έλεγα, δίνοντάς της τον Ούσάρο μου:

— Ναι, π'ες' τον, αδελφούλα μου...

Αυτή τη φορά σ'ό τον δίνω για πάντα...

1057

τότε μὲν το περιφρημο σκάνδαλο το
Περιδεραίου τῆς Βασιλίσσης. Ἔτσι
ἐντιμώτατος αὐτὸς ἀριστοκράτης πε
θανε κατὰ τὴ Ραλλικὴ Ἐπανάστα
στὴ φυλακὴ, λησμονημένος ἀπ' ὅλων

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JEAN RAMAINY

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ

Ο Ίακωβος ντ' Ρωκούρ ήταν πολεμικά ερωτευμένος με τη Μαγδαληνή Μοράνζ. Αλλά δεν είχε τολμήσει ακόμα να της εκμυστηρευτεί τον έρωτά του. Κάθε φορά που αποσπείρε να της εκφράσει τα αισθήματά του, μια ακατανίκητη δειλία, μια παράξενη συγκίνηση τον κατέλαμβανε και συλλογιόταν: «Άραγε να μ' αγαπά κι αυτή;»

Τού φανόταν πως η Μαγδαληνή, άλλοτε τον κούταζε τρυφερά κι' άλλοτε πάλι μ' άδιαφορία. Έτσι ο Ίακωβος ανέβαλε διαρκώς την εξομολόγησή του έρωτός του. Δεν απορούσε να κούταζε ως τα βάθη της ψυχής εκείνης που αγαπούσε. Τού φανόταν αινιγματική και μυστηριώδης.

Μια νύχτα, ο Ίακωβος και η Μαγδαληνή, καθόντουσαν σιμά ο ένας στον άλλο, σ' ένα παγκάκι, μέσ' στον ολάνθιστο κήπο των Μοράνζ.

Είχαν ξεφύγει από το ραβόνι όπου ήταν αρκετοί καλεσμένοι για να παίξουν χαρτιά, κι' ήταν ευχρηστικμένοι γι' αυτό...

Η Μαγδαληνή κρατούσε στα χέρια της ένα μικρό καρνέ δεμένο με πούτσο ανοιχτό δέμα. Πριν κατέβουν στον κήπο, είχε σημειώσει σ' ένα χαρτάκι τη διεύθυνση μιας φίλης της, έπειτα έβαλε το χαρτί στο καρνέ της κι' ακολουθώντας τον Ίακωβο στον κήπο.

Ο Ίακωβος κούταζε σάν μαγνητισμένος τα όμοια λεπτά χέρια της Μαγδαληνής με τα μακροα δαχτυλίδια, και σ' ένα χείλι του ανέβαινε ή λέξις: «Σ' αγαπώ!» Μά δεν τολμούσε να την εξομολογήσει τη λέξη αυτή. Κι' η νύχτα ήταν τόσο γλυκιά και τόσο κατάλληλη για ερωτικές εκμυστηρεύσεις!

Τέλος, ο Ίακωβος τολμάει να μιλήσει, αλλά, ό,τι είχε πει ήταν τόσο αβυσσικό μ' εκείνο που αισθάνονταν! Περιορίστηκε στο να ευχέσθαι το καρνέ που κρατούσε η Μαγδαληνή στα χέρια της.

— Σας βεβαιώ, Μαγδαληνή, της είπε, ότι δεν είδα ωραιότερο καρνέ. Τό δέσμιό του είχε τόσο καλλιτεχνικό! Και το χρώμα του δέρματος σπάνιο...

Η Μαγδαληνή τον κούταζε κάπως εκπληκτική σάν αρχή. Έπειτα βλέποντας ότι το βλέμμα του ήταν πολύ γλυκό αυτή τη στιγμή και ή φωνή του εξαιρετικά τρυφερή, τούρριξε ένα βλέμμα παράξενο κι' επίμονο και διοντάς του το καρνέ, τού είπε:

— Τό θέλετε; Πάρτε το!

Ο Ίακωβος πήρε το μικρό καρνέ και φέβρισε με συγκίνηση:

— Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ πολύ!

Αυτή τη στιγμή ακούστηκε από μακριά ή φωνή της μητέρας της:

Μαγδαληνής που ζητούσε την κόρη της. Η Μαγδαληνή σηκώθηκε κι' ο Ίακωβος την ακολούθησε. Σιωπηλοί κι' οι δύο, ξαναγύρισαν στο σαλόνι...

Τη νύχτα αυτή ο Ίακωβος δεν κοιμήθηκε καθόλου. Τον αγαπούσε πάρα η Μαγδαληνή; Γιατί τού χάρισε τόσο πρόθυμα το καρνέ της;

Μόλις ξημέρωσε, θέλησε να ξεφυλίσσει το καρνέ, μα άδικα έψαξε στις τσέπες του. Δεν το βρήκε... Τι έγινε λοιπόν; Τό έγραψε! Πού; Πότε; Μήπως άραγε τού είχε πέσει μέσα στο άχλα; με το όποιο γύρισε τη νύχτα

Μια μέρα ξαναγύρισε, τέλος, πάλι στην πατρίδα του, στο πατρικό σπίτι. Δεν βρήκε όμως κανέναν εκεί. Οι γονείς του είχαν πεθάνει! Η άδελφή του είχε παντρευτεί. Βρήκε το σπίτι σ' έλασινά χίλια, σχεδόν ετοιμόρροπο, κι' αποφάσισε να το επισκευάσει.

Μια μέρα έβγαζε από τους χίτες, που επιδιόρθωναν το σπίτι, βρήκε κάτω από μια αρκετά πλατειά χαρμάδα του πατώματος ένα μικρό παλιό καρνέ. Μόλις το εδρε ο Ίακωβος, τ' αναγνώρισε αμέσως. Ήταν το καρνέ που τού είχε χάρισε η Μαγδαληνή, και που τού είχε πέσει, φάνεται, χωρίς να καταλάβει μέσα στη χαρμάδα του πατώματος, καθώς γονιόταν για να παίξει χαρτιά. Τι συμπτώσεις, τί σαρτηνική σύμπτωσης, αλήθεια!

Ο Ίακωβος πήρε το καρνέ, κλείστηκε στην κλειδαρά του και κάθισε σ' έναν καναπέ. Τό πράσινο δέσμιό του είχε ξεθωριάσει εντελώς. Τό άνοιξε και είδε σ' ένα κιτρινωπό χαρτί το γράμμα της Μαγδαληνής.

Τά χέρια του τρέμανε... Γέμισε ένα ποτήρι κρασί θέλησε να πih λίγο, μα τό ποτήρι τού ξέφυγε απ' τα χέρια. «Αυτόσο έλανε κουράγιο και διάβασε:

«Αγαπώ και αγαπιέμαι! Τι ευτυχία!... Ναι, ναι, καταλαβαίνω ότι και αυτός αισθάνεται για μένη την ίδια άγάπη. Με πόση χαρά θα σού δώσω το χέρι μου, όταν μού πih πως μ' αγαπά και πως με θέλει για γυναίκα του! Αγαπημένε μου Ίακωβε! Δεν υπάρχεις πια, πια δού μόνο για μένα στον κόσμο! Μ' αγαπάς κι' εσύ τόσο, όσο σ' αγαπώ εγώ!...»

Ο Ίακωβος έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά τόσο δυνατά, που νόμισε ότι θα παύει. «Όποτε η Μαγδαληνή τον αγαπούσε! Και τό μάθαινε τώρα, ύστερα από είκοσι και περισσότερα χρόνια!... Τι ειρωνεία! Τι

στη θέση της και τη ρωτούσαν τί συμβαίνει. Η θέση της Μαγδαληνής τους απάντησε ότι ή ανεψιά της είχε φτάσει εκεί άρρωστη και ότι ή κατάσταση της χειροτερεύει διαρκώς...

Ο πατέρας κι' ή μητέρα της έέφυγαν άμέσως την άλλη μέρα για τη Βρεταννική.

Ένας μήνας πέρασε...

Και μία μέρα, ο Ίακωβος έμαθε ξαφνικά ότι ή Μαγδαληνή πέθανε! Η είδηση αυτή τον χτύπησε σάν κεραυνός. Τώρα πια έζηγούντο όλα...

«Δεν μ' αγαπούσε, σκεφτόταν ο Ίακωβος. Ήξερε ότι είχε άρρωστη κι' ότι θα πέθαινε νύχτα, αλλά...

«Τελείωσε, σκέφτηκε, πρέπει να τό πάρω άπόφασι. Δεν μ' αγαπά!»

Δέκα μέρες είχαν περάσει από τότε που φύγε ή Μαγδαληνή, χωρίς να γράψει σε κανένα. Γιατί αυτή ή σιωπή; Οι γονείς της έγραψαν άμέσως

«Αγαπώ και αγαπιέμαι! Τι ευτυχία!... Ναι, ναι, καταλαβαίνω ότι και αυτός αισθάνεται για μένη την ίδια άγάπη. Με πόση χαρά θα σού δώσω το χέρι μου, όταν μού πih πως μ' αγαπά και πως με θέλει για γυναίκα του! Αγαπημένε μου Ίακωβε! Δεν υπάρχεις πια, πια δού μόνο για μένα στον κόσμο! Μ' αγαπάς κι' εσύ τόσο, όσο σ' αγαπώ εγώ!...»

Ο Ίακωβος έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά τόσο δυνατά, που νόμισε ότι θα παύει. «Όποτε η Μαγδαληνή τον αγαπούσε! Και τό μάθαινε τώρα, ύστερα από είκοσι και περισσότερα χρόνια!... Τι ειρωνεία! Τι

στη θέση της και τη ρωτούσαν τί συμβαίνει. Η θέση της Μαγδαληνής τους απάντησε ότι ή ανεψιά της είχε φτάσει εκεί άρρωστη και ότι ή κατάσταση της χειροτερεύει διαρκώς...

Ο πατέρας κι' ή μητέρα της έέφυγαν άμέσως την άλλη μέρα για τη Βρεταννική.

Ένας μήνας πέρασε...

Και μία μέρα, ο Ίακωβος έμαθε ξαφνικά ότι ή Μαγδαληνή πέθανε! Η είδηση αυτή τον χτύπησε σάν κεραυνός. Τώρα πια έζηγούντο όλα...

«Δεν μ' αγαπούσε, σκεφτόταν ο Ίακωβος. Ήξερε ότι είχε άρρωστη κι' ότι θα πέθαινε νύχτα, αλλά...

«Αγαπώ και αγαπιέμαι! Τι ευτυχία!... Ναι, ναι, καταλαβαίνω ότι και αυτός αισθάνεται για μένη την ίδια άγάπη. Με πόση χαρά θα σού δώσω το χέρι μου, όταν μού πih πως μ' αγαπά και πως με θέλει για γυναίκα του! Αγαπημένε μου Ίακωβε! Δεν υπάρχεις πια, πια δού μόνο για μένα στον κόσμο! Μ' αγαπάς κι' εσύ τόσο, όσο σ' αγαπώ εγώ!...»

Ο Ίακωβος έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά τόσο δυνατά, που νόμισε ότι θα παύει. «Όποτε η Μαγδαληνή τον αγαπούσε! Και τό μάθαινε τώρα, ύστερα από είκοσι και περισσότερα χρόνια!... Τι ειρωνεία! Τι

στη θέση της και τη ρωτούσαν τί συμβαίνει. Η θέση της Μαγδαληνής τους απάντησε ότι ή ανεψιά της είχε φτάσει εκεί άρρωστη και ότι ή κατάσταση της χειροτερεύει διαρκώς...

Ο πατέρας κι' ή μητέρα της έέφυγαν άμέσως την άλλη μέρα για τη Βρεταννική.

Ένας μήνας πέρασε...

Και μία μέρα, ο Ίακωβος έμαθε ξαφνικά ότι ή Μαγδαληνή πέθανε! Η είδηση αυτή τον χτύπησε σάν κεραυνός. Τώρα πια έζηγούντο όλα...

«Δεν μ' αγαπούσε, σκεφτόταν ο Ίακωβος. Ήξερε ότι είχε άρρωστη κι' ότι θα πέθαινε νύχτα, αλλά...

«Τελείωσε, σκέφτηκε, πρέπει να τό πάρω άπόφασι. Δεν μ' αγαπά!»

Δέκα μέρες είχαν περάσει από τότε που φύγε ή Μαγδαληνή, χωρίς να γράψει σε κανένα. Γιατί αυτή ή σιωπή; Οι γονείς της έγραψαν άμέσως

«Αγαπώ και αγαπιέμαι! Τι ευτυχία!... Ναι, ναι, καταλαβαίνω ότι και αυτός αισθάνεται για μένη την ίδια άγάπη. Με πόση χαρά θα σού δώσω το χέρι μου, όταν μού πih πως μ' αγαπά και πως με θέλει για γυναίκα του! Αγαπημένε μου Ίακωβε! Δεν υπάρχεις πια, πια δού μόνο για μένα στον κόσμο! Μ' αγαπάς κι' εσύ τόσο, όσο σ' αγαπώ εγώ!...»

Ο Ίακωβος έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά τόσο δυνατά, που νόμισε ότι θα παύει. «Όποτε η Μαγδαληνή τον αγαπούσε! Και τό μάθαινε τώρα, ύστερα από είκοσι και περισσότερα χρόνια!... Τι ειρωνεία! Τι

στη θέση της και τη ρωτούσαν τί συμβαίνει. Η θέση της Μαγδαληνής τους απάντησε ότι ή ανεψιά της είχε φτάσει εκεί άρρωστη και ότι ή κατάσταση της χειροτερεύει διαρκώς...

Ο πατέρας κι' ή μητέρα της έέφυγαν άμέσως την άλλη μέρα για τη Βρεταννική.

Ένας μήνας πέρασε...

Και μία μέρα, ο Ίακωβος έμαθε ξαφνικά ότι ή Μαγδαληνή πέθανε! Η είδηση αυτή τον χτύπησε σάν κεραυνός. Τώρα πια έζηγούντο όλα...

«Δεν μ' αγαπούσε, σκεφτόταν ο Ίακωβος. Ήξερε ότι είχε άρρωστη κι' ότι θα πέθαινε νύχτα, αλλά...

«Αγαπώ και αγαπιέμαι! Τι ευτυχία!... Ναι, ναι, καταλαβαίνω ότι και αυτός αισθάνεται για μένη την ίδια άγάπη. Με πόση χαρά θα σού δώσω το χέρι μου, όταν μού πih πως μ' αγαπά και πως με θέλει για γυναίκα του! Αγαπημένε μου Ίακωβε! Δεν υπάρχεις πια, πια δού μόνο για μένα στον κόσμο! Μ' αγαπάς κι' εσύ τόσο, όσο σ' αγαπώ εγώ!...»

Ο Ίακωβος έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά τόσο δυνατά, που νόμισε ότι θα παύει. «Όποτε η Μαγδαληνή τον αγαπούσε! Και τό μάθαινε τώρα, ύστερα από είκοσι και περισσότερα χρόνια!... Τι ειρωνεία! Τι

στη θέση της και τη ρωτούσαν τί συμβαίνει. Η θέση της Μαγδαληνής τους απάντησε ότι ή ανεψιά της είχε φτάσει εκεί άρρωστη και ότι ή κατάσταση της χειροτερεύει διαρκώς...

Ο πατέρας κι' ή μητέρα της έέφυγαν άμέσως την άλλη μέρα για τη Βρεταννική.

Ένας μήνας πέρασε...

Και μία μέρα, ο Ίακωβος έμαθε ξαφνικά ότι ή Μαγδαληνή πέθανε! Η είδηση αυτή τον χτύπησε σάν κεραυνός. Τώρα πια έζηγούντο όλα...

«Δεν μ' αγαπούσε, σκεφτόταν ο Ίακωβος. Ήξερε ότι είχε άρρωστη κι' ότι θα πέθαινε νύχτα, αλλά...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ 21

Ο ΠΑΣΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΖΑΒΕΛΟΠΟΥΛΟ

Κατά την τραγική έξοδο του Μεσολογίου, μεταξύ των άλλων γυναικών που άφηρησαν τον κίνδυνο και βγήκαν μαζί με τους άντρες των ήταρ και ή σύζυγος του ήρωος της Κλεισθίας Κίτου Τζαβέλλα, ή περίφημη Βασιλική. Κατά την έξοδο ή Βασιλική, ή όποια είχε φορημένο στις πλάτες της τό μικρό της παιδί, μόλις δεκαοχτώ μηνών, τό άφησε ανάμεσα στους έχθρους για να μπορέ ή πυροβολή πιδ ελεύθερα κατά των δικωτών των συμπατριωτών της.

Τό παιδί αυτό, τό όποιο λεγόταν Δημήτριος, έμεινε αιχμάλωτο στό χέρι των έχθρων και αντάλλαχτηκε αργότερα με σαράντά Τούρκους αιχμαλώτους.

Λέγεται μάλιστα ότι ο Πάσας, πριν τό απόδοσή του έγίνει του, θέλοντας να βεβαιωθεί άν αυτό είνε πράγματι, τό υπέβαλε στην έξιξη δοκιμής, υπόδειξιν και του Κίτου Τζαβέλλα.

Τοποθέτησε δηλαδή μπροστά του άπ' τη μία μεριά ένα σωρό φλωριά και άπ' την άλλη όπλα και τό άφησε ελεύθερο να διαλέξει.

Τό παιδί, χωρίς να διστάσει, ώρμησε προς τα όπλα και τ' άρπάξε στό χέρι του.

«Αλήθεια, όφρ, Τζαβέλλοπουλό είν' ό διάδανός! ελε με δανιασμό ό Πάσας και τό έστειλε στους γονείς του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Κάποιος πρίγκιψ, τού όποιου άρρώστης ή γυναίκα, κάλεσε ένα διάσημο γιατρό για να την εξετάσει.

— Πρέπει να μου έστε σύγχρονον, γιατρέ, που σ' έφώναξα για την πριγκίπισσα. Με αυτή την έπισκεψη, έχ κάνετε μεγάλο όνομα...

— Άν δεν είχα όνομα, δεν ήμουν τώρα έδω πέσα, τού απάντησε ετοιμώτα ό γιατρός.

τραγική ειρωνεία!... Καταλάβαινε τώρα ότι δεν είχε μπόρεσει να καταλάβει έπί τόσα χρόνια. Η Μαγδαληνή τού έδωσε το καρνέ όχι για τό όμοιο του πράσινο δέσμιό, όχι για τέλει ενθύμιο, αλλά για να διαβάσει όσα τού έγραφε. Για να μάθει ότι τον αγαπά... Για να τον ενθαρρύνει και να τον ήσυχάζει κι' αυτός να της εκφράσει την άγάπη του. Και τό περιμένο ή δυστυχισμένη με άγωνία την απάντησή του! Και τό είχε πάρει τη σιωπή που για περιφρόνηση... Θά νόμιζε ότι δεν την αγαπά! «Ω, πόσο δυστυχισμένη θα ταπεινωμένο τό έννοιωθε μπροστά του τον αυτό της! Γι' αυτό τον άπεφυνε... Γι' αυτό έφυγε στη Βρεταννική... Γι' αυτό πέθανε!

Ο Ίακωβος δεν μπόρεσε ν' άνθξει στην αποκαλύψη αυτή, που τού έρχταν έτοι ξαφνικά σάν κεραυνός. Κι' ή καρδιά του που χτυπούσε τόσο δυνατά, όσο ποτέ, έξαφνα, άπτομα, έπαψε όλως διόλου να χτυπά...

Κατά την τραγική έξοδο του Μεσολογίου, μεταξύ των άλλων γυναικών που άφηρησαν τον κίνδυνο και βγήκαν μαζί με τους άντρες των ήταρ και ή σύζυγος του ήρωος της Κλεισθίας Κίτου Τζαβέλλα, ή περίφημη Βασιλική. Κατά την έξοδο ή Βασιλική, ή όποια είχε φορημένο στις πλάτες της τό μικρό της παιδί, μόλις δεκαοχτώ μηνών, τό άφησε ανάμεσα στους έχθρους για να μπορέ ή πυροβολή πιδ ελεύθερα κατά των δικωτών των συμπατριωτών της.

Τό παιδί αυτό, τό όποιο λεγόταν Δημήτριος, έμεινε αιχμάλωτο στό χέρι των έχθρων και αντάλλαχτηκε αργότερα με σαράντά Τούρκους αιχμαλώτους.

Λέγεται μάλιστα ότι ο Πάσας, πριν τό απόδοσή του έγίνει του, θέλοντας να βεβαιωθεί άν αυτό είνε πράγματι, τό υπέβαλε στην έξιξη δοκιμής, υπόδειξιν και του Κίτου Τζαβέλλα.

Τοποθέτησε δηλαδή μπροστά του άπ' τη μία μεριά ένα σωρό φλωριά και άπ' την άλλη όπλα και τό άφησε ελεύθερο να διαλέξει.

Τό παιδί, χωρίς να διστάσει, ώρμησε προς τα όπλα και τ' άρπάξε στό χέρι του.

«Αλήθεια, όφρ, Τζαβέλλοπουλό είν' ό διάδανός! ελε με δανιασμό ό Πάσας και τό έστειλε στους γονείς του.

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Τό αδιάκοπο βοήθια των φωνών της ήμέρας έδωσε στη χροσή σκόνη της δύσεως...

Τό γαλλέσιο χρώμα τού ορίζοντα πήρε τώρα μία σκοτεινή απόχρωση και ό ούρανός φάνεταν σάν μία πελώρια κοιλιά αναποδογυρισμένη άπάνω άπ' τα κεφάλια μας, μέσα στην όποια λάμπουν σάν μύργαριτάρια ή στεγνές στάλαμιττές κάποιον φλογάτου κρασιού...

Τά μεγάλα δάση μοιάζουν με στάλισμένα κοπάδια κριάριων που τά φυλάει μία άδρατη βοσκασούλα, ή αμλήτη Σιωπής...

«Απάνω άπ' τα ποτάμια που φάνονται σπαρμένα με διαμάντια, ή ήκεες κρημύν άνάερες νταντέλλες με τό λεπτό και διάφανο φύλλωμά τους.

Κάτω άπ' τα καλάμια ό βάραχας, πλαταγίζει την ήχηρή γλώσσα του, κι' ή χροιστάλλενα νότα της μοιάζει με τον κρότο τού μαχαριού άπάνω στο ποτήρι, όταν κάποιος ανυπόμονος πελάτης στο ρεστοράν ζητάει τό φρούτο τού ύστερ' άπ' τό φαι.

Και να ξάγνο τό φεγγάρι άρχίζει ν' άνεβαίνει στον ορίζοντα. Θαφρείς πός τό όδηγού μερικά παιδιά που μονάχα ή ποδιές των μσοδεύουνται μες άπ' τό άνατορίασμα των άστρων συννεφών.

Μέσα στην πό κρυφή κάμαρα τού παλιού λύχνου του, ό γέρο-φίλοσοφος μετράει τους ήσανούς της ζωσας του με άγρια ήδονή.

Γιά ναύα πιδ ήσυχός, δεν έχει άναψει καθόλου φως και με τα μακροα δαχτυλά του μετράει μέσα στο σκοτάδι της νύχτας τά λαμπρά μαλαμάνια νομόματα τού σαρκουλίου που έΰδεις χωρίς κρότο άπάνω στο λεγοασμένο τραπέζι του.

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σκάλισε όλη τη νύχτα, έψαξε και την άλλη μέρα, δεν άφησε χροσμάδα και κόρη που να μην την ψάξει, αλλά άπο...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σκάλισε όλη τη νύχτα, έψαξε και την άλλη μέρα, δεν άφησε χροσμάδα και κόρη που να μην την ψάξει, αλλά άπο...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σκάλισε όλη τη νύχτα, έψαξε και την άλλη μέρα, δεν άφησε χροσμάδα και κόρη που να μην την ψάξει, αλλά άπο...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σκάλισε όλη τη νύχτα, έψαξε και την άλλη μέρα, δεν άφησε χροσμάδα και κόρη που να μην την ψάξει, αλλά άπο...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σκάλισε όλη τη νύχτα, έψαξε και την άλλη μέρα, δεν άφησε χροσμάδα και κόρη που να μην την ψάξει, αλλά άπο...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σκάλισε όλη τη νύχτα, έψαξε και την άλλη μέρα, δεν άφησε χροσμάδα και κόρη που να μην την ψάξει, αλλά άπο...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σκάλισε όλη τη νύχτα, έψαξε και την άλλη μέρα, δεν άφησε χροσμάδα και κόρη που να μην την ψάξει, αλλά άπο...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σκάλισε όλη τη νύχτα, έψαξε και την άλλη μέρα, δεν άφησε χροσμάδα και κόρη που να μην την ψάξει, αλλά άπο...

Τά μέτροσε και τά ξαναμέτροσε τρεις φορές και πάντα τά ίδια τά βρήκε. Ετοιμαζόταν λοιπόν να τά ξαναβάλει μέσα στο γαλλικό σάνιο σαρκουλι, όταν έξαφνα στην άκρη τού τραπέζι, καθώς τό φώτισε έξαφνα τό φεγγάρι, νόμισε πως είδε ένα είκοσφοραγκο, ένα όμοιο χροσδ είκοσφοραγκο που δεν τό είχε δει ποτέ...

Ο γέρος άφησε μία κραυγή χαράς. Είπω, φράγγα περισσότερο, δεν ήταν άσπεία! Άναψε γρήγορα μία λαμπάκι έφεξε σ' όλη την κάμαρα για να βρη τό είκοσφοραγκο. Μά δεν τό έβρεσκε πουθενά... Σ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΦΑΡΤΟ!...

Για πρώτη φορά, χτες το πρωί ή εφημερίδα «Αύγη» δημοσίευσε εν' άρθρο του Ζάν Φαρντό. Γι' αυτό, από τις έννεα ως τις έντεκα, ο νεαρός συντάκτης του διάβαζε και ξανα-άβαζε ακούραστα στην πέμπτη σελίδα της εφημερίδας αυτής το «Έντεροβιόν» του με τον πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου. Έτσι, στις έντεκα και ένα λεπτό, είχε μάθει πια το «ζέλι» του απ' έξω. Τότε, δίνοντας μια γραμμάκι απάνω στο γραφείο του, φώναξε:

— Φαρντό, φίλε μου, έχεις το δικαίωμα να είσαι περήφανος... Το άρθρο σου εν' ένα μικρό άριστο έργο... Ναι, εν' άριστο έργο... Μονάχα πού εινε θλιβερό να συλλογίζεσαι ότι αυτό οι ήλθιοι που διευθύνουν την «Αύγη» δεν το αναγνωρίζουν αυτό... 'Όσο ούτε σύ, φίλε μου, μπορείς να πεις να τους το πεις αυτό...

Εκείνη όμως τη στιγμή σκέφτηκε ότι τα πράγματα που δεν μπορείς να κινείς να τα πεις με το στόμα του, μπορείς να τα γράφεις. Πήρε λοιπόν ένα φύλλο χαρτί και παραμορφώνοντας επιτήδεια το γράμματό του, έγραψε την ακόλουθη επιστολή:

«Κύριε Διευθυντά της «Αύγης»,
Μπράβο! Έκατό φορές μπράβο!... Χίλιες φορές μπράβο!...
Αγοράζω καθημερινώς την εφημερίδα ενδιαφέροντα εφημερίδα σας.
Επιτηδεύατε μου, όμως να σας δηλώσω ότι δεν την διάβασα ποτέ με μεγαλύτερη ευχαρίστηση, όσο σήμερα το πρωί.
Α! Κύριε Διευθυντά!... Α! Αυτό το άρθρο, το ευλογοφανές «Ενα Έντεροβιόν με τον Πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου», ήταν ένα άριστο έργο!... «Ενα πραγματικό άριστο έργο!...»

Στο σημείο αυτό, ο Ζάν παράτησε τον κοντινοφόρο του κ' έβγαλε μπρεζιόν με το μπουτό του.

— Και τώρα άς δούμε, ψιθύρισε, πως διάβολο να βαφτίσω τον αποστολέα της επιστολής αυτής;... Να τον δνομάσω Ντυπόν;... Ματιέ;... Και πού διάβολο άκόμα να βάλω πως κάθεται;... 'Όδός Μαρτύρων;... Λεωφόρος Πρωγκήτων;...

Είκοσι φορές πριν στείλει το «Έντεροβιόν» του στην «Αύγη», ο Ζάν το είχε διαβάσει στο φίλο του Προσπερ Μαριόλ. Και είκοσι φορές ο Μαριόλ το είχε απευθύνει τα συγγαίτητά του, λέγοντάς του: «Είνε καταπληκτικό, φίλε μου, καταπληκτικό... Δεν έγραψες ποτέ τίποτε καλύτερο!...»

Ο Ζάν τ' άκουσε δι' αυτά και άμέσως έπαυσε να σκέπτεται. Βούτηξε το κοντινοφόρο του στη μελένη και, χωρίς να διατάξει καθόλου, πρόσθεσε τ' άκλόνητα στην επιστολή του:

«Με την ελπίδα ότι θ' αναθε-
σετε τάς στον έκλεκτο συντά-
κτη σας κ. Ζάν Φαρντό να πά-
ρη συνεπείθει και από τον

Πρόεδρο της Βουλής, τον Πρόεδρο της Γερουσίας, τον Πρόεδρο του Υπουργικού Συμβουλίου, τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρόεδρο... κλπ. κλπ., σας παρακαλώ κύριε διευθυντά, να δεχθήτε την ευφρα-
νιστική μου αίσθησή μου.
Ένας από τους πιο τακτικούς σας αναγνώστες
ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΑΡΙΟΛ
127, δδός Αγίων Πατέρων».

Ο Ζάν Φαρντό, αφού έγραψε την επιστολή του, φώναξε την Έωσηφίνα την υπηρέτριά του και της είπε:

— Έωσηφίνα, ντύσου για να βγεις έξω. Νά τρία φράγκα... Δύο φράγκα για το λεωφορείο και ένα φράγκα για ένα γραμματόσημο. Πάρε αυτό το γράμμα... Μη το χάσεις... Πήγαινε να το ρίξεις στο ταχυδρομικό παράστημα της οδού Αγίων Πατέρων... Έξω, είνε το παρά-
τημα που βο-
σκειται σχεδόν διλά στο σπίτι του φίλου μου κ. Μαριόλ...

«Έπειτ' από λίγη ώρα, η Έωσηφίνα άκίνητη στο πεζοδρόμιο, έξω απ' το σπίτι του κυρίου της περιμενε να περάσει το λεωφορείο.

Σε μία στιγμή έβριξε μια ματιά στην επιστολή που της είχε δώσει ο Ζάν και διάβασε την επ' επιστολή στην άκλόνητη διευθυντή:

ΚΥΡΙΟΝ Α. ΝΟΡΜΠΙΕ
Διευθυντή της «Αύγης»
17, δδός Μονμάρτης

Ε ν τ α υ θ α

— Άδύνατον!... σκέφτηκε. 'Ο κύριος κάποιος λάθος έχει κάνει... Τα γραφεία της «Αύγης» δεν απέχουν ούτε τρία λεπτά από δω... Έδώ και δύο μήνες, μ' έχει στείλει εκατό φορές τουλάχιστον σ' αυτά με διάφορα γράμματα... Προχτές άκόμα έπληξα... Γιατί τώρα με κάνει να διασχίσω το μισό Παρίσι για να ρίξω το γράμμα αυτό στο ταχυδρομείο;... Γιατί να μιν το πάω και' εύθειαν στο γραφείο;

Το λεωφορείο άρχισε να φανή... Για να περάσει την ώρα της, η Έωσηφίνα πλησίασε στη βιτρίνα ενός ζαχαροπλαστείου. 'Όρατες και πλίσχων-
μες πάστες, που φηγογράφαν σ' αϊτή και πουλιόντουσαν ένάμιση φράγκα ή μία, τράβηξαν άμέσως την προσοχή της.

— 'Όρα!... Πρόκει να δηλογοί-
σας ότι η επιστολή μου δεν άρχισε να φέ-
ρη τ' άποτελέσματά της. Χωρίς άλλο
θα υποβληθώ κανένα κανονικό έρ-
γο...

Σέσκισε άμέσως το φακέλλο, ο ο-
πρώχτης μέσα λέγοντας:

— Έβγα να λεί...

Ο δυστυχής κύριος έμεινε
έναντος και δεν μπόρεσε να
επιστρέψει πάλι μερικάς έκτα-
κτως... Ζώντας συ-
γνώμη.

Φαίνονται όμορφες! ψιθύρισε η Έωσηφίνα. Γιατί να μη μιν μέσα και με τα τρία φράγκα που μου έδωκε ο κύριός μου να φάω δυό και έπειτα να πάω με τα πόδια το γράμμα του στην «Αύγη»;

Και άμ' έπος, άμ' έργον!...
Έτσι, έπειτα από δέκα λεπτά, η Έωσηφίνα διευθύνονταν πεζή στον αριθμό 17 της οδού Μονμάρτης. Ματιέ: «έ-
σα στον προθάλαμο της «Αύγης» και έδωσε την επιστολή του κυρίου της σ' ένα κλητήρα, λέγοντάς του:

— Δόστε την στον κύριο Νορμπιέ...
Μά την ίδια στιγμή βγήκε από ένα γραφείο ο κ. Νορμπιέ και πήρε μόνος του το γράμμα.
— Από ποιόν είνε, κορίτσι μου; ρώ-
τησε την Έωσηφίνα.
— Μά... από τον κύριο... απάντησε
εκείνη, από τον κ. Φαρντό...

Ο κ. Νορμπιέ έσπασε το φακέλλο και άρχισε να διαβάει το γράμμα. Άμέσως στο πρόσωπό του ζο-
γραφίστηκε μια έωσηφική έκπληξη.
Η Έωσηφίνα του είχε πει πως το γράμμα προ-
σχετο από τον κ. Φαρντό και δι-
άβαζε στην ύπο-
γραφή του «Πρό-
σπερ Μαριόλ»!

Τί έσήμανε αυτό;
Σαφηνισμένος γύρισε προς την Έωσηφίνα και της ρώτησε:

— Μου είπες ότι την επιστολή αυτή σου την έ-
δωσε ο κ. Ζάν Φαρντό, ο κ. Ζάν Φαρντό;

— Ναι, κύριε... Δηλαδή ναι και όχι...
Ο κύριός μου με διέταξε να πάω να ρίξω αυτό το γράμμα στο ταχυδρομείο, στην οδό Αγίων Πατέρων. Μά σκέφτηκα πως θάταν το ίδιο να το φέρω εδώ και... τώφερα!...

Έκείνο το πρωί, ο Ζάν Φαρντό, βρήκε μέσα στο ταχυδρομείο του ένα γραμμάκι, απάνω στην άριστερή γωνία του οποίου ήταν τυπωμένες η λέ-
ξεις: «Ε φ η μ ε ρ ι ε, ΑΥΓΗ».

Άμέσως πήδηξε απ' τη χαρά του και φώναξε:

— 'Όρα!... Πρόκει να δηλογοί-
σας ότι η επιστολή μου δεν άρχισε να φέ-
ρη τ' άποτελέσματά της. Χωρίς άλλο
θα υποβληθώ κανένα κανονικό έρ-
γο...

Σέσκισε άμέσως το φακέλλο, ο ο-
πρώχτης μέσα λέγοντας:

— Έβγα να λεί...

Ο δυστυχής κύριος έμεινε
έναντος και δεν μπόρεσε να
επιστρέψει πάλι μερικάς έκτα-
κτως... Ζώντας συ-
γνώμη.

ΤΟΥ ΕΡ. ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ποιος περιείχε δυό επιστολές. Ξεδίπλωσε νευρικά την πρώτη, στην οποία άναγνώρισε το γράμμα του κ. Νορμπιέ και διάβασε τα εξής:

«Αγαπητέ κύριε,
Σας εύχαριστώ πολύ που είχατε την καλσύνη να μ' ανακοινώσετε τη γνώμη κάποιου κ. Προσπερ Μαριόλ, για το Έντεροβιόν σας με τον Πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου...

«Καθώς φαίνεται, ο κύριος αυτός είνε κάποιος από τους φίλους σας. 'Όσο μ' άρεσε η σκέψη σας για το άπομό του τη χειρότερη γνώμη. Αυτό είνε έντελώς άνακλόνητος στις ιδέες του. Το έρω-
κλειστο γράμμα του, το όποιο λάβη-
με χθές το βράδυ, είνε άκρετό για να σας το άποδείξει αυτό...»

Άκόμα πιο νευρικά τώρα, ο Ζάν Φαρντό ξεδίπλωσε το δεύτερο γράμμα, στο όποιο αναγνώρισε το γράμμα του φίλου του Μαριόλ και διάβασε τα εξής:

«Κύριε διευθυντά,
«Ω, το άρθρο που δημοσιεύσατε σήμερα με την υπογραφή Ζάν Φαρντό, άποτελεί αίσχος για την εφημερίδα σας!...

«Σε ποιά γλώσσα είνε γραμμένο δεν μπόρεσα να καταλάβω... Στη γλώσσα των Νέγρων, των Έσκιμω, των Κινέζων;...

«Έχω να σας δώσω μια καλή συμβουλή, κύριε Διευθυντά... Μην υποπέσετε για δεύτερη φορά σε παρόμοιο λάθος... Τέτοιες βρωμίες, τέτοιες φρικαλεότητες, τέτοιες τερατώ-
δεις, σαν το άρθρο του γελοίου αυτού κ. Φαρντό είνε ντροπή για το έξιό-
μο φύλλο σας...»

«Με την ελπίδα ότι δεν θα βρω ποτέ στις στήλες σας δεύτερο Έντεροβιόν με την υπογραφή Φαρντό, σας παρακαλώ, κύριε διευθυντά, να δεχθήτε τους φιλικούς χειρισμούς ενός πιστού αναγνώστη σας.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΑΡΙΟΛ
127, δδός Αγίων Πατέρων
ΕΡ. ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Ο ΚΑΣΤΕΛΛΑΝ Κ' Ο ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ ΚΟΥΡΕΥΣ

Μιά μέρα, κάποιος κουρέας της Λυών, ο όποιος αντιπαθούσε τον Καστελλάν, π'ε μια στιγμή πάλληκαρι-
σμού, καυχήθηκε πως αν είχε μπο-
στά του το στατάριζο θ'ά του έκοβε το λαιμό.

Τη νύχτα αυτά λόγια δεν άργησαν να φτάσουν σ' αυτά του Καστελλάν, ο όποιος την άλλη μέρα διεσώθηκε έρπιας στο κούρεο του με έπιστη-
στολή. Ξεπέρασε απ' τ' όνο του και προχώρησε μέσα λέγοντας:

— Έβγα να λεί...

Ο δυστυχής κύριος έμεινε
έναντος και δεν μπόρεσε να
επιστρέψει πάλι μερικάς έκτα-
κτως... Ζώντας συ-
γνώμη.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ - ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ - ΤΑ ΔΩΡΑ

Όπως σας ύποσχεθήκαμε, την 17ην τρέχοντος διενεργήσαμε στα Γραφεία μας την κλήρωση για την άπονομή των δώρων στους λύτας του ποδοσφαιρικού διαγωνισμού της «Οικογενείας».

Τα όνόματα των λύτων, πλέον των χιλίων, έτέθησαν έντός κληρωτίδος, άνέστησαν δε έξ' αυτής τα κάτοχι κατά σειράν όνόματα, εινενώς προσφερθεί-
σαι, αί παρατυχούσαι κατά την θραν-
της κληρώσεως είς τα Γραφεία μας, χαριτωμένα δίδες Δεούσης.

Συνέβη μάλιστα ή εξής σύμπτωση: Ο πρώτος αριθμός των όποιων άνέ-
σχε ή δίσ Κική Δεούση, συνέπεσε ν' άνήκη είς δεσποινίδα συνώνυμης της, την δίδα Κικήν Μυρτίλου, άδης Καραϊσάκη 17.

Όπως είνε γνωστόν, ο αριθμός αυτός κερδίζει ένα ποδόσφαιρο. Παρα-
καλείται συνεπώς ή δίσ Μυρτίλου να διέλθι των γραφείων μας όπως συ-
καλάδη το δώρον της.

Ανεσύρθησαν άκόλουθως τα εξής όνόματα:

- 1) Παύλος Γρυπάρης, Κλεπά-
τρας 66 (Καλλιθέα).
- 2) Παναγ. Δ. Κόκκινος, Συνε-
κισμός Έγμηττου, Τετράχ. 17, άριθ. 11 (Ένταυθα).
- 3) Άγγελος Σταμπολής, Μιο-
ταση 14, Ένταυθα.
- 4) Σταύρος Στ. Σταυρίδης, Α-
γνώστον Έρώων 24, Ν. Ιωνία, και
- 5) Ιωάν. Κ. Καλογερόπουλος, Προ-
αετίλους 33, Ένταυθα.

Οι εξ' άνωτέρω κερδίζουν από ένα «Ημερολόγιο» του «Μπουκέτου», το 1929.

Επίσης άνεσύρθησαν τα όνόματα των κ.κ.

- 1) Γεώργ. Δαμπερίδης, Ναυαρί-
νον 2, Πειραιεύς.
- 2) Στυλ. Ίωαννίδης, καπνοπώ-
λης, Κίμας.
- 3) Αίας Καραβίας Νικαίας 7, Έν-
ταυθα.
- 4) Τριαντ. Α. Σπανός, Τριτομή-
Πασα 1395, Ρόδος.
- 5) Φωτ. Δημητριάδης, Βε-
ραντέρου 23, Ένταυθα.

Την ομάδα του «Λευκού Αετού» ά-
πετέλουν οι κ. κ. Δημ. Λιακουνάς,
Χαρ. Σακκιώτης, Διον. Μαμαρινός,
Δημ. Μαμαρινός, Ίωάν. Σαροής, Μι-
χ. Μαμαριδής και Έμμ. Κοσμάς.

της δ' «Αετός» οι κ. κ. Γ. Λαζα-
ρης, Χαρ. Δαμοράκης, Γ. Σωτηρόπου-
λος, Δημ. Λεβεντόπουλος, Εύαγγ. Λε-
βεντόπουλος, Νικ. Ναχανούδας και
Στυλ. Μαμάτσας.

ΙΩΑΝ. Π. ΣΠΑΡΡΗΣ

ΑΤΑΛΑΝΤΗ. Την Κυριακήν 27
Τουλίου συντηρήθησαν ένταυθα αί ό
μάδες «Άρης» Λεβαδείας και «Αίας»
Λοκρών Αταλάντης. Νικήτης άνεδί-
χθη ό «Αίας» διά τεράτων 8-3.

Β ΚΟΥΤΣΟΔΗΜΗΤΡΗΣ

6) Πάνος Ε. Μετρητικός, Ήρο-
δότον 21, Ένταυθα.

7) Θεοδ. Γαζής, Σεωτήριδος 3,
Άλεξάνδρεια.

8) Άντών. Σκριβάνος, Λεωμ-
Ζαγγιού 15, Άλεξάνδρεια.

9) Πάνος Κωνσταντινίδης, Εύτι-
χίας 11, Ένταυθα, και

10) Σπυρ. Ήλιακόπουλος, Έλεν-
θερίας 76, Φλώρινα.

Οι δέκα άνωτέρω κερδίζουν από ένα
τόμον εκ των λογοτεχνικών εκδόσεων
του «Μπουκέτου».

Επίσης ή διευθυνσις της «Οικογε-
νείας» θέλοντας να εύχαριστήση λάν-
τας τους λαβόντας μέρος είς τον δι-
αγωνισμόν και άποστείλαντας έπιτι-
χεις λύσεις και να τους ένθαρρύνη
για τον νέο διαγωνισμό που θα προ-
κηρυχθί την προσεχή έβδομάδα, άπο-
φάσισε να ύποβληθί είς μίαν μεγάλην
φυσίαν, να δώση δηλαδή σ' όλους από
ένα «Ημερολόγιο» του «Μπουκέτου».

Θά μοιρασθόνται έτσι χίλια περίπου
«Ημερολόγια», με τα όποια οι φίλοι
αναγνώσται της «Οικογενείας» θα πε-
ράσουν εύχαρίστες ώρες ως πού να
βγυ το έφετεινό ήμερολόγιο του 1931.

Οι εν Έθνησις κερδίζοντες λύτια
πρέπει να περάσουν από τα Γραφεία
μας, Λέκα 7, για την παραλαβή των
δώρων των.

Οι εκ των επαρχιών λύτια πρέπει
να μ'ας γράψουν την διεύθυνσί τους
και να στείλουν 5 δραχμάς ταχυδρομί-
κά τέλη για την άποστολή του Ημερο-
λογίου επί πιστώσει.

Η όρθή λύσις τέλους του ποδοσφαι-
ρικού γοήρου έχει εξής: «Ο Πα-
ναθηναϊκός ένίκησε τους Όλυμπια-
κούς».

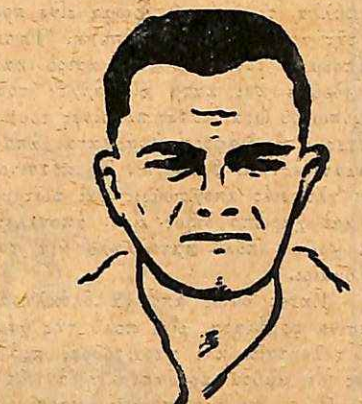
Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ο νέος διαγωνισμός της «Οίκο-
γενείας» θα προκηρυχθί στο προσε-
χές φύλλο και θα είνε εξαιρετικά
ένδιαφέρον. Θα δοθούν δε στους λύ-
τας δώρα μεγάλης αξίας, δώρα που
δεν τ' άφαντάζεστε.

Αναμεινате λοιπόν...

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ

Λύσεις του Ποδοσφαιρικού γοήρου έστει-
λαν επίσης οι κάτοχι άναγνώσται μας:
Έλ. Ρωμφοπούλου (Θεοτική), Δημ.
Πατέλλης (Μυτιλήνη), Βασίλειος Ρεαν-
τα (Θεοτική), Β. Βίκας (Θεοτική), Α.
Θεοδωρίδης (Παγώνια), Γ. Παπα-
γιαννάκης (Σέρρες), Ε. Αμφοχίου (Πει-
ραιεύς), Α. Αθανάσιος (Θεοτική),
Α. Χουζούρης (Θεοτική), Α. Χούρ-
ζακας, Ε. Ξυνοπούλου (Πειραιεύς), Σ.
Κακαλιδής (Καβάλλα), Α. Καλνδρόνης
(Ρόδος), Β. Κουτσόπουλος (Αχαΐα), Ε.
Καρανίτης (Παραμεθίος), Ε. Καρλόγος
(Πειραιεύς), Δ. Νίκας, Γ. δ' Εάβας, Ι.
Κωνσταντ. Β. Σαπφ (Ένταυθα), Γ. Ρα-
κας (Καβάλλα), Ε. Σταθεροπούλου
(Σέρρες), Χ. Ν. Κακούλης, Δ. Κακού-
λιδου (Καβάλλα), Δ. Βογιατζής (Άλε-
ξάνδρεια), Σ. Ι. Καραβίτης (Θεοτική),
Κ. Ε. Μαρκουλάκης (Πειραιεύς), Ε. Χ.
Χρηστογιάννης (Τρίφυ), Ε. Βλαχός (Νε-
οχώρι Βόλου), Μ. Κουβαλής (Βόλος),
Ι. Σ. Δρόσης (Μεγαρί), Α. Πλουμιστός

Ο επίσης δεινός ποδοσφαιριστής
κ. Ντίνος Αδριανόπουλος

(Κιάτο), Α. Γιαννοπούλου (Γουναριάνκα),
Μ. Γ. Κάλας (Βαθ' Σάμου), Γ. Α. Κα-
νελλόπουλος (Πάτρα), Π. Μ. Ξανάκη (Ν.
Ιωνία), Π. Ν. Σταθάκος (Αικατερίνη),
Μ. Χανδάκος (Ηράκλειον Κρήτης), Π.
Παροσφάκης (Χανιά), Γ. Ίωαννίδης (Π.
Φάληρον), Μ. Κουμάτου (Πάτρα), Ε. Βρα-
χάου (Πειραιεύς), Μ. Βουγιόβας (Θεο-
απόλιν), Ε. Πρεβεζάνος (Πετραλάνα), Σ.
Δ. Κανστας (Πολύγυρος), Ι. Βαρούκας
(Ν. Καλλιπολις), Σ. Ν. Γεωργίου, Σ. Ν.
Γεωργίου (Πειραιεύς), Άντ. Γερασιμώ-
που (Χανιά), Μπ. Π. Καλογερόη (Κα-
βάλλα), Σ. Ι. Καρανίτης (Ακρόα), Λε-
μονία Μιχαηλίδη (Κωνσταντινούπολη),
Κ. Περί-
δης (Χανιά), Εύτ. Ακουβάς (Πειραιεύς),
Άγλατα Χ. Σαρμύτης (Αδριας), Χρ. Χρυσ-
τοπούλης (Πρεβεζα), (:) Βλαυτέρης
(Καλαμά), Άναστ. Τσιμερίδης (Πειραι-
εύς), Θεοδ. Αθανασίου (:) Φιλ.
(Ραμνός), Κ. Καλνδρόνης, Νικ. Αθανασίου
(Βόλος), Φ. Καραβίτης (Αδριας), Χ.
(Θεοτική), Ελπίη Φουτίδου (Αδριας),
Νικιστρ. Κουδός, Δημ. Ε. Ζάτος, Αθανά-
σια Γκούφα, Βιργινία Γεωργιάδου, Τασο-
Νικολάκης, Γερ. Χ. Χέλιος (Ένταυθα), Χ.
Φλώρος (Αδριας), Κλ. Φούκης (Άλεξάν-
δρεια), Νικ. Τσιποπούλου (Λευκωσία), Μ.
Θ. Θεοδοπούλου (Αδριας), Νικ. Τσι-
φούνης (Ασβεστοχώρι), Νικ. Κατσάνος
(Βόλος), Φ. Καραβίτης (Αδριας), Χ.
Σ. Ίωαννίδης (Κίμας), Δεμ. Α. Ίωαν-
νίδης (Πλάτης Κύπρου), Στυλ. Ίωαν-
νίδης (Κίμας), Στ. Σπυριδής, Κωνστ. Σταυ-
ροπούλος, Εύγ. Ίστρούδης, Έλλη Κερ-
γιάνου, Ελπίη Κοργιάδου, Νικ. Π. Κα-
λογερόπουλος, Δ. Πετρου, Α. Χαριτίδης,
Β. Σ. Αθανασίου, Σ. Σταυροπούλος (Έν-
ταυθα), Τ. Κ. Ρεβάνη (Θεοτική), Γεω-
Χατζηαυτιάς (Μυτιλήνη), Ι. Π. Βενε-
τόπουλος (Ρόδος), Μιχ. Ζαφειρόπουλος (Αδρια-
ς), Ελ. Βουγιόβας (Θεοτική), Ν. Νι-
κολάου (Έλευθερούπολις), Γ. Κούλας (Κα-
τερίνα), Ι. Α. Ρουσιάνης (Έλευθερού-
πολις), Σούτα Κυριακίδου (Θεοτική),
Μεν. Καραβίτης (Αδριας), Εύστ. Χ. Α.
Θαναούλης (Κατερίνα), Κωνστ. Μαραγκο-
πούλος (Αλεξάνδρεια), Γιαν. Θ. Γκόλας
(Θεοτική), Θεοκλ. Παπαθεοφίλου (Ν.
Φάληρον), Εύθ. Κ. Γάρος (Φλώρινα), Δ.
Βασιτίδης (Ασβεστοχώρι), Σοφία Α. Σω-
τηρίου (Ν. Φάληρον), Άντ. Μοσράκης
(Ρόδος), Σπ. Κ. Τσιποπούλου (Πάτρα),
Β. Α. Αθανασίου (Κιάτο), Κωνσταντ. Κο-
λέττη, Γκ. Χ. Κανελλόπουλος, Ι. Κουδός,
Χαρ. Δ. Χαλκιάς, Ε. Χ. Τερεζόπουλος, Ι.
Μουκούλας, Μοσά Τσεκέρη, Έμμ. Δραμ-
μηνίδης, Φ. Ι. Χαλός (Ένταυθα), Άντ.
νύχτης (:) (Θεοτική), Άννα Γιαννιού,
Σοφία Α. Δράκου, Δ. Κ. Γεροντάς, Β. Μ.
Βουγιαννάκης (Ένταυθα), Ε. Ν. Μιχα-
ηλίδης (Αδριας), Α. Καλνδρόνης (Καβά-
λλα), (Πρεβεζα), Α. Τσεκέρη (Αδριας),
Γ. Καρανίτης, Χ. Κοντός, Δ. Καρανιόπου-
(Θεοτική), Κ. Σωτηρίς (Χαροκόπου), Ε.
Φ. Ποκτιόπουλος (Θεοτική), Κ. Κωνσταν-
τινός (Βαθ' Σάμου), Α. Πατράκης (Μο-
κας), Μ. Κρυσταλίδης (Ν. Σφαγεία),
Α. Κ. Πατρίδης (Αφρυσία), Γ. Μουκί-
δης, Ν. Ξυνοπούλης, Φ. Σαράνης, Α. Βα-
ρουκός, Α. Κουτσόπουλος, Α. Χατζηπα-
ναγιώτης, Κ. Βουλγής, Κ. Σπυριδής, Γ.
Μαραγκόπουλος, Α. Θεοδωρόν, Ν. Καρα-
νιάνης (Ένταυθα), Α. Μπαρούκης (Κορί-
νθος), Χ. Κον (Χαλκίς).

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς είπαμε και στα προηγούμενα φύλλα, το πράσινο χρώμα είναι πολύ της μόδας αυτή την εποχή. Έτσι βλέπουμε τον τελευταίο καιρό και θά ιδούμε και κατά τις αρχές του φθινοπώρου ωραιότερες πράσινες τουαλέτες από διάφορα υφάσματα, απογευματινές και βραδυνές. Το πράσινο έχει γλυκιές αποχρώσεις και φωτεινό και χαρωπό όπως είναι, αποτελεί ένα χρώμα πολύ κατάλληλο για το καλοκαίρι.

Εκτός όμως από τα διάφορα πράσινα φορέματα, είναι πολύ της μόδας τελευταία και γαρνιτούρες πράσινες σε μαύρα φορέματα ή αντίστροφως. Π. γ. φόρεμα πράσινο γαρνιρούται με μαύρες μανδύες ή μαύρο φόρεμα με πράσινες μανδύες.

Συνήθιζαν επίσης πολύ και μπλουζες πράσινες με φουφές μαύρες.

Εκτός αυτών και τα πρασινομαυρα ανδράκιλα είναι πολύ-πολύ «αν-βόγκ».

Επίσης είναι της μόδας και τα πράσινα καπέλλα, τα γαρνιρισμένα με λίγο μαύρο. Τα καπέλλα αυτά πη γίνονται πολύ στο πρόσωπο και ρίχνουν στα μάτια μια φωτεινή σκιά, που τα κολακεύει εξαιρετικά.

Μαζο με τις πράσινες τουαλέτες συνήθιζαν πολύ και περιδέραια πράσινα—ή πρασινομαυρα, αν το φόρεμά μας είχε μαύρη γαρνιτούρα.

Καθώς προαναγγέλλουν τα νέα της Παρισινά περιοδικά Μόδας, το πράσινο χρώμα θά φορεθῇ εξαιρετικά το φθινόπωρο. Τότε όμως θά είναι πολύ της μόδας το πράσινο βελούδο.

Εκτός από το πράσινο, είναι πολύ της μόδας τελευταία και το κόκκινο χρώμα, σε όλες του τις αποχρώσεις, από το ανοιχτό κόκκινο ως το πιο σκούρο βυσσινί.

Επίσης και το μπλε θά φορεθῇ ακόμα αρκετά.

Τα πιο μοντέρνα βραδυνά φορέματα που φοροούνται τον τελευταίο καιρό στο Παρίσι και στις διάφορες λουτροπόλεις, γίνονται από μαύρο βελούδο.

Εδώ όμως η ζέση του καλοκαιριού μας δεν μας επιτρέπει ακόμα να φορέσουμε βελούδινη τουαλέττα, ούτε το βράδυ. Αλλά, χωρίς άλλο, τα φθινοπωρινά βράδια θά φορεθούν πολύ κι' εδώ βελούδινα φορέματα. Το βελούδο κολακεύει πολύ το πρόσωπο και το σώμα, που πάντων δέ το μαύρο βελούδο.

Μια τουαλέττα από μαύρο βελούδο δεν επιδέχεται πολλές γαρνιτούρες. Μπορούμε όμως ν' αναμείξουμε σ' αυτή βελούδο-σφρόν, με δαντέλλα μεταξωτή.

Τα βραδυνά φορέματα γίνονται πάντοτε λίγο ανοιχτά εμπρός και πολύ νεκροίτε πίσω στην πλάτη.

Τα μαύρα βραδυνά βελούδινα φορέματα γαρνιρούνται πίσω στην μέση του νεκροίτε με κόκκινα γαυροφύλλα ή κόκκινες καμίζιες.

Τα βραδυνά φορέματα γίνονται τελευταία μακρὰ δόγωνα. Μερικά απ' αυτά εἶνε λίγο πιο κοντά εμπρός και αφήνουν νὰ φαίνεται αρκετά το

- 1) Άσπρο λινό φορεματάκι, κεντημένο με πράσινα ή μπλε κεντήματα.
- 2) Φόρεμα από κόκκινο λινό, γαρνιρισμένο με μπάντες μαύρες, κεντημένες με βελονιές κόκκινες.
- 3) Φόρεμα από πράσινο λινό γαρνιρισμένο με μαύρες βελονιές.

πόδι, όχι όμως και δολοκλήρη ή κνήμη, όπως συνηθίζετο προ δέκα χρόνων ακόμα.

Τα λουστά απογευματινά φορέματα γίνονται επίσης μακρὰ. Τα απλά όμως φορέματα που θά φορέσουμε στο δρόμο δεν γίνονται τόσο μακρὰ. Τα δέ πρωινά γίνονται ακόμα πιο κοντά.

Όσο πιο μακρό είναι ένα φόρεμα, τόσο πιο μεγάλο πρέπει να εἶνε και το καπέλλο. Γι' αυτό το λόγο η καπέλιν με τα μεγάλα φινιρίσματα δεν ήταν ποτέ τόσο της μόδας όσον εφέτος.

Καμένα άλλο καπέλλο δεν κολακεύει τόσο το πρόσωπο όσο μια μεγάλη και κυψή καπέλιν.

Αλλά, μελονότι μια καπέλιν πηγαίνει πάντα στο πρόσωπο, δεν ταίριαζει πάντα και με δολοκλήρη ή σιλουέττα.

Ας αποφεύγουν λοιπόν τις μεγάλες και ιδιόρρυθμες καπέλιν, όσες είναι κοντές και όσες έχουν κοντό λαϊμό.

Το όργκαντί ύφασμα δεν είναι της μόδας μόνο για δολοκλήρη φορέματα. Γίνονται απ' αυτό και γαρνιτούρες διαφόρων ειδών σε διάφορα φορεματάκια.

Μικρά βολάν από όργκαντί, μπάντες, ενκουστασιόν, πλισέ, πλαστόν, γιανγκιάνια και μανσέτες από όργκαντί γαρνιρούν τόσο τα φορεματάκια-σφρόν, όσο και τα καθημερινά και λουστά φορέματα, ακόμα και τα μεταξωτά—τα απλά και τα εμπριμέ.

Επίσης τα κορσέζα και η φούστα των φορεμάτων από μουσελίνα ή όργκαντί γαρνιρούνται συχνά με σφή-κορσολιές.

Τα φορέματα αυτά πηγαίνουν

και των φορεμάτων αυτών γίνονται μακρὰ ή κοντά, σύμφωνα με το γούστο καθενός.

Η ζώνη τους δέ γίνεται από δέρμα ή από ύφασμα, ερρασιμένο με βελονιές, γραμμωτές ή τετραγωνές. Η τετραγωνές που πάντων βελονιές είναι πολύ της μόδας ως γαρνιτούρα, τελευταία.

Η φούστα γίνονται με πιέτες ή κλόες, ερρασιμένες στους γοφούς, με λεπτές πιέτες ή με νερό.

Άλλες πάλι φούστες εἶναι παννὴ πλισέ, κομμένα σε ίσιες μπάντες. Άλλες ακόμα φούστες έχουν δόγωνα ή ίσιες πλατιές πιέτες, καλλὰ σιδερωμένες, ή όποδες αφήνουν κατά το βούλημα.

Τα απλά καθημερινά φορεματάκια γίνονται από λινό-μέταξο, από λινό, από όργκαντί, από μουσελίνα και από βουάλ βαμβακερό, απλά ή εμπριμέ.

Τα απλά καθημερινά φορεματάκια γαρνιρούνται με κουμπιά και με βελονιές.

Κάποτε ή φούστα των φορεμάτων αυτών συρραχτείται με μπρετέλλες στους ώμους. Αυτό όμως το σιέδιο πηγαίνει μόνο σε πολύ νεαρές δεσποινίδες.

Όραιότερα φορεματάκια χορού γίνονται όχι μόνο από μουσελίνα, αλλά και από όργκαντί. Η μέση είναι ψηλά και περιβάλλεται με μια ζώνη δαντέλη στο πλάι. Τα κορσέζα γαρνιρούνται απ' ένα φισό σταυρωτό.

Επίσης τα κορσέζα και η φούστα των φορεμάτων από μουσελίνα ή όργκαντί γαρνιρούνται συχνά με σφή-κορσολιές.

Τα φορέματα αυτά πηγαίνουν

πρό πάντων σε πολύ νέα κορίτσια.

Η μοντέρνα ομπρέλλα είναι διαφόρων σχεδίων, μικρές ή μεγάλες, αλλά βρίσκονται πάντοτε σε αρμονία με το φόρεμα ή με μια λεπτομέρεια της τουαλέτας. Γίνονται από μουσελίνα εμπριμέ, από βουάλ, από κρετόν, από ταφτά, από σατέν, εμπριμέ ή απλό.

Η ομπρέλλα της μόδας εἶνε κεντημένες, ζωγραφισμένες, ή ενκουστές με δαντέλλες. Πρέπει όμως να προσέχουμε πάντα, ώστε το χρώμα του υφάσματος της ομπρέλλας να πηγαίνει στο πρόσωπο.

Τα χέρια των ομπρελλών εἶνε απλά και συχνά άσπρα με το χρώμα του υφάσματος.

Τα υφάσματα τα εμπριμέ με βούλες και με τετραγωνάκια που ήσαν της μόδας από την αρχή του καλοκαιριού, εξακολουθούν να εἶνε ακόμα πολύ «αν-βόγκ». Γίνονται απ' αυτά δολοκλήρη φορέματα και διάφορες γαρνιτούρες, γραβάτες, εσάρπες και μαντήλια, τα όποια ντυράμενουν γύρω στους ώμους, όπως τα φισό του παλιού καιρού.

Το καλοκαίρι είναι πάντα προτιμώτερο από το επανωφόρι ή κίπια.

Η εφετινές κάπες φέρονουν ακόμα κάτω από την τράχη και καταλήγουν σε μύτες ή έχουν υπό κομμένα δόγωνα σε στεγγυλά ή μωτερὰ φιστόν.

Πολλές πάλι κάπες δένουν εμπρός με μια γραβάτα.

Η κάπες δεν γίνονται μόνο από μεταξωτό ύφασμα όπως άλλοτε. Γίνονται από ύφασμα θέλετε. Μπορείτε θαυμάσια να μεταβείτε σε μια κομψή μοντέρνα κάπα από περσινή στα φούστα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Ο ΣΟΠΕΝΑΟΥΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΣ

Κάποτε ο Σοπενάουερ είχε πάει στο Βερολίνο για να περάσει δυο μέρες. Στο διάστημα που έμεινε εκεί, κάθε βράδυ δεινούσε σ' ένα εστιατόριο, όπου σύνηθ' αν οι νέοι της καλύτερας κοινωνικής τάξεως.

Ο περίφημος φιλόσοφος της απαισιοδοξίας, μόλις καθόταν στο τραπέζι του, έβγαζε ένα χροσό νόμισμα, το βάζε μπροστά του κι' όταν τελείωνε το δείπνο, το ξανάβάζε στην τσέπη του.

Αυτό είχε προκαλέσει την περιέργεια των νεαρών αριστοκρατών που σύνηθ' αν στο εστιατόριο και, τέλος, κάποιος απ' αυτούς τον επλησίασε ένα βράδυ και τον ρώτησε:

Κύριε Σοπενάουερ, είναι τώρα πενήντα μέρες που σας βλέπουμε να επαναλαμβάνετε κάθε βράδυ το ίδιο παιχνίδι. Δεν μας εξηγείτε για ποιο λόγο αφήνετε μπρός σας το νόμισμα και έπειτα το παίρνετε πίσω;

Να σας πω την αλήθεια, απάντησε ειρωνικά ο φιλόσοφος. Έχω όρεξη να δώσω αυτό το νόμισμα σ' ένα πτωχό, τη βραδυά που εἶσαι κι' οι φίλοι σας θα πάψετε να κάνετε λόγο για γυναικες, για χαρτοπαίγνια και για αλκο. Αλλά δεν μου δόθηκε ακόμα αυτή η ευκαιρία και γι' αυτό ξαναβάζω κάθε βράδυ το νόμισμα στην τσέπη μου!...

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΤΗΣ 8-ΚΥΛΙΝΔΡΟΥ ΜΗΧΑΝΗΣ

Η αναγνώρισις της υπεροχής των οκτακύλινδρων αυτοκινήτων απέδειχθη πανηγυρικά δια της εισαγωγής 17 νέων οκτακύλινδρων εις την έκθεσιν αυτοκινήτων των Παρισίων του 1929. Θετική απόδειξις της υπεροχής των οκτακύλινδρων Στουντεμπακερ είναι το γεγονός ότι η εταιρία Στουντεμπακερ πωλεί σήμερα περισσότερα οκτακύλινδρα αυτοκίνητα από οίανδήποτε άλλην εταιρίαν αυτοκινήτων. Η πολυτέλειά των, ή ανυπέρβλητος λειτουργία των και ή ικανοποίησις των κατόχων των εξηγάλλουν δι' αυτά την περιβλεπτον ταύτην θέσιν.

Η Στουντεμπακερ σήμερα προσφέρει ιρία νέα αυτοκίνητα: Το οκτακύλινδρον Director, το οκτακύλινδρον Commander και το οκτακύλινδρον President.

Η 78ετής πείρα της Στουντεμπακερ εις την κατασκευήν αυτοκινήτων αποτελεί την εγγύησιν σας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ & ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 49 - ΑΘΗΝΑΙ

STUDEBAKER

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARIO

Το όνειρό σας, όπως το όνειρο κάθε χρηστού πολίτη, είναι να βρήτε την άνεση που εσείς πρέπει, μέσα στο γαλήνιο περιβάλλον του σπιτιού σας, μόλις γλυτώσετε από τη σκληρή καθημερινή βιοπάλη.

Αυτό το όνειρο μπορείτε να το πραγματοποιήσετε αν εγκαταστήσετε στο σπίτι σας ένα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Υπό την εξευγενιστική επίδραση της τελείας μουσικής που θα αναδίδεται από το γραμμόφωνον Στάρρ, με τους σημερινούς απαραίττους ηλεκτρικούς δίσκους, θα ζήτε ευτυχισμένες ειρηνικές στιγμές, ξεχνώντας τον θόρυβο και την αγωνία του σκληρού αγώνος για τη ζωή.

Αλλά το πιο σπουδαίο από όλα είναι το εξής: Η πραγματοποίησις του ωραίου τούτου ονείρου σας δεν θα φέρη καμμίαν ανωμαλίαν στα οικονομικά σας, γιατί μπορείτε με πολύ λογικές τιμές, και με πολύ μικρές δόσεις κατά μήνα, να αποκτήσετε ένα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ από την

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Αθήναι : Στοά Αρσακείου 12 Θεσσαλονίκη : Όδ. Βενιζέλου 23
Πειραιεύς : Όδ. Φίλωνος 48. Βόλος : Όδ. Ερμού 111
Πάτραι : Όδ. Ρήγ. Φερραίου 84
Και από τους αντιπροσώπους της εις όλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.